

БРАД ТОР

ПОСЛЕДНИЯТ ПАТРИОТ

Част 7 от „Скот Харват“

Превод от английски: Красимира Христовска, 2009

chitanka.info

ПРОЛОГ

МЕМОРИАЛЪТ НА ДЖЕФЕРСЪН, ВАШИНГТОН *неделя вечер*

Андрю Салям пристъпи иззад бронзовата статуя на Томас Джеферсън и попита:

— Сама ли си?

Двадесет и три годишната Нура Халифа кимна с глава.

Гъстата ѝ тъмна коса се спускаше почти до гърдите ѝ. Под лекото ѝ сако се очертаваха извивките на тялото ѝ и тънкият ѝ кръст. За момент му се стори, че долавя парфюма ѝ, но това вероятно беше ароматът на вишневите цветчета, които лекият бриз беше довял през езерото. Не трябваше да се среща с нея насаме през нощта. Допусна грешка.

Точно тази грешка позволи на страстта, която изпитваше към нея, да замъгли ума му. Салям го осъзнаваше. Тя беше прекрасна, привлекателна жена, но беше негов информатор. Беше я вербувал и от него зависеше как ще се развият отношенията им. Колкото и да си мислеше, че са създадени един за друг, колкото и да му се искаше поне веднъж да усети устните ѝ, да притисне тялото ѝ и да вдиша аромата ѝ, трябваше се овладее. Агентите на ФБР контролират емоциите си, а не обратното.

Андрю Салям се преобри със желанието си и попита делово:

— Защо ми се обади?

— Исках да те видя — отвърна Нура и пристъпи към него.

Мина му през ума да протегне ръка и да я спре. Боеше се, че няма да успее да се въздържи, ако е твърде близо до нея. Сетне видя сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, и без да мисли разтвори ръце.

Нура се приближи и той я притегли към гърдите си. Докато тя хълща, той сведе глава към косите ѝ и ги остави да галят лицето му. Играеше си с огъня. Осъзна, че прави грешка. Хвана я нежно за раменете и я отблъсна от себе си.

— Какво се е случило?

— Искат да убият чичо ми — успя да промълви тя.
Салям беше смаян.

— Сигурна ли си?

— Мисля, че вече са наели убиета.

— Почакай, Нура. Да наемеш убиец не е чак толкова просто — започна той, но тя го прекъсна.

— Казаха, че е станало прекалено опасно и проблемът трябва да се разреши.

Салям се наведе и я погледна в очите.

— Споменаха ли името на чичо ти?

— Не, но и не беше необходимо. Зная, че искат да го убият.

— Как разбра?

— Задаваха ми много въпроси за него и за работата му. Андрю, трябва да направим нещо. Трябва да го намерим и да го предупредим. *Моля те.*

— Да, ще го направим — каза Салям и се огледа. — Но първо трябва да ми разкажеш всичко, което си чула, колкото и маловажно да ти се струва.

Нура трепереше.

— Как дойде дотук? — попита той. Свали палтото си и я наметна.

— Взех метрото. Защо?

Въпреки че по това време на ноцта в мемориалния комплекс нямаше никой, Салям се притесняваше, че нямат никакво прикритие. Имаше странното усещане, че някой ги наблюдава.

— По-добре да отидем някъде другаде. Колата ми е наблизо. Искаш ли да се поразходим?

Нура кимна. На излизане от мемориала Салям обгърна с ръка раменете ѝ. Докато вървяха, Нура започна да му разказва какво беше научила.

Ако беше по- внимателен и не беше зает с мисълта колко е хубаво да я усеща до себе си, може би щеше да има време да реагира, когато двамата мъже изскочиха от сенките.

ГЛАВА 1

РИМ, ИТАЛИЯ
понеделник вечерта

Центърът за фоторепродукция, подвързване и реставриране на Италианския държавен архив, известен като ЦФПР, се намираше в непретенциозна постмодерна административна сграда на три преки от река Тибър, на Виа Костанца Баудана Ваколини № 14. Той се славеше като една от най-добрите служби за съхраняване на архивни материали, както и с младия си помощник-директор, Алесандро Ломбарди, който с нетърпение очакваше вечерта.

— *Dottore, mi scusi^[1]* — каза Ломбарди.

Д-р Марван Халифа, прочут исламски учен и специалист по Корана, едва прехвърлил шестдесетте, с хубаво лице и спретнато подрязана брада, вдигна поглед от бюрото, на което работеше.

— Да, Алесандро?

Италианецът пусна най-чаровната си усмивка и попита:

— Рано ли ще свършим тази вечер?

Д-р Халифа се засмя и остави писалката си.

— С друга ли имаш среща?

Ломбарди се приближи и показва на гостуващия учен една снимка на мобилния си телефон.

— А какво стана с блондинката?

Ломбарди сви рамене.

— Това беше миналата седмица.

Халифа отново взе писалката си.

— Предполагам, че ще свърша до един час.

— *Един час!* — възклика Ломбарди и събра умолително ръце.

— *Dottore*, ако не тръгна сега, всички добри маси навън ще са заети. Моля ви. Когато времето е толкова хубаво, на италианците не им е позволено да работят до късно. Това е държавна политика.

Халифа знаеше, че не е така. Независимо какво е времето, в сградата на ЦФПР непрекъснато имаше хора, които работеха до късно — може би не в Отдела за изследвания и съхраняване, но почти винаги в някое помещение светеше.

— Ако ми оставиш ключовете си, ще заключа, като си тръгна.

— Ами хронокартата ми? — попита Ломбарди, насиливайки късмета си.

— Плащат ти за времето, което си отработил, приятелю.

— *Va bene*^[2] — отвърна младият човек, извади ключовете от джоба си и ги оставил на бюрото. — До утре сутринта.

— Приятна вечер.

Ломбарди му се усмихна още веднъж и се отправи към изхода, като гасеше ненужните лампи по пътя си.

Бюрото на д-р Халифа беше всъщност голяма чертожна маса, осветена от две работни лампи. За работата му, както и за сътрудничеството на Ломбарди, плащаше Институтът за опазване на паметниците на културата на Йемен.

През 1972 г. група работници в Йемен бяха направили изумително откритие. При възстановяването на Голямата джамия в Сана, която се смята за една от първите архитектурни обекти на ислама, изградена по заръка на самия пророк Мохамед, те попаднали на един тайник между тавана и покрива на джамията. Вътре имало купчина пергamentови свитъци и листове с текст на арабски, скрити там неизвестно кога. Изложени на дъжд и влага векове наред, те се бяха слепили. В археологическите кръгове такава находка се нарича „книжен гроб“. Според първоначалното проучване гробът съдържал десетки хиляди фрагменти от поне хиляда ранни пергamentови ръкописи на Корана.

Достъпът до пълното съдържание на откритието така и не бе позволен. Отделни части бяха предоставени на неколцина учени, но поради светостта на документите, на никого не беше разрешено да изследва подробно находката като цяло. На никого, с изключение на д-р Марван Халифа.

Халифа беше един от най-бележитите исламски учени и познавачи на Корана. Голяма част от кариерата му беше посветена на изграждането на връзки с хората от йеменския Институт за опазване на паметниците на културата, които неведнъж бе молил любезно да му

позволят да проучи находката. Накрая при поредната смяна на ръководството директор на института стана един по-млад и прогресивен човек, който покани Халифа да изследва всички документи, намерени от работниците в Сана. Много скоро професорът осъзна от какво огромното значение е находката.

Тъй като в Йемен нямаше подходящи условия за съхраняване и изследване на фрагментите, и тъй като юменското правителство беше категорично против Халифа да ги отнесе в Съединените щати, споразумяха се цялото съдържание на „книжния гроб“ да бъде изпратено в ЦФПР в Рим, където пергаментите щяха да бъдат реставрирани, проучени и след това върнати обратно в Йемен.

С благословията на новия директор на Института за опазване на паметниците на културата Халифа проследи целия процес, включващ датирането, обособяването на отделните документи, възстановяването на цветовете и обработката на изображенията.

Вълнението му нарастваше с всеки изминал ден, и когато всяко късче беше проучено, вече можеше да се заеме с подреждането на пъзела. Голяма част от пергаментите датираха от седми и осми век — двете първи столетия на ислама. В ръцете си Халифа държеше части от най-старата версия на Корана, позната на човечеството.

Милиард и половина мюсюлмани по света вярваха, че Коранът, пред който благоговеят днес, е чистото и ненакърнено Божие слово — прецизен и буквален препис на оригиналната книга, която съществува в Рај, и която е била предадена дума по дума, без нито една грешка, от Аллах на пророка Мохамед чрез архангел Гавраил.

Халифа, специалист по исторически текстове, беше силно заинтригуван от несъответствията. Като умерен мюсюлманин, който обича религията си, но е дълбоко убеден, че тя се нуждае от реформа, той бе преизпълнен с радост. Фактът, че беше намерил и продължаваше да открива отклонения от исламските доктрини означаваше, че най-после има основания за преразглеждане на Корана в исторически контекст.

Винаги беше вярвал, че Коранът е написан от човек, а не от Бог. Ако това можеше да се докаже, мюсюлманите по света щяха да бъдат в състояние да преосмислят вярата си в една съвременна, отговаряща на двадесет и първи век перспектива, вместо да продължават да се придържат към остарелите и безпросветни арабски доктрини от седми

век. И сега, както изглежда, разполагаше с доказателството, което му беше необходимо.

Откритието беше от такова значение, че нощем Халифа почти не можеше да затвори очи. Всичко пасваше идеално с един друг проект, върху който колегата му Антъни Никълс работеше в Америка и той имаше чувството, че сам Аллах направлява изследванията му, че това е Неговата божествена воля.

Всеки ден, когато не беше на работа, единственото, за което мислеше Халифа, беше да се върне по-скоро в ЦФПР и да продължи с изследването на фрагментите. Макар че във вечери като тази присъствието и техническите умения на Ломбарди да му липсваха, истината беше, че той не си даваше сметка кога си е тръгнал младият италианец. Въщност Халифа често беше погълнат до такава степен от работата си, че почти не забелязваше Ломбарди, дори когато стоеше пред него до бюрото му.

Ученият отново се върна към огромната по обем информация, съхранена в един очукан лаптоп „Тафбук“ и изтегли едно от тридесет и двете хиляди изображения, които вече бяха архивирани дигитално от италианските специалисти. Можеше да прекоси стаята и да вземе оригинала, но често това не беше необходимо, защото отварянето на дигитални изображения беше много по-лесно.

Халифа работеше върху подреждането на шест късчета с текст, написан на диалекта хиджази, когато една сянка падна върху бюрото му.

— Какво забрави този път, Алесандро? — попита ученият, без да вдига глава.

— Нищо не съм забравил — отговори му дълбок, непознат глас.
— Ти си забравил.

Д-р Халифа вдигна поглед и видя един мъж в дълго черно расо с бяла якичка. Облеклото му не беше нещо необичайно за Рим, особено в близост до Ватикана. Но въпреки, че ЦФПР понякога изпълняваше поръчки на Светия престол, Халифа никога не беше виждал свещеник вътре в сградата.

— Кой сте вие?

— Няма значение — отвърна свещеникът като се приближи. — Искам да поговорим за вярата ти.

— Сигурно сте се объркали, отче — каза Халифа и се изправи на стола. — Аз не съм католик, а мюсюлманин.

— Знам — отвърна тихо свещеникът. — Затова съм тук.

Човекът в черно внезапно се озова зад Халифа. Едната от големите му груби ръце подхвани брадичката на учения, а другата сграбчи главата му отстрани. Със силно изпукване пречупи шията на учения. Застана неподвижно за момент, притиснал почти нежно трупа към гърдите си, след това отстъпи назад и го пусна. Главата на Халифа се удари в масата и тялото му се свлече от стола.

Свещеникът го повлече по пода и го оставил в основата на една стълба, която водеше към малка архивна библиотека. Да подпали пожар му отне само няколко секунди.

Два часа по-късно, след като взе душ и се преоблече, убиецът седеше в хотелската си стая и изучаваше лаптопа на Халифа. За петнайсет минути той успя да разкрие паролата на електронната му поща и един от имейлите там потвърди всичко, което искаше да знае.

Марван,

Най-после има добри новини! Намерихме книгата. Един търговец на име Рене Бертран ще я донесе в Париж за панаира на антикварните книги. Ще се срещна с него там, за да договорим покупката. Както знаеш, средствата ми са ограничени, но вярвам, че ако успеем да се спазарим, книгата ще бъде наша!

Както се договорихме, с теб ще се срещнем следващия понеделник, в 9:00 часа сутринта, в читалнята за Близкия изток на Библиотеката на Конгреса — най-после ще имаме книгата и ще можем да се заемем с разчитането на мястото, където се намира последното откровение!

Антьни

Убиецът беше следил Халифа достатъчно дълго, за да знае кой е изпратил писмото и за какво става въпрос. Съществуваше паралелен и

потенциално още по-опасен проект, по който до този момент, изглежда, нямаше развитие. Очевидно нещата се бяха променили — при това не за добро.

Затвори лаптопа и през следващите няколко часа обмисляше последствията от това, което беше научил. Когато анализира цялата ситуация, той отново включи компютъра. Изготви доклада си, приложи свързаните с проблема имейли на Халифа и Антъни Никълс и го изпрати на шефовете си заедно със своя коментар.

След двадесет минути намери отговора, скрит в папката за чернови на общия имайл адреса, който използваха. Убиецът получи зелена улица за операцията в Париж. В края на съобщението шефовете му го уведомяваха, че ще му преведат пари в Париж и ще направят всичко друго, което е необходимо. Поздравяваха го за успеха му в Рим.

Убиецът изтри съобщението от папката и излезе от електронната поща. Каза молитвите си, изключи телефона и окачи на вратата табелка „Не ме беспокойте“. На другия ден трябваше да потегли рано сутринта и се нуждаеше от почивка. Следващите няколко дни щяха да бъдат много напрегнати. Шефовете му бяха съгласни, че загубеното откровение на пророка Мохамед трябва да си остане завинаги тайна.

[1] Dottore, mi scusi (итал.) — Извинете ме, докторе. — Б.пр. ↑

[2] Va bene (итал.) — Добре. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

ПАРИЖ, ФРАНЦИЯ

петък

Скот Харват, тридесет и седем годишен американец изучаваше изумителната жена, седнала до него на масата в кафенето. Русата ѝ коса, с дължина малко под ушите, беше вчесана назад.

— Трябва да вземем решение — каза тя.

Ето, отново темата, която се опитваше да избегне, откакто уби човека, който беше стрелял по нея преди девет месеца.

— Просто искам да съм сигурен, че напълно... — започна той и гласът му потрепери.

— ... съм се възстановила? — попита тя, като завърши изречението вместо него.

Харват кимна.

— Скот, от момента, когато напуснахме Съединените щати, въпросът не е дали съм се възстановила. Добре съм. Не на сто процента, но вероятно по-добре няма да бъда.

— Не си сигурна.

Трейси Хейстингс се усмихна. Преди да попадне под прицела на убиеца, решен да отмъсти на Харват, Трейси беше специалист по обезвреждане на взрывове във военноморските сили. Беше загубила едното от светлосините си блестящи очи при деактивирането на самоделно взривно устройство, което избухна преждевременно в ръцете ѝ. Въпреки че лицето ѝ беше обезобразено, пластичните хирурги свършиха работата си отлично и белезите почти не се забелязваха.

Хейстингс и преди бе поддържала формата си, но след инцидента редовно се занимаваше с фитнес. Тялото ѝ беше по-добре изваяно отколкото на всяка друга жена, която Харват познаваше. Трейси се чувстваше неловко поради белезите и изкуственото си око, с което хирургите бяха заменили липсващото, но често се шегуваше, че

има тяло, за което мъжете са готови да умрат и лице, което да им попречи да го направят.

Харват упорито се опитваше да извади тази шега от репертоара ѝ. Тя беше най-красивата жена, която беше срещал и след време усилията му бяха възнаградени. Колкото повече се сближаваха, и колкото по-сигурна се чувстваше Трейси с него, толкова по-малка нужда имаше от подобна самоирония.

Същото можеше да се каже и за Харват. Десет години повъзрастен от Трейси, той се държеше саркастично, за да държи другите на разстояние. Сега, обаче, използваше сарказма си, за да я разсмее.

Беше висок към метър и осемдесет, имаше приятно лице с изсечени черти, пясъчноруса коса, ведри сини очи и тренирано тяло. Двамата бяха хубава двойка.

— Искаш ли да ти кажа какво мисля? — попита тя. — Мисля, че въпросът по-скоро опира до твоето възстановяване, а не до моето.

Харват понечи да възрази, но Трейси постави ръката си върху неговата и каза:

— Трябва да оставим случилото се зад себе си и да продължим нататък.

Бяха заедно по-малко от година, но тя го познаваше по-добре от всеки друг. Знаеше, че той никога няма да е щастлив, ако води обикновен живот. Самата му същност и начинът, по който гледаше на себе си, се определяха от онова, което правеше. Той трябваше да се върне към работата си, дори и ако беше нужно непрекъснато да му го натяква.

Харват измъкна ръката си изпод нейната. Не можеше да забрави случилото се. Не можеше да забрави как намери Трейси в локва от кръв с куршум в тила, нито как президентът му попречи да спре онзи човек, който беше взел на прицел близките му. Според някои от приятелите му Харват вероятно страдаше от посттравматичен стрес, но по думите на един армейски полковник, с когото веднъж тренираха заедно, той нямаше проблем с посттравматичния стрес, а го причиняващие на други хора.

— Не можем да продължаваме да живеем като чергари — настояваше Трейси. — Трябва да се върнем в реалния свят и да вземем живота си в ръце. А ти трябва да помислиш за връщане на работа.

— Шансът да се върна на работа при Джек Рътлидж е толкова голям, колкото и да работя за някоя терористична организация. С това вече е свършено — каза той.

Бивш „тюлен“ от военноморските сили, Харват се беше присъединил към Сикрет сървис^[1], за да помогне за укрепването на способността на Белия дом да предотвратява и реагира на терористични атаки. Беше перфектен в онова, което правеше, и стана най-добрият агент на президента, работещ под прикритие срещу тероризма.

Толкова беше добър, че президентът специално за него създаде свръхсекретна програма за борба с тероризма, известна като проекта „Апекс“. Задачата й беше да се противопостави на международните терористи, които атакуваха американците и техните интереси както на собствената им територия, така и в чужбина. Тази задача беше постигната чрез едно просто правило: докато терористите отказват да играят по правилата, Харват също нямаше да се съобразява с тях.

Проектът „Апекс“ беше под шапката на малко известен отдел на Департамента по вътрешна сигурност, известен като Бюро за международна помощ при разследване, накратко БМПР. Формално мисията на БМПР беше да оказва съдействие на полицейските сили, армията и разузнавателните агенции на други страни за предотвратяване на терористични действия. В този смисъл задачата на Харват съответстваше с официалната дейност на БМПР. На практика обаче след събитията от 11 септември 2001 г. той беше свръхсекретен войник, когото президентът изпращаше срещу враговете на Съединените щати навсякъде, по всяко време и въоръжен с всичко, което му е необходимо, за да си свърши работата.

Но с тази част от живота на Харват беше свършено. Минаха години, докато осъзнае, че кариерата му в борбата против тероризма е несъвместима с това, което наистина желаеше — да има семейство, да има кой да го чака, когато се приbere у дома, да има някой, с когото да сподели живота си.

Да започне връзка за него не беше проблем. Проблемът беше да задържи тази връзка. Трейси Хейстингс беше най-хубавото, което се бе случило в живота му, и той нямаше намерение да я остави да си отиде. За пръв път от много време Скот Харват беше наистина щастлив.

— Не се налага да се върнем веднага — каза Трейси, прекъсвайки мислите му. — Можем да почакаме до ноември, нека първо да минат изборите. След това идва Коледа, президентът ще встъпи в длъжност през януари. Ако не препишат конституцията и не изберат Рътлидж за трети мандат, ще работиш със съвсем нов президент.

Харват тъкмо се канеше да ѝ отговори, когато погледна случайно към улицата и забеляза един добре облечен арабин да вади парче тел изпод сакото си. Мъжът отключи без усилие едно бледосиньо пеко, качи се в него, затвори вратата и се скри от погледа му под линията на прозореца.

Без да знае защо, нещо вътре в Харват му подсказа, че това не е просто кражба на кола.

[1] Сикрет сървис — специална служба на САЩ, ангажирана с охраната на американските лидери и семействата им и предотвратяването на финансови престъпления. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 3

В Париж сигурно често се крадяха коли, но Харват никога не беше виждал такава кражба. Не беше виждал никога и толкова елегантно облечен крадец.

Колкото и да се мъчеше да се отърси от стария си начин на живот, инстинктът му работеше и не пропускаше нищо от заобикалящата го среда. Ако на едно овчарско куче му е омръзно да гони вълците, това не значи, че на вълците им е омръзно да нападат овци.

— Какво има? — попита Трейси, проследила погледа му към улицата.

— Някой току-що се вмъкна в чуждо пежо.

И двамата чуха как моторът на колата запали и главата на крадеца се появи над контролното табло. Вместо да потегли, той просто си седеше вътре.

— Какво прави той? — попита тя.

Харват тъкмо щеше да отговори, когато видя да се приближава един сребрист мерцедес седан. Крадеца също го беше видял, защото веднага даде мигач и се отдели от тротоара, като освободи място за паркиране на мерцедеса.

Харват беше прекарал достатъчно време в градове като Ню Йорк, за да знае, че хората са способни на какво ли не, само за да си осигурят място за паркиране, но чак пък да откраднат кола? Беше просто нелепо.

След като пежото потегли, мястото му бе заето от мерцедеса.

Едва беше паркирал и един друг добре облечен арабин отвори вратата, огледа улицата в двете посоки, излезе и тръгна нанякъде.

Трейси отново погледна Харват.

— Какво става, по дяволите?

— Нямам представа — отвърна ѝ той. — Не го видях да включва алармата на колата. А ти?

Тя поклати глава.

За секунда-две Харват огледа мерцедеса, после извади банкнота от двадесет евро, остави я на масата и се обърна към нея:

— Да вървим.

Трейси се подчини.

На тротоара той я хвана под ръка и ускори крачка.

— Не трябва ли да направим нещо? — попита Трейси.

— Правим — отвърна ѝ Харват. — Махаме се оттук.

— Имам предвид да съобщим за онова, което видяхме.

След като се оттегли от борбата с тероризма, Харват се стараеше да не се набива на очи. Мразеше бюрокрацията, а бюрократите в парижката полиция бяха сред най-неприятните. Но все пак Трейси беше права. В това, което току-що бяха видели, нямаше смисъл. Може би беше дреболия, но Харват се съмняваше.

— Ще се обадим, щом намерим телефон — каза той.

Вратата на една малка книжарница пред тях се отвори и оттам излезе един човек. На вид малко над петдесетте, със сива брада, чуплива прошарена коса и син блейзър, той едва не се сблъска с Харват и Трейси. Извини се на френски и продължи пътя си към кафенето, което току-що бяха напуснали.

Харват не би отдал значение на случилото се, но съзря шофьора на мерцедеса, застанал близо до ъгъла. Видя го как поглежда някаква снимка в ръцете си и после вдига мобилния си телефон към ухото си.

Арабинът изрече не повече от две думи. Когато кимна и изключи телефона, Харват изведнъж осъзна какво става.

Пусна Трейси, завъртя се и пое след мъжа с блейзъра, като се молеше да го настигне навреме.

ГЛАВА 4

Харват се хвърли върху човека, точно когато мерцедесът пред кафенето избухна. Лютив черен дим закри небето, нажежени до червено отломки западаха върху паважа.

От силата на експлозията Харват имаше чувството, че тялото му е притиснато в менгеме. В белите му дробове не остана въздух, ушите му пищяха толкова силно, че беше сигурен, че от тях тече кръв.

Вдигна ръце и опира първо едното, после другото си ухо. Слава богу, кръв нямаше. Огледа се набързо и като разбра, че не е ранен, съсредоточи вниманието си върху мъжа със синия блейзър.

Внимателно го обърна по гръб, като гледаше да не мести шията му. От една рана на главата му течеше кръв. Харват извади кърпичка от вътрешния джоб на сакото му и леко я притисна към раната. Знаеше, че трябва да внимава, защото човекът можеше да има нараняване на гръбнака.

— Не се движете — каза Харват на френски. — Не мърдайте. Ранен ли сте на друго място?

Човекът го гледаше безизразно.

Харват се канеше да повтори въпроса си, когато Трейси дотича до него.

— Добре ли си? — успя да попита тя, останала без дъх.

— Нищо ми няма — отвърна Харват. Посочи с ръка към човека с блейзъра и каза: — Трябва да обездвижим шията му.

Трейси знаеше, че е прав, но подготовката ѝ като специалист по взрывовете си каза думата.

— Възможно е да има второ взривно устройство. Трябва да се махнем оттук, преди да са дошли хората от спасителните служби.

Харват знаеше, че терористите понякога изчакват пристигането на спасителните екипи на мястото на експлозията и тогава задействат втора, дори още по-смъртоносна бомба.

— Трябва му линейка.

— Не — изрече човекът внезапно на английски. — Никаква линейка. Никаква болница. — Той се опита да стане.

— Не се движете — нареди му Харват.

— Скот, да се махаме оттук — настоя Трейси.

Харват погледна към човека със синия блейзър и взе решение. Подхвани го под мишниците и му помогна да се изправи.

Но коленете на мъжа се подгънаха. Харват го прихвани през кръста, вдигна го отново на крака с помощта на Трейси и тримата побързаха да се отдалечат от горящото кафене в посока към ъгъла. Харват непрекъснато се оглеждаше за араби, които биха могли да са замесени в атентата. Ако имаха повече ум, отдавна щяха да са напуснали това място, но той имаше лошото предчувствие, че нещата не са толкова прости, колкото изглеждаше на пръв поглед.

Поprotoара имаше много убити и ранени, както и вътре в онова, което бе останало от кафенето. На Харват и Трейси им се искаше да им помогнат, но осъзнаваха, че не трябва да спират.

Стигнаха до другия край на улицата и свиха зад ъгъла. Чуваха сирените на колите на спасителните екипи, които бързаха към местопроизшествието. Към средата на проката намериха място, където да сложат ранения да седне. Той беше в шок, погледът му беше замъглен, от раната над челото му още течеше кръв.

След като го настаниха на едни изтъркани от времето стъпала и се увериха, че няма да падне, Харват и Трейси го оставиха да гледа втренчено към улицата и се отдалечиха достатъчно, за да могат да разговарят без да ги чуе.

— Как разбра, че ще избухне бомба? — попита Трейси.

— Арабинът, който паркира мерцедеса, стоеше на отсрещния протоар. Когато човекът със синия блейзър мина покрай нас, той погледна една снимка и набра някакъв номер на мобилния си телефон.

— Значи атентатът не е случаен. Следили са го. Целта е бил той.

Харват кимна.

— Но защо? Кой е той?

— Точно това искам да разбера — отвърна Харват и извади портфейла, който беше взел от мъжа.

— Претърсил си джобовете му?

— Да кажем, че е професионално любопитство — отвърна той и извади шофьорската книжка на ранения. — Очевидно целта на

атентата е петдесет и три годишният Антъни Никълс от Шарлотсвил, Вирджиния.

Трейси хвърли поглед през рамо, за да се убеди, че Никълс не вижда какво правят.

— Вирджиния! Какъв е? Да не е агент на ЦРУ?

— Според визитките му е заслужил професор и учен от факултета по история „Коркоран“ към Университета на Вирджиния.

— Това може да значи какво ли не.

Харват продължи да преглежда съдържанието на портфейла. Там имаше всичко, което може да се очаква — кредитни карти, различни членски карти, малък хартиен плик с магнитна карта с номер на хотелска стая, както и няколко смачкани визитки на различни хора.

Тъкмо се канеше да приключи огледа, когато нещо в последната визитка му се стори познато. Извади я от купчината и я разгледа още веднъж. Беше на застрахователен агент с адрес във Вашингтон, окръг Колумбия, но не това беше важното. Вниманието на Харват привлече телефонният номер.

Беше виждал тези десет цифри и преди. По-точно, беше ги запомнил.

— Знам този телефонен номер.

— Чий е? — попита Трейси.

— Номерът е на частната гласова поща на президента на Съединените щати.

Харват разбра, че който и да е Антъни Никълс, той е нещо повече от професор по история в Университета на Вирджиния.

Тъкмо щеше да сподели това с Трейси, когато тя погледна към мястото, където бяха оставили Никълс и каза:

— Изчезнал е.

ГЛАВА 5

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Висок малко над метър и осемдесет, с черна коса, тъмни очи и силна брадичка, тридесет и пет годишният Айдън Озбек приличаше по-скоро на знаменитост от списание „Ескуайър“, отколкото на агент от Централното разузнавателно управление, при това един от най-способните.

Беше второ поколение американец от турски произход, израснал в елегантен квартал на Чикаго, където в гимназията се славеше като добър борец. С голям интелект и забележителни резултати от изпитите, той беше приет в университета на Айова с пълна стипендия. Състезава се като борец през всичките четири години на следването си и си спечели голяма известност, след като отборът му на три пъти спечели университетския шампионат Биг Тен.

След като завърши колежа, Озбек, или „Оз“, както го наричаха приятелите му, искаше да служи на страната си и се записа в армията с амбицията да бъде в специалните части. Представи се отлично във всичко, което армията изискваше от него, и подобри няколко рекорда, още докато беше в училището за рейнджъри.

После завърши курсовете за подбор и обучение на специалните войски, едно от най-изтощителните и изискващи психически сили изпитания, през които беше преминавал. Спечели си място сред зелените барети и това беше едно от най-големите постижения в живота му.

Преди 11 септември служи като сержант в медицинската част, известна като „18 Делта“. Това беше по времето, когато президентът на САЩ и националната стратегия за отбрана не позволяваха на специалните войски да изпълняват мисии, съответстващи на подготовката им. Накратко, рядко им се случваше да участват в операции.

С опита му от специалните войски, медицинската част и познанията му по арабски, за Озбек не беше трудно да си намери интересна работа на друго място. Преди да постъпи в Националната секретна служба (НСС) към ЦРУ, той работеше за Държавния департамент из посолствата на САЩ по целия свят, а в един период изпълняваше задачи дори с легендарния агент Пейнтър Кроу и неговият елитен отряд „Сигма“.

Според програмната декларация на НСС, известна преди като Оперативна дирекция, мисията й беше да координира агентурното разузнаване, извършвано от ЦРУ и други агенции, като ФБР, Агенцията за военно разузнаване, Армейското командване за разузнаване и сигурност, разузнаването на Морския корпус и Военноморската служба за разузнаване.

Освен елиминиране на борбите за надмощие между ФБР, Държавния департамент и Министерството на от branата, задачите на НСС включваха провеждане на тайни операции и вербуване на чуждестранни агенти. Службата ръководеше безброй подразделения за политически, икономически и правоенни тайни операции. Разполагаше и с група за борба с тероризма, известна като Отдел за специални операции.

Отделът за специални операции се ръководеше и се състоеше от бивши бойци от специалните части, които владееха до съвършенство изкуството да боравят с оръжие, да се измъкват и оцеляват, да транспортират тайно хора и материали, да водят партизанска война, да използват експлозиви, да потушават размирици и да провеждат контраразузнаване.

В тази област от дейността на ЦРУ Айдън Озбек се чувствува като у дома си. Ръководеше свръхсекретна програма на НСС, известна като „Обществото на мъртвите поети“. Основната им задача се състоеше в залавяне или ликвидиране на изменилите на страната си разузнавачи.

Ако някой агент от американското или съюзническото разузнаване излезеше извън контрол или изчезнеше, особено ако разполагаше с информация от жизненоважно значение за интересите на Съединените щати, работата на Озбек беше първо беше да открие каква е причината. Заловен ли е бил? Или е станал изменник?

Когато се разбереше, че въпросният агент е бил заловен, досието му се предаваше на отдела за специални операции за „възвръщане“. Ако се окажеше, че е изменник, хората на Озбек създаваха две папки — едната синя, другата черна.

Синята папка съдържаше подробен оперативен план за откриване на обекта и връщането му в САЩ или отвеждането му до подходящо място в чужбина за разпит и оценка на щетите, които вероятно е причинил.

Във втората папка имаше план за откриването и ликвидирането на агента.

И в двете папки имаше предложения за ограничаване на щетите и допълнителни операции за прочистване, които понякога налагаха елиминирането на хора, с които изменникът е имал контакт.

Това не беше игра. Озбек не обичаше да убива хора. Но понякога се налагаше.

Излезе от асансьора на четвъртия етаж на централата на ЦРУ в Ленгли, Вирджиния, и почти беше стигнал до кабинета си, когато го настигна Стив Расмусен — към тридесетгодишен, висок метър и осемдесет всезнайко с рижка коса и сини очи, който работеше към същата програма.

— Виж ти кой е дошъл най-после — жизнерадостно каза той.

На Озбек не му беше до него. Петнадесетгодишият му лабrador Шелби имаше рак. Не спа от болки почти цяла нощ. Лекарствата вече не й помагаха. Увеличи дозата, но това също не помогна и Оз събуди ветеринарния лекар, с когото се уговориха да я заведе в кабинета му рано сутринта.

Озбек обичаше Шелби повече от всичко на света. Тя беше единственото същество от женски пол в живота му, което не се оплакваше от невъзможните часове, в които се прибираше. Засега беше под наблюдението на ветеринаря, но Оз знаеше, че ще трябва да се изправи пред неизбежната необходимост да я приспят. Расмусен не си падаше по кучетата и Оз се съмняваше, че ще го разбере.

— Знаеш ли — каза Озбек, като подмина колегата си и влезе в кабинета си, — с жена ти можем да бъдем настане единствено рано сутрин.

Расмусен го последва и се настани на канапето.

— Не си прав, Оз. Ако идваш в събота, ще имате цял ден на разположение, а аз бих могъл да играя голф. Така всички ще спечелим.

Независимо от положението им на агенти от ЦРУ, ако Патриша Расмусен ги чуеше как говорят, щеше да срита задниците и на двамата.

— Какво има? — попита Озбек, сменяйки темата.

Стив Расмусен замълча за момент, после оставил една черна папка на масичката за кафе.

— Трябва да се заемем с един от програмата „Трансепт“.

ГЛАВА 6

Озбек пристъпи към масичката и взе папката. По секретната програма „Трансепт“ бяха обучени най-изкусните убийци, които работеха за Централното разузнавателно управление. И тъй като официално американското правителство и ЦРУ не одобряваха убийствата, формално програмата „Трансепт“ не съществуваше.

— Селек иска лично да се заемеш с това — каза Расмусен и взе сложния дървен пъзел, който Озбек държеше на масата си.

Селек беше директорът на НСС. Озбек, който преглеждаше досието, повдигна вежди.

— Защо аз?

— Случаят е заплетен.

— Ясно, но какво му е заплетеното?

— В неделя вечерта при Мемориала на Джеферсън е станало убийство — отвърна Расмусен.

Озбек приключи с досието и го върна на колегата си.

— Е, и?

— Някой е убил служителка на Фондацията за американско-ислямски връзки. Чувал ли си за тях?

Да, беше чувал. Финансираната от Саудитска Арабия Фондация за американско-ислямски връзки, или ФАИВ, както я наричаха, беше една от най-големите и влиятелни исламски организации в Съединените щати. Имаше офиси из цялата страна и нейните представители се втурваха към микрофоните всеки път, когато някой мюсюлманин биваше обвинен в нещо и като грамофонна плоча започваха да се оплакват от исламофобия, още преди да са разбрали какви са фактите.

Мюсюлмани, заловени със самоделни бомби в багажника на колата им? Били са фойерверки, а полицият, който ги е спрял, изпитва фанатична ненавист към мюсюлманите.

Исламски духовници, пътуващи със самолет, се молят на висок глас на летището, подиграват се с Америка на арабски език, сменят местата си, за да се подредят като терористите, които отвлякоха самолетите на 11 септември, и макар да не са с наднормено тегло, искат удължители за предпазните колани, които могат да се използват като оръжие, и ги оставят под седалките? Горките хора, единствената им вина е, че са мюсюлмани. ФАИВ ще помогне на имамите да съгласуват жалбите си срещу исламофобите в самолета, които са се уплашили без никаква причина и са се оплакали на екипажа от напълно нормалните действия на тези хора.

Действията на ФАИВ непрестанно предизвикваха напрежение в страната. Те критикуваха открито ФБР заради публикуването на снимки на хора от Близкия изток, заподозрени, че са наблюдавали фериботите в щата Вашингтон с лоши намерения. Редакторите от вестник „Чико Ентърпрайз Рекърд“ бяха наречени малодушни страхливци, защото отказали да публикуват други подробности, освен възрастта на група лица, които следили активно работата на пожарните в цяла Северна Калифорния с фотоапарати и видеокамери. Когато пожарникарите ги попитали какво, по дяволите, правят там, арабите избягали с чакащите ги наблизо коли.

Според Озбек във Фондацията за американско-ислямски връзки нямаше нищо „американско“ и думата би трябвало да се заличи от името й. Това беше чисто и просто организация, убедена в превъзходството на ислама, която искаше американското правителство да бъде свалено и заменено с исламско, чието управление да се опира на правовите, религиозните и морални норми на шериата. Тези хора извикваха неприязнь не само у него, но и у преобладаващата част от почтените, спазващи закона, мюсюлмани в Америка.

Нещо повече, те имаха много солидни връзки във Вашингтон. Макар че не можеше да го докаже, Озбек беше сигурен, че председателят на ФАИВ, Абдул Уалид, е изиграл важна роля за един нечуван скандал в Пентагона, какъвто не бе имало от години.

Единственият съветник на Министерството на от branата по въпросите на исламското право и исламския екстремизъм насърко беше уволнен, защото високопоставен служител на Пентагона, също мюсюлманин, беше сметнал, че оценките му за ислама са прекалено критични. Все едно на сред Втората световна война да бяха уволнили

единствения правителствен експерт по въпросите на нацизма или пък съветника по проблемите на комунизма по времето на Студената война, само защото някой германски или руски служител се е ядосал, че експертът не желае да смекчи оценките си за врага и фактите, довели до заключенията му.

Озбек беше виждал твърде често председателя на ФАИВ, заснет заедно с високопоставения мюсюлманин от Пентагона Имад Рамадан, за да повярва, че фондацията няма пръст в уолнението на експерта по исламско право.

Цялата работа изглеждаше като лудост дори на фона на политическия хаос във Вашингтон. Но какъвто и да беше случаят, Озбек не виждаше какво общо може да има Отделът за специални операции с ФАИВ и някакво си убийство при Мемориала на Джeферсън.

— Какво общо има това с ЦРУ и „Трансепт“? — попита той.

— Точно тук става сложно — отговори му Расмусен. — Първо, заподозреният, който е арестуван на местопрестъплението — някой си Андрю Салям — твърди, че не той е убиецът. Казва, че са го натопили.

Озбек завъртя очи.

Расмусен остави пъзела и вдигна успокоително ръце.

— Знам, знам. Но чуй това. Той твърди, че е АНП на ФБР.

АНП беше термин от шпионажа, използван често от ЦРУ и означаваше *агент под неофициално прикритие*. Използваше се за агенти под прикритие, които не са свързани официално с правителството на което служат. Работата беше там, че ФБР не използваше такива агенти.

— Чакай да позная — каза Озбек. — От ФБР казват, че никога не са чували за него?

— Според тях Андрю Салям няма никаква връзка с тях.

— Може би лъже. Няма да е първият, който се прави на агент, когато го пипнат. Може да е психично болен и това да му е манията.

— Не знам — отвърна Расмусен. — Стажувал е в отдела за Близкия изток на Библиотеката на Конгреса и е завършил факултета по арабистика към университета в Джорджтаун като отличник на випуска си.

Озбек познаваше програмата по арабистика на Джорджтаунския университет. Много свързани с разузнаването агенции, най-вече ЦРУ,

набираха кадри сред неговите студенти, но това не означаваше, че човекът не е някой луд.

— И тук „Трансепт“ влиза в играта — отбеляза той.

— Салям твърди, че е изпълнявал задача, одобрена от ФБР. Трябвало да се внедри и да вербува информатори в радикалните джамии и исламистските групи в страната. Една от групите, в която се е внедрил, е Фондацията за американско-ислямски връзки. Вербувал е една от служителките на организацията и е имал среща с нея при Мемориала на Джеферсън.

— Където тя е била убита — отбеляза Озбек.

— Според него са искали да убият и двамата.

— Но той е оцелял.

— Казва, че нападателите са видели полицайите, охраняващи парка, да се приближават и са побързали да изчезнат, преди да са го довършили.

— Късметлия. Може ли да ги разпознае?

Расмусен поклати глава.

— Били са с маски.

— А видеозаписите от охранителните камери? Парковата полиция е монтирала камери на Мемориала на Джеферсън.

— Не са работели, когато е станало убийството. Казаха, че проверяват каква е причината.

На Озбек му ставаше все по-интересно.

— Били ли са в интимни отношения с жертвата?

— Следователите проучват и тази възможност.

— С какво друго разполагаме?

— Полицайите от парка твърдят, че той го е извършил — имало е кръв по ръцете му, по дрехите му, навсякъде. Салям казва, че се е опитвал да спаси живота на жертвата.

— Намерили ли са оръжието?

Прободена е с нож, но е почистен. Няма пръстови отпечатъци. В полицията го въртят на шиш, откакто са го арестували. Но той мълчал като риба, и точно когато мислели, че вече са го пречупили, той им разказал историята за АНП.

— Какво му е съобщила информаторката? — попита Озбек.

— Според Салям, била попаднала на нещо голямо. Май че ФАИВ са наели убиец.

— И този убиец е бил обучаван по програмата „Трансепт“?
Расмусен кимна.

— Не знам дали лъже, но наистина е споменал „Трансепт“, а и двамата знаем много добре, че тази програма е строго секретна. Не може да си го е измислил.

— Прав си, не може. Очевидно някой се е разприказвал.

— Ще ти кажа и още нещо. Макар че ченгетата не са много впечатлени от момъка, той наистина говори като агент от разузнаването.

Озбек погледна колегата си.

— Може би наистина смята, че работи за ФБР.

Расмусен кимна отново.

— Говорих с хората ни във ФБР и с един мой агент в полицейското управление на Вашингтон, където се води следствието. Готови са да ни оставят да говорим с человека, тъй като ЦРУ е било споменато по време на разпитите и те не знаят какво да мислят.

— Кога?

— Когато пожелаем.

— Добре — отвърна Озбек. — Да видим какво имаме за Фондацията за американско-ислямски връзки, Андрю Салям и особено за програмата „Трансепт“.

Расмусен взе папката.

— Много добре, но ние никога не сме чували за програмата „Трансепт“. Нареждане отгоре.

ГЛАВА 7

ПАРИЖ

Един призрак в средата на четиридесетте, облечен в светлокаяви панталони от рипсено кадифе и моркосин пуловер, седеше на тясна, боядисана в зелено пейка и съзердаваше средновековните руини в парка „Монсо“. Никой от познатите му в предишния му живот не го беше виждал от пет години.

Кестенявшата му коса беше средно дълга, единственото, което правеше впечатление на иначе невзрачното му лице, беше острият поглед на зелените му очи иззад очилата с телени рамки. Беше обут в кафяви обувки от кожа. Висок малко над метър и седемдесет и пет, той имаше стегнатото тяло на добре трениран атлет.

В един таен джоб на якето му марка „Барбър“ имаше паспорт с фалшиво име. Името в паспорта не беше по-различно от другите имена, които беше ползвал досега — нито по-добро, нито по-лошо. Определено англосаксонско, като името, което беше използвал за задачата си в Рим. То му подхождаше, както и истинското му християнско име — Матю Дод.

Беше се отказал от името си, когато прие ислама. Не му беше трудно. С всичките имена, които бе имал по време на кариерата си, вече почти не помнеше кой е всъщност.

Единственото, което му беше давало опора и беше придавало смисъл на живота му, бяха красивата му съпруга и малкият му син, но тях отдавна ги нямаше, вече почти десет години. Загинаха в автомобилна злополука, докато той отсъстваше, изпратен да изпълнява някаква задача. Виновна беше една разглезена пияна тийнейджърка с чисто новото си беемве.

Шефовете му дори не се сетиха да му съобщят за катастрофата. Казаха му чак след приключването на операцията — беше минал цял месец, жена му и синът му бяха вече погребани. Една седмица покъсно момичето, което му беше отнело семейството, заряза програмата

за алкохолици, в която я беше уредил адвокатът на семейството й, благодарение на връзките си, и тя продължи да живее живота си, сякаш нищо не се беше случило. Не прекара в затвора и един ден. Това беше не само несправедливо, но и неморално.

Когато научи, какво е станало, убиецът имаше чувството, че в тялото му се забиват дълги куки и късат пътта му. След болката изпадна в тревожно вцепенение. В едно сиво общество, в което всичко може да бъде оправдано, представено рационално или извъртяно така, че да придобие противоположно значение, той копнееше за ясно разграничение между бялото и черното. Още повече копнееше да се намери някой, който да му обясни как е могло да се случи всичко това. Някои обвиняваха родителите на момичето, други — връстниците й, трети — обществото като цяло. Дод просто изпадаше във все по-дълбока депресия.

Работодателите му дадоха отпуска по болест и после, когато отново им потрябва, го прекараха през безброй тестове, решиха, че е годен за работа на терен и го изпратиха да свърши онова, за което им трябваше.

Беше се опитал да удави мъката си в алкохол и кръв, рискуваше и поемаше задачи, които никой друг не искаше да изпълни. За него вече нямаше нищо в този живот. Или поне така си мислеше.

Все още помнеше деня, когато стана мюсюлманин. Тогава си избра мюсюлманското име Мажд ал-Дин — „слава на вярата“. Името беше хубаво и подхождаше на новия му живот.

Чрез жестоката болка от загубата на жена си и сина си Дод бе осъзнал, че мюсюлманите притежават в изобилие нещо, което липсва на съотечествениците му. Това беше вярата. Освен това мюсюлманите се придържаха към ясни морални норми, които очертаваха границата между доброто и злото.

До петдесетте години на двадесети век децата в Америка бързаха да станат възрастни. Когато порастваха, те поемаха ролята си на възрастни гордо, оставяха детството зад себе си и намятаха плаща на отговорността, честа и достойнството. Възприемаха и пропагандираха идеите на предишните поколения и храбро се справяха с новите идеи и проблеми, пред които бяха изправени семействата, общността и нацията им. Тези дни бяха отминали отдавна.

Днешните американците бяха от съзряването, предпочитаха да останат във възрастта на вечното юношество. Неуспехът им да продължат напред с лекота и достойнство създаде вакуум в американското общество. Гледаха на връзките си като на запалки за еднократна употреба и захвърляха браковете си, щом се изхабят. Децата оставаха без семейства, дори по-лошо — без възрастни край тях, които да им служат за пример на отговорно поведение.

С това нежелание на хората да израснат и да съзреят нацията беше загубила основните си ценности и идеали. Ценностите и идеалите се бяха изродили в един манталитет, според който и мъже, и жени се ръководеха от принципа всеки за себе си, а материалното стоеше на първо място пред духовното и смирението пред Бога.

Именно тази липса на уважение и ред в американското общество, според Дод, го тласна към исляма. В началото беше скептичен, но колкото повече наблюдаваше живота на благочестивите мюсюлмани, които беше срещал в Афганистан, Пакистан и на други места, където го отвеждаше работата му, все по-ясно осъзнаваше, че отговорът, който търси, може да му даде единствено ислямът.

Ислямът създаваше чувство за чест. Нормите му осигуряваха живот в достойнство и в мир. Ислямът не беше проблем, той беше решението, при това единственото, което би могло да спаси Съединените щати.

ГЛАВА 8

За да ускори спасението на Америка, Дод се беше отдал изцяло на Аллах. Виждаше себе си като прецизен инструмент, направляван от неговата воля. Бързо се появи и наставник в лицето на един имам с благ глас в Балтимор, където Дод държеше малък апартамент. В началото имамът беше подозрителен, но когато разбра, че Дод искрено е приел ислама, проучи миналото му и го представи на друг имам, който реши, че Дод може да им бъде полезен.

Името на имама беше Махмуд Омар. Дод не го беше виждал преди, но човекът му направи огромно впечатление. Той беше саудитец на четиридесетина години и имаше властно присъствие, което се дължеше не само на проницателните очи и едратата му фигура, но и на отличното познаване на западната, и най-вече на американската култура. Дод беше твърдо решен да използва уменията си, за да работи за доброто на Америка, а шейх Омар беше доволен, че има такъв опитен воин, който да се бори за ислама.

Омар подпомагаше международния джихад и в началото поверяваше на Дод дребни задачи, винаги извън Съединените щати. Постепенно доверието и вярата му в Дод се засилиха и едновременно с това задачите, които му възлагаше, ставаха все по-сериозни. Дод най-често провеждаше наказателни операции от името на съмишлениците на Омар и благодетелите му от Близкия Изток.

Тази работа му беше безинтересна и започна да му дотяга. След време вече не виждаше каква полза има Америка от всичко това, а и не смяташе, че по този начин допринася за разпространението на мюсюлманската кауза в Америка.

Искаше да се върне у дома. Беше уморен от смъртта и искаше да продължи да живее. Тогава му възложиха задачата за Халифа.

Омар го изпрати в Рим и използва други двама души във Вашингтон. Макар че се бяха консултирали с Дод за изпълнението на задачата си при Мемориала на Джиферсън, нещата не се развиха по план. Полицайт, охраняващи парка, очевидно бяха променили

графика на патрулите си. Убийците на Омар трябваше да разполагат с двадесет минути, но един патрул се оказа по петите им.

Ако тези хора се бяха съгласили да отведат Нура и Салям в някоя от техните квартири, както бе предложил Дод, сега нямаше да имат проблеми. Планът на шейх Омар, обаче, беше друг. Най-големият му недостатък беше, че обичаше демонстрациите.

Когато Омар научи, че Нура и Салям ще се срещнат при Мемориала на Джиферсън, той реши, че това е идеалното място, където да бъдат убити. Смяташе, че в него се крие иронична символика.

На практика се получиха невероятни усложнения, най-вече поради наличието на охранителни камери. Салям беше оцелял и беше арестуван от полицията, но Омар като че ли не беше особено разтревожен от това. Дод можеше само да се надява, че подхвърлените от тях доказателства ще са достатъчни, за да осъдят Салям за убийството на Нура.

Атентатът с колата пред кафенето в Париж също беше излишен, както беше предупредил Дод. Но Омар не му обърна внимание. Наумеше ли си нещо, той го изпълняваше, независимо от всичко.

Много по-добре беше да убият Антъни Никълс в хотелската му стая. Тихо и резултатно — така се правят тези неща. Но Омар не искаше това да стане тихо и резултатно. Искаше да изпрати послание, което да прозвучи високо и ясно. Да, посланието прозвучва високо и ясно. Проблемът се състоеше в това, че Дод не беше специалист по взривяването на коли.

Дод беше убиец, а не атентатор. И въпреки аргументите на Омар, подкрепени с множество цитати от Корана и Хадиса^[1], че сред немюсюлманите няма невинни, Дод не беше съгласен с него. Не му харесваше да убива случайни хора. Бомбеният атентат беше ненужен — все едно да използваш ковашки чук, когато и мухобойката би свършила работа.

За да организира атентата, Омар трябваше да потърси връзките си във Франция. Намесени бяха твърде много хора и още в самото начало нещата не тръгнаха както трябва.

Местният човек на Омар беше успял да намери само половината от експлозивите, които им трябваха. Когато накрая всичко беше готово,

атентаторът загуби самообладание, взриви мерцедеса прекалено рано и Никълс оцеля.

Цялата операция беше загуба на време и пари, а сега Никълс беше уплашен, но не и мъртъв. Колкото и некадърни да бяха хората от екипа му, все пак задачата беше възложена на Дод и той пое своята отговорност. Все пак беше човек на честта.

Закапа дъжд и Дод вдигна яката на якето си. Тъкмо се чудеше дали да не влезе в някое от кафенетата край парка „Монсо“, когато клетъчният телефон с предплатена карта, който беше купил сутринта, започна да вибрира.

— Да — обади се той.

Дълбокият глас на шейх Омар се чуваше така ясно, сякаш арабинът седеше на пейката до него.

— Как вървят нещата във Версай?

— Не толкова зле, колкото в Лувъра.

След паролата за разпознаване Омар попита:

— Самолетът излетя ли навреме?

— Не — отговори Дод. — Въсъщност излетя по-рано. *Преди* да са се качили всички пътници.

Омар замълча, но Дод можеше да усети гнева, който се надигаше в духовника, макар че ги деляха близо шест хиляди и петстотин километра.

— Разкажи ми какво стана — каза накрая шейхът.

Дод го информира за случилото се, като си служеше с двусмислени думи и изрази, които не биха разшифровали и най-съвършените подслушвателни устройства на американското правителство. И двамата използваха евтини мобилни телефони, закупени единствено за този разговор, но ако Агенцията за национална сигурност имаше гласовата му спектограма и подслушвателната система „Ешелон“ я разпознаеше, от еднократните телефони нямаше да има голяма полза.

— Трябва да направим резервация за всички пътници, изпуснали полета, възможно по-скоро — заяви Омар.

— За същата авиокомпания или този път да наемем чартерен самолет, както предложих в началото?

Духовникът се поколеба за миг, но отстъпи.

— Да, чудесно, само се погрижи всички пътници да стигнат до местоназначението си.

— Разбрано — каза Дод. — Нещо друго?

— Да — отвърна шейхът, като че ли току-що се беше сетил. — Спомена за един човек, който бързal за излетелия самолет.

— Да, с него имаше една жена. Да се погрижа ли и за тях?

— Не знам — отвърна Омар. — Сам решавай, но ако ги видиш отново, дръж се с тях като с ВИП клиенти.

— Разбрано — Дод стана от пейката. — Ще ги уредя за следващия полет.

Той приключи разговора, извади батерията и СИМ-картата от телефона и го счупи на няколко парчета, които изхвърли в отводнителните канали на излизане от парка.

Дод беше получил инструкциите. Трябваше да намери Антъни Никълс и да довърши работата. Ако мъжът и жената, които видя край кафето, отново се изправеха на пътя му, щеше да убие и тях. Но този път щеше да го направи, както той си знаеше.

[1] Устните предания за пророка Мохамед. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Харват погледна часовника си с хронограф „Коболд“. С Трейси търсеха Антъни Никълс от двадесет минути. Нямаше начин да разберат дали си е тръгнал или е припаднал заради раната на главата си и кръвта му изтича в някой вход, в което Харват се съмняваше.

Той спря и се обърна към Трейси.

— Този човек очевидно не желае да бъде намерен. Склонен съм да се съглася с него.

— Тогава какво ще правим сега?

Заваля. Харват видя, че в края на пресечката има спирка на метрото и посочи натам.

— Какво ще кажеш да хапнем лучена супа? Ще те заведа в едно чудесно малко ресторантче в Халите. Казва се „Свинското краче“.

— Скот — прекъсна го настоятелно Трейси. — Трябва да намерим този човек.

— Не, не трябва — отвърна Харват. — Може би наистина е от ЦРУ Който и да е, той е възрастен мъж и може сам да се пази. Не случайно има частния телефонен номер на президента. Със сигурност разполага с хора, които да му помогнат да се измъкне.

— А на нас кой ще ни помогне да се измъкнем?

— От какво да се измъкнем?

— *От какво!* — повтори Трейси невярващо. — Изглежда, че единствено аз знам как ще тръгне разследването на атентата. Само на тази улица има две банки с банкомат пред тях и един хотел. Щом блокират района, френската полиция, или по-вероятно службата за вътрешно разузнаване *Renseignements Généraux*, ще изземе всички записи от охранителните камери. Ще видят как открадват колата, как мерцедесът заема мястото й, как с теб изхвърчаваме от кафенето и как ти се връщаши и събaryaш този Никълс на земята секунда преди да избухне бомбата. Ще ни видят как го вдигаме и му помагаме да се махне от местопроизшествието.

Трейси замълча. Стисна устни и зачака.

— По дяволите — каза Харват. Тази битка не беше негова и не искаше да се замесва, но Трейси беше права. В крайна сметка френските власти щяха да започнат да ги търсят, независимо дали им се щеше или не.

Не бяха направили нищо лошо, но поведението им беше подозрително и можеше да се предположи, че са знаели предварително за атентата. Харват не държеше особено да научи дали „вътрешното чувство“ ще бъде прието като достатъчно сериозно оправдание във Франция.

Беше сигурен, че целта на атентата е бил Никълс. Освен това беше сигурен, че ако не намерят Никълс, двамата с Трейси ще си имат големи неприятности с френските власти.

Мина му през ум, че може би ще успеят да хванат някой влак и да напуснат страната, но му беше ясно, че се самозалъгва. Ставаше въпрос за голяма терористична атака. Бяха загинали френски граждани и Франция не би се спряла пред нищо, за да стигне до дъното на случилото се.

Харват знаеше колко добри са френските специални служби. Може би щяха да успеят да се измъкнат от страната, но където и да отидеха, нямаше да бъдат в безопасност. А и поради бягството си щяха да изглеждат още по-виновни.

Трябваше да намерят Никълс. Той погледна към Трейси.

— След колко време смяташ, че ще разполагат със снимките ни от записите на охранителните камери?

На Трейси ѝ беше ясно, че въпросът е риторичен, но все пак му отговори:

— Ще снемат свидетелски показания от възможно най-голям брой хора. Ако някой спомене, че поведението ни е било странно, ще започнат да търсят в записите и друго, освен двамата атентатори. Щом разпознаят лицата ни, ще увеличат снимките ни и ще ги проверят във всяка база данни, до която имат достъп, а после ще ги раздадат на служителите на правоохранителните органи от всички нива. В най-добрая случай разполагаме с два, може би три часа.

— А в най-лошия?

— Не ми се мисли за това — отвърна Трейси. — Ще ме заболи главата.

Харват извади от портфейла на Никълс магнитната карта от хотела му и каза:

— Да тръгваме тогава.

ГЛАВА 10

Хотел „Обюсон“ се намираше на Рю Дофен в парижкия квартал Сен Жермен де Пре. Харват и Трейси се отбиха в един универсален магазин наблизо, купиха си нови дрехи и се преоблякоха.

Старите дрехи сложиха в пликовете, които им дадоха в магазина. Въпреки че едва ли някой би ги спрял във фоайето на хотела, Харват смяташе, че с пликовете повече ще приличат на гости.

За по-сигурно, докато прекосяваха каменното фоайе на хотел „Обюсон“ в посока към асансьора, Харват извади магнитната карта на Антъни Никълс и я задържа в ръката си. Никой не им обърна внимание, само една администраторка от receptionията с измъчен вид леко им се усмихна.

Харват и Трейси слязоха от асансьора на третия етаж и се отправиха по коридора към стаята на Никълс. Бяха решили, че Трейси ще почука и ще се представи за служителка на хотела, която му носи факс от receptionията. Ако Никълс отвореше вратата, Харват щеше да го хване. Ако не се получеше отговор, Харват щеше да използва магнитната карта.

На вратата Трейси се ослуша за някакви признания на живот и почука рязко три пъти. Съобщи на френски, а после и на английски, но с лек акцент, че има факс за господин Никълс. Никакъв отговор. Повтори съобщението още веднъж и отстъпи от вратата.

Харват пъхна картата в четящото устройство. Механизмът изпиука два пъти и вратата се отключи. Отвори я бавно и пристъпи в стаята.

Банята беше от дясната му страна, вратата ѝ беше леко открайната. Харват я побутна с крак и мраморният умивалник веднага привлече погледа му. Върху една найлонова торбичка от аптеката имаше шишенце с антисептик, марля, кутийка с бинт и отворен пакет медицински лепенки. Беше очевидно, че Никълс е бил в стаята си, и то скоро.

Но ако беше така, картата не би трябало да действа. Всяка нова карта, издадена от рецепцията, щеше да има нов код. Харват тъкмо се чудеше как, по дяволите, Никълс беше влязъл в стаята си, когато чу вика на Трейси.

Обърна се точно навреме, за да види как лампата полита към него. Повдигна лявата си ръка и с нея пое силата на удара. Дясната му ръка инстинктивно се сви в юмрук, замахна и улучи нападателя в челюстта. Антъни Никълс се строполи на пода в банята.

Двамата се надвесиха над него.

— Със сигурност се бие като професор по история — отбеляза Трейси накрая, изтръгна кабела от лампата и завърза ръцете на Никълс зад гърба му.

Харват ѝ помогна да го завлекат до един стол и да го сложат да седне на него. Ръцете му останаха вързани зад облегалката, а с шнурковете от завесите завързаха краката му за краката на стола. Трейси намери една хавлия, закачена отзад на вратата на банята и запуши устата му с колана ѝ.

Харват огледа коридора, за да се увери, че никой не е чул трополенето. После окачи от външната страна на вратата табелката „Не ме беспокойте“, пусна телевизора и се приготви да разпита Антъни Никълс.

ГЛАВА 11

Харват придърпа един стол и седна пред Никълс. Мисълта, че ще трябва да го подложи на разпит не му беше приятна, но нямаше друг избор. Всичко това беше част от живота му в миналото, живот, от който се бе отказал, за да започнат всичко наново с Трейси. Но ето че се наложи пак да се върне към него.

Макар че се опитваше да не му обръща внимание, дълбоко в себе си той изпитваше страх, че никога няма да се освободи наистина от стария си живот. И че той ще го преследва като данъчен инспектор до самата му смърт.

За известно време му беше провървяло, беше щастлив. Но след това призракът на миналото го откри седнал в едно парижко кафене заедно с жената, която обичаше, и го приветства като спря пред кафенето един мерцедес с бомба в него.

Въпреки това Харват още не беше готов да отстъпи. След като получеше от Никълс информацията, от която с Трейси имаха нужда, за да докажат, че не са замесени в атентата, можеше отново да се опита да живее живота, който щеше да го направи щастлив, а това означаваше да се отдалечи колкото може повече от миналото си.

Никълс се размърда и Харват го плесна леко по лицето, за да го свести. Трейси познаваше играта и застана зад него, за да не може Никълс да я вижда. Харват се убеди, че човекът се е съвзел достатъчно, и каза:

— Ще започна с три важни неща. Искам да ме слушате много внимателно, защото животът ви зависи от това дали ще ги запомните.

Никълс още не беше в състояние да се съсредоточи, но отвори широко очи от страх, когато осъзна какво става. Опита се да помръдне, но беше здраво завързан за стола. Лицето му пребледня, а дишането му стана учестено.

— Първо — продължи Харват — знам много повече за вас, отколкото си мислите. Второ, задавам въпросите само веднъж. Ако ме излъжете или не mi отговорите, ще vi счупя някоя кост. И трето, ако

по някое време се опитате да викате за помощ, ще ви причиня такава болка, че ще ме молите да продължа да ви чупя костите. А сега, ако ме разбирате, искам да потвърдите с едно кимване.

Никълс закима енергично.

Харват постави ръка на главата му, за да го спре.

— Казах едно кимване за „да“. Внимавайте, иначе за вас ще стане много лошо.

Когато Харват отдръпна ръката си, Никълс кимна веднъж и спря.

— Добре — продължи Харват. — Сега ще извадя колана от устата ви. Не забравяйте, че единствените звуци, които искам да чувам, са отговорите на въпросите ми. Разбрахме ли се?

Никълс кимна веднъж.

Харват посочи с глава към него и Трейси извади колана от устата му. Никълс отвори уста, после я затвори и раздвижи челюстта си.

Харват го беше ударил доста силно, но челюстта, изглежда, не беше счупена.

— Как ви е името — попита Харват.

Професорът изговори бавно:

— Антъни Никълс.

— Откъде сте?

— От Съединените щати. Шарлътсвил, Вирджиния.

Дотук добре.

— Как влязохте в стаята?

Никълс го погледна.

— С магнитната карта.

— Магнитната карта е в портфейла ви — отбеляза Харват, — а вие го изпуснахте.

— От хотела ми дадоха две. Другата беше в джоба на панталоните ми.

Харват се упрекна на ум за грешката си. Трябваше да се досети.

— За кого работите? — попита той.

След кратка пауза Никълс отговори:

— Работя в университета на Вирджиния.

Докато беше в Секретната служба, Харват се беше научил да долавя и най-малката промяна в изражението и движенията на тялото, онези почти неуловими признания, които показваха, че обектът е напрегнат, защото лъже или се готви за нападение.

Паузата и извръщането на погледа подсказаха на Харват, че Никълс не е съвсем искрен.

— За кого още работите?

— За кого още? Какво имате предвид?

Никълс се опитваше да печели време, докато умът му трескаво търсеше убедителен отговор. Харват беше наясно с това. Човекът не беше от службите. Дори и най-неопитният агент, работещ на терен, щеше да бъде по-добре обучен. Никълс беше цивилен.

Харват погледна към Трейси и нареди:

— Очевидно се налага да убедим господина, че трябва да ни вземе на сериозно. Запуши му устата. Не искам някой да го чуе как пиши, докато го обработвам.

Никълс се стресна и започна са се мята, като се опитваше да извърне глава и да види какво прави Трейси зад гърба му.

— Не, не, не. Моля ви, не ме наранявайте — извика той. — Работя за Белия дом.

Човекът сведе очи от срам за признанието си и Харват даде на Трейси знак с ръка да не му запушва устата.

— Искате да кажете, че работите частно за президента.

Никълс го погледна, но не каза нищо.

— В портфейла ви имаше картичка с номера на гласовата му поща.

— Откъде знаете?

— Знам — отвърна Харват — защото малцина имат този номер и аз съм един от тях.

— Работите за президента? — попита Никълс.

— Работех. Вече не.

— Тогава за какво е всичко това?

— Вие ще ми кажете.

— Не мога — отвърна Никълс.

— Тогава ще кажете на френската полиция.

— И на тях не мога да кажа.

Харват изду бузи, после бавно изпусна въздух:

— В такъв случай здравата сте загазили.

Умът на Никълс работеше на бързи обороти в търсене на изход от трудното положение.

— Обадете се на президента — каза той. — Той ще поръчителства за мен. И ще ви каже да ме пуснете.

— Не се съмнявам — подсмихна се Харват. — Само че аз и приятелката ми винаги се стараем да се подсигурим. Ще трябва да обясните на французите, че не сме знаели нищо за бомбата.

— Ако ме пуснете — каза умолително Никълс — президентът ще ви помогне. Можете да ми вярвате.

— Сигурен съм, че можем да ви вярваме — каза Харват, като се вгледа изпитателно в лицето му и разбра, че човекът е искрен. — Но не знам дали мога да вярвам на президента.

— Значи ще ме предадете на френската полиция, само за да се спасите?

— Нека да помисля — отвърна Харват и се замисли. — Да, ще го направим. — Обърна се към Трейси. — Край на разговорите с този приятел. Дай ми телефона. Предпочитам да рискувам с френската полиция. Освен това нямаме какво да крием.

— Правите голяма грешка — умолително каза Никълс.

— Съжалявам, професоре — Харват започна да набира номера.
— Дадох ви шанс.

Никълс опита друга тактика. Спомни си как президентът му беше дал номера си и му беше казал, че ще направи голяма услуга на народа си. Накрая му хрумна нещо. Погледна към Харват и каза:

— Щом сте бил толкова близко до президента, че да ви даде този номер, значи сте човек, на когото е имал доверие, и който силно обича родината си.

— Все още е така — отвърна Харват и превключи на френски, като говореше на някого по телефона.

Никълс изпадна в паника. Ако го предадяха на френските власти, това щеше да е краят. Трябаше да избира — или да разкаже всичко на човека пред него, или да го запази за френската полиция, която щеше доста да се заинтересува. Молеше се на бога решението му да е правилно.

— Спрете. Ще ви кажа всичко. Само затворете телефона.

— Давам ви пет минути — каза Харват, затвори безжичния телефон и погледна към Никълс. — Надявам се да си струва.

Никълс почака да разхлабят шнуровете, с които беше вързан, но тъй като това не стана, заговори:

— Президентът ме нае, за да разоблича радикалния ислам.

Харват погледна към Трейси с усмивка и после обратно към Никълс.

— Шегувате се.

Никълс поклати глава.

— И как би могъл един професор по история да се бори против тероризма?

Никълс тъкмо щеше да отговори, когато прозорецът на хотелската стая се пръсна с тръсък на хиляди парчета.

ГЛАВА 12

Хората на Дод отново бяха действали прибързано. Единствената им задача беше да държат Никълс под око, докато пристигне убиецът. А те стреляха по него в хотелската му стая от отсрещната страна на улицата.

Видели очертанията на три фигури през завесите, помислили, че е дошла френската полиция и решили да действат. Ако Никълс се беше пречупил и им беше казал, каквото знаеше, нямаше да има спасение. Решението им беше необмислено, стана дори още по-лошо от атентата с колата-бомба, но Дод съзнаваше, че не са имали голям избор. Това все пак не означаваше, че положението му харесва. Сега трябваше да разчисти всичко и да бъде абсолютно сигурен, че Никълс е мъртъв.

Доколкото хората на Дод можеха да кажат, никой от хората в хотелската стая не беше оцелял. Той нареди на един от тях да наблюдава хотела, докато другите изтрият отпечатъците от апартамента, който бяха използвали като наблюдателен пункт. На френската полиция нямаше да ѝ отнеме много време да разбере откъде са стреляли и той искаше да се махнат, преди да са дошли екипите.

Дод пресече улицата и влезе във фоайето на хотел „Обюсон“. Всичко изглеждаше нормално. Персоналът като че ли не беше разбрал какво се беше случило горе само преди няколко минути. Той продължи право към асансьора.

Докато пътуващ нагоре, измъкна от кобура на кръста си 45-калибрсов пистолет „Хеклер и Кох“. От джоба на якето си извади заглушител „Гемтек“ и го завинти на цевта.

Когато вратата на асансьора се отвори, Дод пъхна под якето ръката си, с която държеше пистолета, и излезе в коридора. Ако беше с изведен пистолет и готов за стрелба, сигурно щеше да улучи съмтоносно фигурата, която изчезна по стълбището в другия край на коридора. Дод се втурна към стълбите, бълсна металната огнеупорна врата и с тропот се понесе надолу, като прескачаше по три-четири стъпала наведнъж.

Когато стигна до приземния етаж, скри отново пистолета под якето си и влезе във фоайето. Огледа се внимателно за Никълс, но той не беше там.

Пресече фоайето и стигна до стълбището в другия край, отвори вратата, но и там нямаше никой. *Възможно ли беше това?*

Осъзна, че предположенията му са били погрешни. Когото и да беше видял, той не беше тръгнал надолу, а нагоре. *Но какво имаше там?* Само наклонения покрив на хотела.

Този път се втурна нагоре по стълбището и си помисли дали да не спре на третия етаж и да погледне в стаята на Никълс. *Може би той все още беше там?* Едва ли. Дод не вярваше в съвпадения. Беше сигурен, че човекът, когото видя да изчезва към стълбището, е Никълс.

Продължи нагоре и с всяка крачка набираше скорост — тялото му беше в изключително добра форма. На последния етаж извади пистолета си, отвори вратата и бързо се вмъкна в коридора. *Там нямаше никой.*

Намери вратата, която водеше към покрива, но тя беше заключена. Никълс можеше да мине през нея, единствено ако имаше ключ, но според Дод това беше малко вероятно.

Отново заслиза по стълбите, като проверяваше всеки коридор за човека, когото преследваше. Накрая стигна до третия етаж, където беше стаята на Никълс.

Навсякъде се виждаха стъклата от счупения прозорец. Парчета от строшена лампа се търкаляха по пода в банята, в умивалника имаше кръв, но това беше всичко. Който и да е бил в тази стая, той си беше отишъл и бе отвел Никълс със себе си.

Дод се зае да претърси стаята, но го прекъсна внезапния вой на алармата.

ГЛАВА 13

Харват беше действал бързо. Първият му инстинкт беше да грабне Трейси и Никълс и да се махнат от хотела по най-бързия начин, но знаеше, че това би било глупост. Куршумите бяха изстреляни от оръжие със заглушител, най-вероятно от сградата или покрива ѝ от отсрешната страна на улицата.

Тънките завеси в хотелската стая бяха спуснати и стрелецът едва ли бе видял ясно какво става вътре. Въпреки това беше стрелял. При това неведнъж. Които и да бяха тези хора, те явно искаха да са сигури, че са ликвидирали Никълс, както и онези, които са с него.

Първо бомбата в колата, а сега стрелбата. Някой упорито се опитваше да убие Антъни Никълс и на Харват му се искаше да знае защо. Но преди това трябваше да намерят някое безопасно място.

Стрелецът вероятно вече си беше приbral нещата и беше офейкал, но Харват трябваше да се ръководи от мисълта, че все още са в опасност. Фактът, че не беше въоръжен, още повече усложняваше положението. Можеше да разчита единствено на Трейси, но тя също нямаше оръжие. За щастие, никой от тях не беше ранен. Би могло да бъде и по-лошо, далеч по-лошо.

Подминаха асансьора и се затичаха към стълбището, което беше по-близо до стаята на Никълс. Харват реши, е не е разумно да се появява във фоайето. Който и да беше стрелял, вероятно беше оставил някой от хората си на пост там. Слязоха по стълбите и сетне тръгнаха по коридора на втория етаж. Там имаше табелки със стрелки, сочещи към конферентната зала, и те се отправиха натам.

Върху П-образната маса в залата, подгответа за следобедно заседание, се виждаха купчинки листове с логото на хотел „Обюсон“, химикалки и кани с вода. В дъното на помещението имаше знак с надпис *Sortie de secours* — авариен изход.

От вратата се излизаше на тясно стълбище, което водеше към служебните помещения във вътрешността на хотела. Слязоха по

стъпалата и бързо прекосиха сутерена. Никой не проговори през цялото време.

Малък служебен асансьор ги отведе до площадката за разтоварване в южния край на сградата. Това беше най-отдалечената точка от централния вход на хотела, до която можеха да стигнат, без да излязат навън.

Близо до вратата Харват видя няколко стола и фасове от цигари по земята. Върху контролното устройство за електронните пропуски имаше картончета с кибрит от бара на хотела. *Сигурно тук е пушалнята за служителите, каза си той.*

Огледа внимателно товарната рампа и се сети как могат да прикрият бягството си. Домъкна един голям метален контейнер за отпадъци, пълен с вестници и други хартии и го оставил в средата на помещението. Хвърли вътре няколко намаслени парцала, които намери в ъгъла. Уви последния парцал около дръжката на една метла, подхвърли на Трейси един кибрит и протегна към нея импровизираната си факла, за да я запали.

След като факлата пламна, той я пъхна в контейнера и подпали хартиите. След няколко минути помещението се изпълни с плътен сив дим. Няколко секунди по-късно пожарната аларма на хотела се задейства.

Останаха на разтоварната площадка колкото може по-дълго. Когато стана съвсем трудно да се диша, Харват отвори вратата и излязоха на Рю Кристин.

Чули алармата, от съседните магазини и офиси вече излизаха хора, за да видят какво става. Трейси хвани Никълс за ръката, тръгна наляво и се отдалечи от хотела по Рю де Гран Огюстен. Харват мина на отсрещната страна на улицата и изчака, за да се убеди, че никой не ги следи.

Срещнаха се на ъгъла и бързо поеха към площад „Сен Мишел“. Там се смесиха с тълпите туристи, задръстили тесните улички в съседство с Рю Сен Северен.

Харват нареди на Трейси и Никълс да продължават да вървят напред. През следващите двадесет минути той самият се върна на два пъти назад, и когато се убеди, че никой не ги следи, купи една карта за международни разговори и потърси телефон.

Трябаше да се махнат от улицата възможно най-скоро. Харват нямаше желание да се връща в хотела си, а да се регистрират в нов беше твърде рисковано. Трябаше им някое безопасно място; място, където никой нямаше да знае кои са и защо са там.

Тази анонимност можеше да им осигури само един човек, на когото той вярваше достатъчно, за да му се обади.

ГЛАВА 14

— Порт дъо ла Турнел — чу се глас от другия край на телефонната линия — долния кей, срещу остров Сен Луи. Рон Паркър беше директор на оперативния отдел в една частна разузнавателна организация, известна като „Саргасо Интелиджънс Програм“. Неин председател и основател беше Тимоти Фини, бивш шампион по щутфайтинг^[1] на Тихоокеанската лига, който успешно се занимаваше и с хотелиерство. Харват ги познаваше отдавна и неведнъж им беше поверявал живота си. Освен това те гледаха кавказката му овчарка Булит, която им беше оставил, когато преди шест месеца с Трейси решиха да заминат в чужбина.

„Саргасо“ беше една от няколкото свръхсекретни програми, която Фини ръководеше задкулисно от частния си петзвезден хотел в курорта „Елк Маунтийн“ до Телурид, Колорадо. Подобно на множеството частни военни компании, които подпомагаха американските въоръжени сили в различни горещи точки по света, Фини се бе заел да върши същото, само че в областта на разузнаването. От години се опитваше да убеди Харват да дойде да работи при него.

Предложението беше изкушаващо. Списъкът с елитни клиенти на „Саргасо“ беше като каталога „Кой кой е“ в американското разузнаване. В „Саргасо“ не само събираха и анализираха сведения, те подготвяха агенти, изпращаха оперативни работници на терен и провеждаха операции по целия свят. Разполагаха с първокласен екип, ръководен от двама патриоти, които поставяха любовта си към родината над печалбите и се радваха на успех, който едва ли се бяха надявали да постигнат някога.

Ключът към успеха им беше, че осигуряваха на хората си всички тактически и оперативни преимущества, необходими за да си свършат работата. За тази цел „Саргасо“ имаха верига от конспиративни квартири по целия свят, включително и в Париж.

— Знам, че искаш да се махнеш от Сен Жермен — каза Паркър — но това е най-доброто, което можем да ти предложим.

Харват запамети останалата информация, благодари на приятеля си и затвори телефона.

Петнадесет минути по-късно той, Трейси и Никълс стигнаха до брега на Сена и видяха конспиративната квартира на „Саргасо“. Думата на френски беше *peniche* — лъскава, излязла от употреба баржа^[2], боядисана в черно. По ирония на съдбата централата на Арабския световен институт — организация, създадена за популяризиране на арабските културни и духовни ценности — се намирала на улицата точно над баржата.

Харват набра кода на таблото в една ниша близо до рубката и ключалката се отвори със свистене. Вратата беше много тежка и предположи, че е бронирана. Почука на един от прозорците при влизането си и забеляза, че не са използвани обикновени стъкла, а плоскости от лексан — непробиваема от куршуми пластмаса. Фини и Паркър бяха свършили отлична работа с обезопасяването на баржата.

Няколко стъпала по-надолу имаше кухня, три самостоятелни каюти, всяка с отделна баня, и голямо помещение, оформено като всекидневна с кът за хранене. Харват се извини и отиде в главната рубка при кърмата.

Затвори вратата и се приближи до една вградена библиотека. Прокара два пръста по горната ѝ част, намери скрит бутоң и го натисна. Част от библиотеката се отмести и зад нея се откри тайник. Вътре имаше херметическа пластмасова кутия. Взе я и я постави на леглото.

В кутията намери зареден 45-калиброр пистолет „Таурус“ 24/7 със заглушител и два резервни пълнителя. Имаше и неголям кафеникав плик с десет хиляди евро в банкноти. Програмата „Саргасо“ беше подгответа за всякакви случаи.

Той прибра нещата в джобовете си и върна кутията там, откъдето я беше извадил. Включи лаптопа в каютата и изпрати кодирано съобщение на Фини и Паркър, за да ги уведоми, че са стигнали невредими до баржата, след което се присъедини към Трейси и Никълс във всекидневната.

Никълс седеше на канапето, притискайки с едната си ръка торбичка лед към челюстта си, а в другата държеше чаша скоч от добре зареденото барче на борда. Трейси беше при лакирания кухненски плот и държеше оранжево шишенце с хапчета.

Харват отиде при нея в кухненското помещение и тихо попита:

— Какво е това? Добре ли си?

— Ще се оправя — отвърна тя и обви с ръка шишенцето с болкоуспокояващи. — За главоболието са.

Изтърси две таблетки в шепата си и ги пъхна в устата си.

— Извинявай — каза тя и леко побутна Харват, за да отиде до хладилника.

Отвори го и извади малка бутилка минерална вода „Евиан“, развинти капачката и отпи голяма глътка.

— Откога взимаш тези таблетки? — попита той.

— Не се беспокой — отвърна Трейси, мина покрай него и се отправи към всекидневната. — Ще се оправя, наистина.

Непрекъснато получаваше пристъпи на главоболие, още откакто излезе от болницата, но не бяха така силни, а и при Трейси прагът на издръжливост на болка беше много висок. Опаковката беше наполовина празна и той се запита откога ли крие колко много я боли.

Но за това щяха да говорят по-късно. Сега трябваше да се съсредоточи върху Никълс. Взе си бутилка „Евиан“ и се настани до Трейси на малкото канапе срещу човека, когото се бяха опитали да взривят и да застрелят със снайпер в рамките на един ден. Тъй като вече бяха обяснили на професора кои са, не беше необходимо да се представят официално.

— И така, г-н Никълс — започна Харват, — да поговорим върху какво работите с президента и защо някой толкова иска да ви види мъртъв.

— Дълга история.

Харват го фиксира с поглед.

— Направете я по-кратка.

[1] Вид боен спорт, съчетаващ елементи на тай-бокса и кеча. —
Б. пр. ↑

[2] Баржа — товарен плавателен съд. В случая се имат предвид характерните за Париж баржи, закотвени по бреговете на р.Сена и пригодени за живееене като къщи. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 15

— Защо не ни кажете първо как се запознахте с президента? — предложи Харват.

Никълс знаеше, че няма друг избор, освен да се подчини. Върна се мислено назад към онази вечер, когато го извикаха в Белия дом, за да се срещне с президента.

— Президентът каза, че е чел някои от книгите ми и ме е изbral, защото познавам много добре историята на Томас Джеферсън.

— За какво ви е изbral?

— Да работя като негов архивист и да му помогна да подреди книжата си и други неща за президентската библиотека.

— Това не е ли работа на служителите от Националния архив? — попита Трейси.

— Така е, но повечето президенти възлагат на сътрудниците си или на външен човек да прегледат материалите, преди да ги изпратят в Националния архив. Това ми даде възможност да влизам и да излизам от Белия дом, без да будя подозрение.

— Подозрение за какво? — попита Харват.

Никълс пое дълбоко дъх.

— След 11 септември президентът се опитваше да утеши скърбящата нация, но той самият също се нуждаел от утеша. Което е по-важно, както ми обясни, имал нужда от нещо, на което да се опре. И го намерил в дневника, който Томас Джеферсън е водил, докато е бил в Белия дом. Дотогава президентът Рътлидж смятал, че радикалният ислям е враг, срещу когото никой американски президент не се е изправял преди, но грешал.

При тези думи на Харват нещо му просветна:

— Защото Томас Джеферсън е първият американски президент, започнал война срещу радикалния ислям.

Никълс кимна.

— Традицията президентът да води личен дневник започва от времето на Джордж Вашингтон и е известна само на американските

президенти и личните им камериери. След 11 септември Рътлидж се зачел в дневниците на своите предшественици, за да потърси в тях някаква опора и така попаднал на конфронтацията между Джеферсън и ислама. Джеферсън бил убеден, че един ден исламът отново ще бъде проблем и ще представлява още по-голяма заплаха за Америка. Президентът бил завладян от темата и се заел да изучи всичко, каквото може по въпроса.

Харват беше поразен от прозорливостта на Джеферсън.

— Именно когато преглеждал дневника на Джеферсън, Рътлидж се натъкнал на нещо странно — каза Никълс.

ГЛАВА 16

Повечето американци не знаеха, че преди повече от двеста години Съединените щати, начело с Томас Джеферсън, са обявили война на ислама. По тази причина професор Никълс сметна, че е важно да представи историческите събития, върху които работеше, в съответния контекст.

— Към края на осемнайсети век — започна той — мюсюлманските пирати всявали ужас в Средиземно море и голяма част от Северния Атлантик. Нападали всеки попаднал им кораб, вземали екипажите в плен и искали огромни откупи, за да ги освободят. Към заложниците се държали варварски и те пищели отчаяни, сърцераздирателни писма, в които молели правителствата и близките си да платят на похитителите, каквото поискат, за да ги освободят.

Тези морски разбойници произлизали от народите, които по онова време обитавали земите на Триполи, Тунис, Мароко и Алжир — наречени с общото название Берберски бряг — и представлявали голяма, непредизвикана с нищо заплаха за новата американска република. Преди войната за независимост американските търговски кораби били под защитата на Великобритания. Когато Съединените щати обявили независимостта си и започнали войната с британците, корабите им пазела Франция. След края на войната Америка трябвало сама да защищава съдовете си.

— Така е бил създаден военноморският флот на САЩ — вмъкна Трейси.

Никълс поклати глава.

— Не е станало толкова бързо, колкото си мислите. През 4 г., седемнадесет години преди да стане президент, Томас Джеферсън заминал за Париж като посланик на Америка във Франция. В същата година американският конгрес се опитал да сключи мир с мюсюлманските си противници, като последвал примера на европейските държави, които плащали на берберските държави,

вместо да воюват с тях. Но през юли 5 г. алжирски пирати пленили два американски кораба и управителят на Алжир поискал нечуван откуп за онова време — близо 60000 долара. Това било чисто и просто изнудване и Томас Джеферсън, посланик на САЩ във Франция, енергично се противопоставил на плащането на откупи. Предложил на конгреса да се образува коалиция на съюзническите нации, които заедно биха могли да принудят исламските държави завинаги да спазват мир.

Планът звучеше твърде познато на Харват, който отбеляза:

— Коалиция на желаещите?

— Да — отвърна Никълс. — Но конгресът не проявил интерес към идеята на Джеферсън и решил да плати откупа. През 6 г. Томас Джеферсън и Джон Адамс се срещнали с посланика на Триполи във Великобритания, за да го попитат с какво право неговите съотечественици нападат американски кораби и заробват американски граждани. Посланикът заявил, че това право се основава на законите, дадени им от техния пророк. Казал им, че според Корана всички народи, които не признават тяхната власт са грешници, ето защо е не само тяхно право, но и дълг да водят война с тези грешници, където и да ги срещнат, както и да превръщат в роби онези, които успеят да пленят. Според думите му, всеки мюсюлманин, паднал в тази битка, щял да отиде направо в Рая.

Въпреки това потресаващо признание за преднамерено насилие срещу немюсюлманските народи, и въпреки възраженията на редица бележити американци, включително Джордж Вашингтон, който предупредил, че всяко отстъпление ще бъде грешка, която още повече ще одързости врага, конгресът на САЩ продължил да плаща откупи на берберите. През следващите петнадесет години плащали ежегодно на Триполи, Тунис, Мароко и Алжир по един милион долара и през 1800 г. общата сума вече представлявала двадесет процента от годишните приходи на правителството на Съединените щати.

Джеферсън бил възмутен. Към понесените щети била прибавена и обида. Когато положил клетва като трети президент на Съединените щати през 1801 г., пашата на Триполи му изпратил известие, с което искал незабавно да му бъдат платени 225000 долара плюс по 25000 всяка следваща година. Това променило нещата.

Джеферсън казал на пашата пределно ясно какво може да направи със своето искане. В отговор пашата наредил да отсекат пилона с американския флаг пред консулството в Триполи и обявил война на САЩ. Тунис, Мароко и Алжир го последвали.

Джеферсън смятал, че Америка не трябва да поддържа военноморски сили, освен необходимите за отбрана на бреговете ѝ, но нацията твърде дълго била обект на исламска агресия и затова решил, че е крайно време на силата да се отвърне със сила.

Изпратил в Средиземно море една ескадра от фрегати, която да даде на мюсюлманските народи, обитаващи Берберския бряг, урок, който никога да не забравят. Конгресът разрешил на Джеджърсън да упълномощи американските екипажи да превземат всички кораби и стоки на пашата на Триполи и „да предприемат всякакви отбранителни или бойни действия, които се налагат при воденето на война“.

Когато Алжир и Тунис, които дотогава били свикнали американците да се държат малодушно и покорно, видели, че сдobilите се наскоро с независимост Съединени щати имат волята и мощта да отвърнат на удара, те бързо се отказали от съюза си с Триполи. Въпреки това войната с Триполи продължила още четири години и се разгоряла с особена сила през 1815 г. Именно заради храбростта на американския военноморски корпус по време на тази война в химна на флота е включен стихът „към бреговете на Триполи“, а морските пехотинци все още се наричат „кожените вратове“, защото униформите им били снабдени с кожени яки, за да не могат мюсюлманите да отсичат главите им с ятаганите си, ако вземат кораба им на абордаж.

Джеферсън бил силно обезпокоен от ислама и онова, което неговите последователи берберите въртели в името на своя бог и неговия пророк. Америка имала традиция на религиозна толерантност и дори самият Джеджърсън бил съавтор на закона за религиозната свобода, който бил приет първо в щата Вирджиния, но исламският фундаментализъм не приличал на никакя друга религия по света. Тази религия, основана на идеята за нейното превъзходство, чийто свещени писания не само оправдават, но и повеляват насилие срещу онези, които не я изповядват, била неприемлива за него.

Както вече споменах, един от най-големите страхове на Джеджърсън бил, че някой ден същият този ислам ще се върне и ще

изложи Съединените щати на още по-голяма опасност.

— Очевидно е изпреварил времето си по този въпрос — отбеляза Трейси.

— Дълго преди да замине за Франция — продължи Никълс — Джеферсън се заел да проучи доктрина и да разбере как радикалната му, войнствена доктрина би могла да бъде победена без нито един изстрел.

— Ето защо е притежавал екземпляр от Корана — вметна Харват.

— Може би — отвърна Никълс. — Предполага се, че Джеферсън е купил Корана през 1765 г., когато е учили право в колежа „Уилям и Мери“. Възможно е да го е изучавал като правен текст или заради някое изследване на религиите. Не знаем със сигурност.

— Не е ли това същият Коран, който един конгресмен мюсюлманин използва, за да положи клетва преди няколко години?

— Да, същият е. Виждате ли, Джеферсън не е имал нищо против ислама. Бил е против исламизма. Има разлика. Изобщо не го е интересувало дали съседът му твърди, че има двадесет богове, или че изобщо няма Бог, щом този човек нито го е ограбил, нито му е сторил нещо лошо. Но радикалните исламисти ограбвали и наранявали хората и Джеферсън е трябало да намери начин да ги спре. В крайна сметка, той е баща на отделянето на църквата от държавата.

Основният проблем с радикалния ислам е, че той е едновременно политически и религиозен. Според тази доктрина двата аспекта са свързани и не могат да бъдат разделени. Исламистите вярват, че съставените от човека закони са по-ниски и трябва да бъдат заменени от дадените от Бога исламски закони или шериата, и че всички правителства по света трябва да са исламски.

— Чудя се как са приели това във Вашингтон — каза Харват.

— Вероятно не много добре — отвърна Никълс. — Освен че призовавал към насилие спрямо всички неверници и за превръщането им в роби, радикалният ислам е отричал всичко, на което е държал Джеферсън. Именно това прави откритието му още по-вълнуващо.

— Значи смятате, че е открил нещо? — попита Харват.

Антьни Никълс бавно кимна.

ГЛАВА 17

ЦЕНТРАЛНО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Андрю Салям се беше уморил до смърт да говори. Озбек го прочете по лицето му, веднага щом влезе в стаята за разпити на вашингтонската полиция. Разпитваха го непрекъснато, откакто беше арестуван. Очите му бяха подути и зачервени. Личеше си, че е изтощен, ядосан и гладен. Но не приличаше на убиец.

Оказа се, че е пакистанец по произход, с тъмна кожа, черна коса и кафяви очи. Беше не по-висок от метър и шестдесет и осем. През лявата му вежда минаваше тънък белег.

— Ядохте ли днес нещо? — попита Озбек.

Салям поклати глава.

— Пих само малко престояло кафе.

Озбек махна на Расмусен с ръка.

— Кажете какво искате и партньорът ми ще ви го донесе.

— Сериозно? — попита Салям и очите му се оживиха.

Озбек кимна. Отдавна беше разbral, че най-продуктивният начин да започнеш разпита е да спечелиш доверието на разпитвания, като му дадеш нещо, което иска.

Щом Расмусен излезе, за да донесе храна, Озбек попита Салям как са го вербували.

Преди да отговори, човекът се замисли. Очевидно му беше трудно да приеме факта, че са го измамили. Накрая проговори:

— Изглеждаше толкова истинско. Както става по филмите. Преди три години се бях запътил към отдела за Близкия Изток на Библиотеката на Конгреса, където бях стажант, когато един човек ме спря, показа ми картата си от ФБР и ме попита дали ще съм свободен за обяд.

— И вие казахте да.

Салям кимна.

— Какво стана после?

— Срещнахме се по-късно същия ден. Докато аз се хранех, той говореше.

— Как му е името?

— Шон Райли.

— И за какво говореше Шон Райли?

— Както ви казах, говореше главно той. Темата беше нарастващата заплаха, която исламската екстремистка идеология и правният исламизъм представляват за Америка.

— Не, политическият ислам — уточни Озбек.

— Точно така — съгласи се Салям. — Райли описа активната кампания, която провеждат мюсюлманските екстремисти за разрушаване на западната цивилизация отвътре — тихо, мирно и дори легално. Обясни ми как работят за дестабилизирането на Америка и, в крайна сметка, за заменянето на американската конституция с исламския шериат.

— И това ви разтревожи?

— Разбира се. Всеки американец би трябало да е разтревожен. Това вече се случва. Успяха да наложат учебни предмети и часове по плуване само за момичета в държавните университети и училища, издържани с парите на данъкоплатците. На християните, евреите и индуистите е забранено да бъдат съдебни заседатели, когато съдят мюсюлмани. Касичките-prasenца и изображенията на прасенцето Порки са забранени в офисите на компаниите и обществените сгради, за да не се засягат мюсюлманите. В някои от ресторантите на „Бъргър Кингс“ вече не се продава сладолед, защото картинката на опаковката приличала на думата за Аллах, изписана на арабски. Редица обществени училища са изхвърлили свинското от менюто си. Много жени са бити и убивани от съпрузи, братя и бащи, защото са „обезчестили“ семействата си. Тези промени се извършват бавно, но постоянно или, както казват някои, шериата настъпва сантиметър по сантиметър и повечето американци изобщо нямат представа, че това е битка, която се води всеки ден в цяла Америка.

Политиката на САЩ да не отвръща на ударите, да позволява на групировки като ФАИВ да прикриват какво, въщност, се случва, да не настоява мюсюлманите да се приспособят към нашата култура, на

практика е ножът, с който страната ни сама си прерязва гърлото и допринася за осъществяването на целите на исламизма.

— Затова този Шон Райли е поискал да ви вербува? За да се борите с исламистите? — попита Озбек.

— Точно така.

Още преди да станат публично достояние покрай едно дело за финансиране на тероризма в Далас, Озбек беше виждал смразяващи засекретени доказателства за плана на исламистите да превземат Съединените щати. Сред тях имаше една подробна паметна записка за стратегията на Мюсюлманското братство — организацията-майка на Хамас и Ал Кайда, тясно свързана с ФАИВ — в която се описвала стъпките за елиминиране отвътре на американската конституция и западната цивилизация и заместването им със законите на шериата.

Озбек помнеше и един аудиозапис, от който можеше да се съди за параноята, в която беше изпаднало Братството в усилията си да се опази от агенти, внедрени от „ционистите, масоните, ЦРУ, ФБР и т.н.“ и да засече всеки опит за наблюдение отвън.

Озбек и Расмусен вече бяха чули теорията на ФБР, че работата на Салям се е състояла точно в това — да установи къде са слабите места на исламистските организации в Америка и да се внедри в тях, за да бъдат укрепени. Само че Салям не го знаел. Нарочно бил държан в неведение.

— Защо избраха вас за тази задача? — попита Озбек.

— Зададох същия въпрос на Райли — отвърна Салям. — Каза, че му е направила впечатление дисертацията ми.

— Каква беше темата ѝ?

— Как исламистите постепенно си създават статута на жертви, вследствие на което обсъждането на ислама, както и мотивите за исламското превъзходство, бързо се превръщат в табу. Заглавието е „Тихата война“. Специално място съм отделил на начина, по който исламистите осъзнават, че могат да постигнат целта си като се възползват от естествената неприязнь на американците към расизма. Създадоха термин — *ислямофобия*, който мирише на фанатизъм и може да се лепне на всеки, който поставя под съмнение тяхната религиозна преданост и свещените им текстове.

— И какви бяха заключенията ви?

Салям го погледна.

— Не са оптимистични. Страната ни не прави нищо и непрекъснато отстъпва пред исламистите. Предпочита да постъпва политически коректно, вместо да се стреми към победа. Но ако не започне битка с врага по всички фронтове, никога няма да победи.

— Доста сериозно обвинение — отбеляза Озбек.

— Прав сте. Но е точно така — отвърна Салям. — За повечето от последователите си исламът е хубава религия. Ние не само не желаем да вършим насилия, ние не желаем и другите да го правят, не и в името на религията. Ако зависеше от нас, с готовност бихме се съгласили да се отстраният от Корана всички текстове, които екстремистите използват, за да оправдаят насилиствените си действия. В по-голямата си част мюсюлманите в Америка и по света са умерени и миролюбиви. Исламът носи утеша и сочи достоен път на повече от един милиард души на тази планета. Той е източник на безкрайна доброта. Ние искаем да живеем в хармония със съседите си, независимо от тяхната вяра.

Всеки иска от нас, умерените мюсюлмани, да реформираме ислама, но никой не си мърда пръста, за да ни помогне. Изглежда хората не разбират, че гласът на умерените, които се осмеляват да се противопоставят на фундаментализма, непрекъснато бива заглушаван от исламистите, които умеят да се възползват от медиите по-добре, организирани са по-добре и са значително по-добре финансиирани.

Озбек погледна бележките си.

— Значи това е целта на операцията „Стъклен каньон“, за която сте разказали на ФБР?

— Да — отвърна Салям. — Операцията „Стъклен каньон“ трябваше да сложи началото на борбата с фундаменталистите.

— Тя се ръководеше от вашата фирма „Макалистър & Асошийтс“, нали?

— Онази част от нея, за която отговарях аз. Мисля, че с останалото се занимаваше ФБР.

— Каква фирма е „Макалистър & Асошийтс“? — попита Озбек.

— Занимава се с връзки с обществеността и лобиране, специализирана е в работа с клиенти мюсюлмани. Тя беше моето прикритие, което ми даде възможност да се внедря сред исламистите в Америка.

— Успяхте ли?

— Да — отвърна Салям. — Внедрих се или вербувах агенти в почти всички исламистки радикални организации в страната.

— Не ви ли е минавало през ума, че всъщност не работите за ФБР? — попита Озбек. — Доколкото знам, дори не сте минали обучение в академията на ФБР в Куонтико.

— Райли ме обучи в един лагер в северната част на щата Ню Йорк, наречен „Исламабърг“. Обясни ми, че това било заради собствената ми сигурност. ФБР искало да запази истинската ми самоличност в тайна дори от собствените си агенти.

— Но ето че вие сте предавали информация на Райли, а нищо не се е случвало — притисна го Озбек. — Това не ви ли се видя странно?

— Питате дали съм бил озадачен? Разбира се. Но какво знаех аз? За всички е ясно, че правителството действа мудно. Всъщност Райли все ме успокояваше с шегата, че ФБР е включило думата „бюро“ в наименованието си заради бюрократизма в организацията. Колкото и важни да бяха сведенията, които му предавах, той все ме уверяваше, че са придвижени по-нагоре и че по тях се работи.

Стив Расмусен се върна с храната и Озбек даде на арестанта да хапне малко, преди да се заемат същината на въпроса.

ГЛАВА 18

Да поговорим за Фондацията за американско-ислямски връзки — каза Озбек.

Салям поклати глава с отвращение.

— Те са най-лошото нещо, което можеше да се случи на американските мюсюлмани. Знаете ли, директорът на ФАИВ, Абдул Уалид, се похвалил на една конференция, без да знае, че на няя присъства и репортер, че ислямът не е в Америка, за да бъде наравно с другите религии, а за да господства над тях. Бил убеден, че най-висшият документ в Съединените щати трябва да бъде Коранът, а не конституцията, и че ислямът трябва да бъде единствената религия на земята. Той заявил още, че нищо няма да го спре, докато това не се случи. Аз не вярвам в този ислям. Всъщност това не е ислямът, в който повечето от мюсюлманите вярват.

— Разкажете ми за Нура Халифа и убиеца, когото се предполага, че е наела ФАИВ.

Андрю Салям внезапно загуби желанието си да говори. За Озбек беше ясно, че е докоснал болно място и знаеше какво е то. Беше виждал снимка на Нура Халифа. Тя беше изключително привлекателна.

Накрая Салям проговори:

— Беше добра жена. Не заслужаваше да умре.

На Озбек не му се беше случвало да губи близък човек — нито в армията, нито в ЦРУ, нито в личния си живот. Можеше само да си представи как се чувства Салям и пристъпи към въпроса деликатно, доколкото позволяващо ситуацията.

— Имахте ли интимни отношения?

— Не. Бяха чисто служебни.

— Изпитвахте ли чувства към нея?

Салям го погледна.

— Дори и да е така, никога не бих злепоставил такъв ценен агент. Ако не друго, поне мога да кажа, че се държах професионално.

— Давала ви е много сведения за ФАИВ, така ли?

— Купища.

— Които сте предавали на Райли?

— Да.

— И той е единственият човек, представял се за агент от ФБР, с когото сте имали връзка?

— Точно така — отвърна Салям. — Но независимо от това колко много информация предавах за ФАИВ и дейността ѝ, не приемаха нищо. Райли все повтаряше, че се водело разследване, че били необходими неоспорими доказателства, докато един ден ми нареди да прекъсна всякакви връзки с Нура и да се отдръпна от Фондацията за американско-ислямски връзки.

— Обясни ли защо?

— Твърдеше, че Бюрото най-после започва цялостно разследване на организацията и че ако продължа работата си, рискувам да бъда разкрит. Съгласих се. Но не и Нура. От това, което виждаше и чуваше, тя беше убедена, че се готви нещо голямо.

— Какво е виждала и чуvalа? — попита Озбек.

— Абдул Уалид започна да се среща все по-често с един радикален саудитски имам, който ръководи няколко големи джамии в САЩ. Името му е шейх Махмуд Омар. Според Нура двамата се държали така, сякаш носели целия свят на раменете си. Дочула на два пъти да се оплакват, че ако заплахата не бъде предотвратена, исламът и каузата, за която работят, ще бъдат сериозно компрометирани.

Озбек го прекъсна:

— Заплаха? За какво става въпрос?

— Точно това се опитвах да разбера — отвърна Салям. — Нура ми каза, че са започнали да задават много въпроси за нейния чичо, исламски учен и специалист по Корана от университета в Джорджтаун.

— Как му е името?

— Д-р Марван Халифа.

— Къде по-точно работи?

— В Центъра по арабистика.

Озбек го погледна.

— Вие също сте учили там.

— Да, но никога не сме се засичали. Той е като Индиана Джоунс, непрекъснато е някъде на археологически разкопки или работи по

някой научноизследователски проект.

— Знаете ли къде е сега?

— Обикаля насам-натам и работи усилено по някакъв проект на йеменския Институт за опазване на паметниците на културата — отвърна Салям.

— Обясни ли ви Нура защо виждат в чичо й заплаха? — попита Озбек.

— Някои от по-ортодоксалните фанатизирани фундаменталисти смятат, че изследванията му са породили твърде много въпроси около автентичността на Корана. За тях това, което върши, е богохулство, а той самият е изменник, следователно имат основание да го убият. Ако вярвате в такива неща.

— А вие вярвате ли?

Салям се стъписа.

— Не. Изобщо не вярвам.

Озбек си отбеляза нещо и продължи:

— Казали сте на ФБР, че според Нура Уалид и Омар са наели убиец. Това не е толкова просто. Как са се свързали с него?

— Уредил го е шейх Омар — отвърна Салям. — Името му е Мажд ал Дин. Означава „Слава на вратата в исляма“.

— Какво е било предишното му име?

— Не знам.

— Казали сте на ФБР, че според Нура той е бил от ЦРУ. Защо е смятала така?

— Дочула Омар да се хвали с това. Казал, че Ал Дин се е обърнал към исляма.

— Така мюсюлманите говорят за хората, приели исляма, прав ли съм?

— Да. По думите на Нура, Омар бил луд от радост, защото Ал Дин бил съвсем обикновен на вид бял човек, който никога и никъде не би събудил подозрение. Бил като хамелеон, който променя външния си вид за отрицателно време. Приличал повече на счетоводител, отколкото на човек, когото ЦРУ използва, за да убива.

Озбек добави това в бележника си и провери дали е записал всичко важно.

— Омар много се вълнувал, защото този човек — продължи Салям — участвал в някаква свръхсекретна програма или отдел, с една

дума нещо, което в ЦРУ наричали „Трансепт“. Това говори ли ви нещо?

Озбек вдигна поглед от бележника си, поклати глава и изльга:

— Не.

— Както и да е, този Ал Дин бил същински Терминатор. Програмиран бил да убива и правел именно това. Убивал.

— Доста хора обичат да се хвалят, че работят за ЦРУ — отбеляза Озбек.

Салям се засмя.

— И те обикновено са най-големите лъжци. Все разправят истории от сорта: „*Бих ти казал какво съм правил, но после ще трябва да те убия.*“

Озбек се усмихна.

— Значи разбирате защо цялата тази работа изглежда по-пресилена.

— Според Нура Омар бил духовен наставник на Ал Дин в продължение на няколко години. Шейхът, изглежда, е знал доста за него и миналото му.

— Може би това са празни приказки за заблуда.

— Може би — каза Салям. — Но не бих разчитал на това. Омар е суров човек и голям параноик. Не би допуснал близо до себе си бял човек, който насокро е приел исляма, ако не го е проверил щателно.

Казаното от Салям не се харесаха на Озбек, нямаше да се хареса и на ЦРУ. Довърши бележките си и попита:

— Има ли още нещо, което можете да mi кажете за Ал Дин?

Настоящ адрес или телефонен номер, на който може да бъде намерен?

— Съжалявам — отговори Салям, вдигнал последната хапка към устата си, но внезапно промени решението си и остави вилицата на масата. — Нура беше убита преди да успее да mi каже нещо друго.

Озбек също съжаляваше.

— Идвал ли е Ал Дин във ФАИВ, докато Нура е работила там? Виждала ли го е?

Салям поклати глава и смени темата.

— Ще ме пратят в затвора, нали?

— Не го решавам аз.

Събеседникът му замълча за момент.

— Казах на полицайите, че имам куче. Оставил съм му вода и храна за два дни. Дали ще изпратят някой у дома да се погрижи за него?

— На бас, че ще изпратят купища хора — отвърна Озбек.

Салям осъзна иронията в това, което току-що беше казал и се подсмехна.

— Деветдесет и девет цяло и девет процента от мюсюлманите в тази страна са добри хора. Обичат Америка също като мен. Мислех, че работя за нейно добро. Все още мисля така.

— Знам — каза Озбек и затвори тефтера си — и ако това е някакво утешение за вас, аз ви вярвам.

— Значи можете да ми помогнете.

— Ще се опитам — каза агентът на ЦРУ, изправи се и се запъти към вратата. Там се спря и попита:

— Между другото, какво е?

— Моля?

— Кучето ви. Какво е?

— Ретривър от залива Чесапийк.

— Добра порода — каза Озбек. — Много са предани.

Салям кимна и го проследи с поглед, докато излизаше.

Пред стаята за разпити ги чакаше детективът от washingtonската полиция, на когото беше поверено разследването. Казваше се Коувин. В средата на петдесетте, със сиви мустаци и яка фигура на футболист, той беше кораво ченге, което трудно можеш да изльжеш.

— Получихте ли каквото ви трябва? — попита той.

Озбек поклати глава и пъхна бележника обратно в джоба на сакото си.

— Лъже без да му мигне окото — каза детективът. — Голям артист, направо за Оскар. Ако го слушаш по-дълго, накрая можеш и да му повярваш.

— Не му ли вярвате? — попита Озбек, като внимаваше да не издаде чувствата си.

Коувин го погледна.

— Да кажем, че цялата работа намирисва.

Озбек беше съгласен с него.

— Какви лични вещи намерихте у него при ареста?

Детективът отвори папката, която носеше и зачете списъка:

— Ръчен часовник. Портфейл с кредитни карти, банкова карта, пари и шофьорска книжка, издадена в окръг Колумбия. Класъор с визитни картички. Ключове за кола. Клетъчен телефон.

— Искаме да видим телефона му — прекъсна го Озбек.

Ченгето затвори папката и погледна двамата мъже от ЦРУ.

— Тогава ще трябва да се подпишете под протокола за веществените доказателства. Засега просто сте дошли и сте задали няколко въпроса. В момента, в който телефона мине в ръцете ви, вие двамата и ЦРУ ставате част от случая. Преди да стана ченге, бях прокурор и знам какво може да направи един адвокат с факта, че двама шпиони са се ровили в личните вещи на заподозрения.

Намекът не се хареса на Расмусен.

— Какво искате да кажете?

— Зарежете тази работа, докато не е станало късно. Да разпитваш заподозрян за евентуални връзки с агент на ЦРУ е едно, но да се ровиш в личните му вещи е съвсем друго.

— Прав сте — съгласи се Озбек и даде знак на Расмусен да си вървят.

— Не искаме да се забъркваме с доказателствата. Това за всички ни може да свърши зле.

Провери силата на сигнала на клетъчния си телефон и добави:

— Трябва да отскоча до стаята за разпити за секунда.

— Защо? — попита Коувин.

— Забравих да задам на заподозрения един въпрос.

Щом излязоха от управлението на полицията и се запътиха към колата, Расмусен попита Озбек:

— Какъв беше последният въпрос, който трябваше да зададеш на Салям?

— Трябваше ми телефонния му номер.

— Защо?

— План „Б“ — отвърна Озбек.

Расмусен се сещаше какъв е план „Б“, но подмина темата.

— Ами план „А“?

— Искам да проверя онова, което Салям ни каза, в личните досиета на „Трансепт“.

— Искаш да изтеглиш досието на всеки агент от „Трансепт“, който прилича на счетоводител и го бива да се дегизира? Такива са почти всички в програмата, *включително* и жените. Вербувани са, именно защото лицата им лесно се забравят.

— Не ме е грижа. Искам целия екип да се заеме с това — настоя Озбек. — Искам да знам къде се намира в момента всеки оперативен агент от „Трансепт“ — действащ, пенсиониран, дори мъртъв. Всеки един от тях. И докато тече проверката, да видим с какво разполагаме за чичото на жертвата.

— Марван Халифа от Джорджтаунския университет?

Озбек извади ключовете от джоба си и кимна.

— Искам да знам къде е и с какво точно се занимава. Ако той е целта, искам да знам защо.

— Ще кажа на Патриша да не ни чака и двамата — промърмори Расмусен.

ГЛАВА 19

ПАРИЖ

— Джеферсън е бил всестранно надарен човек — каза професор Никълс, като остави на масичката пред себе си торбичката с лед, която притискаше към челюстта си. — Притежавал е енциклопедични познания в много области, бил е талантлив архитект, археолог, палеонтолог, градинар, държавник, писател и изобретател. Бил е и опитен шифровчик, обичал е пъзели, както и да съставя и разчита кодове.

Владеел е седем езика и никога не четял книги в превод, ако можел да ги прочете в оригинал. Въщност сам научил испански, специално за да прочете „Дон Кихот“ по време на презokeанското си пътуване до Франция през 1784 г. Чувствал, че книгата е много важна, за да разбере мюсюлманските враговете, пред които били изправени Съединените щати в Средиземно море.

— Защо? — попита Трейси. — Какво общо има „Дон Кихот“ с исламските пирати?

Харват беше чел „Дон Кихот“ като момче, но оттогава не се беше замислял за книгата. Спомняше си нещо любопитно, което му бяха преподавали за автора й Мигел де Сервантес, и се чудеше дали това не е причината за интереса на Джеферсън към книгата.

— Идеята за романа дошла на Сервантес, докато бил пленник при берберите — каза той. — Нали?

Никълс кимна.

— Мигел де Сервантес е бил испански войник, участвал в много битки срещу мюсюлманите, една от които е битката при Лепанто, в която християните от Европа извоювали решителна победа срещу флотата на исламските нашественици. Макар и съсипан от треска, той отказал да остане в трюма на кораба и се бил храбро. Простреляли го два пъти в гърдите и го ранили в лявата ръката, след което, както твърдят някои, тя останала неподвижна за цял живот.

Шест месеца след като се възстановил, Сервантес отново се присъединил към другарите си в Неапол. Останал там до 1575 г., когато отплавал за Испания. Близо до бреговете на Каталуния корабът му бил нападнат от берберските пирати, които заклали капитана и избили по-голямата част от екипажа. Сервантес и малцината оцелели пътници били откарани като роби в Алжир.

Прекарал пет години във варварско робство при мюсюлманските си похитители. На четири пъти се опитвал да избяга, а преди близките му да го откупят, го държали пет месеца окован във вериги от главата до петите. Преживелиците си използвал по-късно като писател, особено за разказа на пленника в „Дон Кихот“.

Джеферсън четял „Дон Кихот“, за да научи повече за берберите, но към средата на книгата открил нещо друго — умело скрита криптограма. Отнело му доста време, за да я разгадае, но усилията му били възнаградени, защото тя се оказа ключ към една невероятна история, закодирана в разказа на пленника.

— Каква е тази история? — попита Трейси.

— През шестнадесети век в Алжир — отговори Никълс — образованите роби като Сервантес били използвали от неграмотните си похитители за писари, които изпълнявали различни задачи — от водене на счетоводството до преписването на документи. Именно в дома на един от духовните водачи на града Сервантес за пръв път разбрал, че последното откровение в живота на Мохамед нарочно е пропуснато от Корана.

Точно когато Харват си мислеше, че този човек вече няма с какво да ги учуди, се получи точно обратното.

— Какво е било последното откровение на Мохамед? — попита той.

— Именно това се опитваме да открием с президента — заяви Никълс. — Според Джиферсън Мохамед е бил убит малко след като го е разкрил.

— Почакайте — намеси се Трейси. — Мохамед е бил убит? Не знаех.

— През 632 г.сл.Хр. — отговори Харват, който бе изучавал подробно исляма, за да разбере по-добре враговете на Америка. — Бил е отровен.

— От кого?

— Джеферсън е смятал — каза професорът — че Мохамед е бил убит от един от своите ученици, които той е наричал свои сподвижници.

— Джеферсън не е имал нищо подобно на Интернет — каза Харват. — Как би могъл да направи задълбочено проучване по такава тема?

— Според дневника му — продължи Никълс — тази задача е била извънредно трудна. Все пак е получил и помощ. Освен многобройните му международни връзки с дипломати, учени и разузнавачи, в това отношение много полезни се оказали европейските монашески ордени, натоварени с откупването на пленниците от мюсюлманите.

Монашеските ордени водели изрядни регистри. Изготвяли отчет за всеки освободен пленник и записвали дума по дума историята на пленничеството му. Много от тези ордени имали представители във Франция, а в някои случаи там били и седалищата им. Чрез тях Джеферсън получил достъп до купища архиви, в които било отбелязано подробно какво са правили похитените по време на пленничеството си, а също така и какво са видели и чули.

Имало много пленници като Сервантес, които работели в домовете или работилниците на мюсюлманските си поробители и през това време попаднали на много любопитни части от историята за липсващия Коран. Задачата на Джеферсън била да събере тези сведения и да ги добави към наученото при други изследвания, върху които работел, за да получи цялостната картина. В тази част, която успяхме да слободим ние, има една личност, която се споменава няколко пъти — каза Никълс, след което се пресегна за лист хартия, написа името „Абу ал Из ибн Исмаил ибн ал Разаз ал Джазари“ и им го показа.

— Кой е той? — попита Трейси.

— Ал Джазари е бил един от най-великите умове от Златната епоха на ислама. Той е исламският еквивалент на Леонардо да Винчи, невероятен изобретател, художник, астроном и многоуважаван учен, който освен това се интересувал от медицина и механиката на движенията на човешкото тяло. През 1206 г. издал „Книга на познанието и новите механични устройства“. В нея документирал забележителен брой изобретения, сред които програмирани автомати и

хуманоидни роботи, но е известен преди всичко със създаването на най-съвършените водни часовници на своето време.

— Звучи впечатляващо — каза Харват — но каква е връзката му с липсващите текстове от Корана?

Професорът вдигна ръце.

— Там е проблемът. Всъщност не знаем.

— Дори и да знаехте, как едно такова откритие би могло да се отрази на радикалния ислам? — попита Трейси.

— Добър въпрос. Виждате ли, мюсюлманите вярват, че Коранът е пълното и неизменимо божие слово. Всяко друго твърдение се смята за богохулство и директна атака срещу ислама. Въпреки това около една пета от Корана е изпълнена с противоречиви, неразбираеми и лишени от смисъл пасажи. Например, в началото на кариерата на Мохамед като пророк в Мека Аллах му предава чрез архангел Гавраил концепцията за мирно съжителство с евреи и християни. По-късно когато Мохамед, неприеман от евреите и християните, става военачалник и събира могъща армия в Медина, Аллах, както се твърди, му разкрива, че дълг на всеки мюсюлманин е да покори всички немюсюлмани и да не спира, докато исламът не стане господстващата религия на земята.

Трейси кимна.

— За мен това винаги е било непонятно.

— Не само за вас. Част от объркването се дължи на факта, че Коранът не е организиран в хронологичен ред. Структурата му върви преди всичко от най-дългите глави, или сури, към най-късите. Призоваващите към мир стихове от ранния период на ислама се откриват в целия текст. Проблемът обаче е, че за меродавни се смятат подтикващите към насилие пасажи, което се обяснява с така наречената „аброгация“.

— Какво е абrogация?

— По същество, ако два стиха в Корана са в противоречие, меродавен е хронологически по-късният от тях. Най-насилническата сура в Корана е деветата. Тя е единствената глава, която не започва с фразата, известна като басмала — „В името на Аллах, Всемилостивия, Милосърдния“. В нея се съдържат стихове като „убивайте идолопоклонниците (неверниците), където ги сварите“ и „Ако не се устремите към битка, Аллах ще ви накаже с болезнено мъчение и ще

отидете в ада“, както и призови за тотална война и подчиняване на всички евреи и християни.

Въпреки че поред това е предпоследната глава, тя е последния истински пакет от инструкции, които Мохамед е оставил на последователите си и именно тези стихове провокират към насилие в името на исляма от тогава до наши дни.

— Миролюбивите мюсюлмани, които не възприемат насилието, са в трудно положение — поясни Харват — защото им липсва контекстуална основа, на която да се опрат. Щом Мохамед е казал „устремете се към битка“ и сам той е водил битки, мюсюлманите нямат право да оспорват повелята му. Фактически от тях се очаква да я изпълнят.

— Защо? — попита Трейси.

— Защото за исляма Мохамед е „съвършен“. Поведението му — всяка негова дума или действие — е отвъд всякаква критика и служи за пример, който всички мюсюлмани трябва да следват. По принцип ислямът учи, че колкото повече един мюсюлманин прилича на Мохамед, толкова по-добър ще бъде.

— Но ако Мохамед наистина е получил последното откровение след деветата сура — продължи Никълс — и ако то, както е смятал Джеферсън, отменя всички апели за насилие в Корана чрез абrogация...

— Тогава последствията ще са невероятни — отвърна Харват и попита след кратка пауза: — И вие открихте всичко това в президентския дневник на Джеферсън?

— Не — отвърна професорът. — Дневникът беше само началото. Джеферсън е бил по следите на липсващото откровение много преди да стане президент и е продължил да го търси дълго време, след като е напуснал Белия дом. Наложи се да прегледаме купища други негови документи, за да се опитаме да открием още сведения. Проблемът е, че след смъртта си Джеферсън е оставил много дългове, ето защо имението му било разделено на части и разпродадено. Някои важни материали са изчезнали. По тази причина президентът ме накара да дойда тук, в Париж.

— За да намерите някои от липсващите документи на Джеферсън? — попита Трейси.

— По-конкретно — каза Никълс — първото издание на неговия „Дон Кихот“. Смятаме, че то съдържа бележки, които ще ни насочат към това, което търсим.

— Къде е книгата?

Професорът пое дълбоко дъх и отговори:

— Ето тук вече става сложно.

ГЛАВА 20

БЕЛИЯТ ДОМ

Президент Джек Рътлидж току-що беше привършил със сутрешния си брифинг, когато главата на началника на кабинета му, Чарлз Андерсън, се показва на вратата на Овалния кабинет.

— Саудитският престолонаследник^[1] иска да говори с вас по телефона, сър — каза той.

— Имаш ли представа какво иска? — попита президентът, сетне мина зад бюрото си и седна на стола.

— Не, сър. Да му кажа ли, че ви няма?

— Не, ще приема разговора.

Андерсън излезе и Рътлидж вдигна телефона.

— Добро утро, ваше височество.

— Добро утро, господин президент — отвърна престолонаследникът Абдула бин Абдул Азиз от двореца си в източната част на Рияд. — Благодаря ви, че приехте разговора.

— Разбира се, ваше височество. За нас винаги е удоволствие да чуем приятелите си от Саудитска Арабия.

— Надявам се, че вие и дъщеря ви Аманда сте добре?

— Да, добре сме — отвърна Рътлидж, който помнеше обичая на арабите да се поинтересуват от здравето и благосъстоянието на събеседника си и семейството му, преди да заговорят по работа. — Как сте вие, как е семейството ви?

— Всички са добре, благодаря.

— Радвам се да го чуя.

— Господин президент — каза принцът. — Мога ли да бъда откровен с вас?

— Разбира се — отвърна Рътлидж.

— Научих, че търсите нещо, което не ви принадлежи.

Рътлидж изчака принцът да продължи, но тъй като той мълчеше, попита:

— Бих искал да бъдете малко по-конкретен, ваше височество.

— Господин президент, исламът е една от трите големи религии.

Той носи успокоение и утеша на милиард и половина души по света. Тревожа се, че може би се опитвате да разклатите вярата на тези хора.

— И как, по-точно, се опитваме да го направим? — попита Рътлидж.

— Не говоря за Америка като цяло — поправи го саудитският лидер. — Имам предвид конкретно вас, господин президент. Вас и личната ви вендета срещу миролюбивата ни религия.

Президентът си напомни, че разговаря с държавния глава на чужда страна, която активно пропагандира и финансира радикалната уахабитска идеология, възприета от множество терористи по света, но все пак си оставаше държавен глава.

— Няма никакво загубено откровение на Мохамед, господин президент.

Рътлидж не можеше да повярва на ушите си. Откъде, по дяволите, саудитците знаеха какво търси?

— Добре, че ми казахте, ваше височество. Благодаря.

— Саудитска Арабия винаги е била добър приятел на Съединените щати — гласът на принца прозвуча предупредително.

Е да, как не. Президентът не му отговори, въпреки че много му се искаше да му „благодари“ за петнадесетте терористи, изпратени от саудитците на 11 септември, безбройните саудитски граждани с изтекли визи в Америка, арестувани и обвинени в тероризъм, и още безброй примери, които говореха, че Саудитска Арабия е всичко друго, но не и приятел на Съединените щати. Докато Америка се нуждаеше от саудитския нефт, трябваше да се отнася любезно със Саудитска Арабия.

— Америка цени приятелството на страната ви, ваше височество. Мисля, че са ви информирали неправилно.

Престолонаследникът издаде звуци на неодобрение.

— Източниците ми са абсолютно надеждни. И предупреждението ми, господин президент, е съвсем сериозно. Ако желаете доброто на нашите два народа, ако желаете доброто на Америка и милиард и половина мюсюлмани по света, ще преустановите безплодните си търсения. Загубеното откровение на

Мохамед е просто една приказка, нещо като чудовището Лох Нес за исламския свят.

Чудовище, наистина, помисли си президентът, и щом принцът си беше направил труда да се обади и да му даде такъв „приятелски“ съвет, значи той и Антъни Никълс се приближаваха до целта. И колкото повече се приближаваха, толкова по опасно щеше да става.

[1] Престолонаследникът на Саудитска Арабия заема поста пръв заместник на премиер-министъра и фактически осъществява непосредственото ръководство на правителството. ↑

ГЛАВА 21

ПАРИЖ

Професорът прости гърлото си и продължи:

— На 27 октомври 2005 г. във Франция избухнаха най-големите размирици през последните четиридесет години и обхванаха цялата страна. Причината беше смъртта на двама мюсюлмански тийнейджъри от беден жилищен комплекс на изток от Париж. Момчетата помислили, че ги преследва полицията и се опитали да се скрият в един трафопост, където ги убил електрически ток. Размириците продължиха почти три седмици. Подпалени бяха повече от девет хиляди коли, една петдесетгодишна жена с патерици беше полята с бензин и подпалена, стреляха по полицията, по пожарникарите и хората от спасителните отряди.

Докладите за резултатите от вътрешното разследване, проведено от французите, бяха противоречиви. Според тях полицията е била по следите на двама други мъже, които се изпълзнали от проверка за самоличност или се вмъкнали незаконно в някакъв строителен обект. И двете обяснения се разминават с казаното от един приятел на загиналите момчета, който твърдеше, че били обвинени в кражба с взлом и побягнали, защото се страхували от разпита.

— Каква, всъщност, е истината? — попита Харват.

— На практика всичко е истина, но го разбрахме доста по-късно.

— Как така *всичко*? — попита Харват.

— Имigrantите от Северна Африка във Франция обикновено са мюсюлмани, които работят по строежите ден за ден, както мексиканците в Америка. Работодателите им плащат на ръка и си затварят очите за правото им на пребиваване.

Според информацията, събрана от американското посолство в Париж, двама такива работници от предградието Клиши су Боа, мястото, където започнаха размириците, били наети за обновяването на една сграда недалеч от Люксембургската градина. При къртенето те

се натъкнали на странна дървена кутия, скрита зад фалшива стена. Нямали никаква представа какво са открили, но когато успели да я отворят, видели, че в нея има някакви много стари и по всяка вероятност ценни неща. С надеждата да изкарат допълнително малко пари, те я изнесли тайно от сградата и започнали да разпродават съдържанието ѝ на части, за да не привличат излишно внимание. Но не минало много време и френските служби за сигурност се засели с тях.

— Почекайте! — възклика Харват. — *Френските служби за сигурност?*

— Защо те? — намеси се и Трейси. — Защо не полицията?

— Добър въпрос — отвърна Никълс, отпивайки от питието си. — Заинтересувал ги е собственикът на кутията.

— Томас Джеферсън.

Никълс кимна утвърдително.

— Как са научили? — попита Харват.

— Един антикварен търговец, на когото работниците се опитали да продадат част от документите, се усъмнил и се свързал с френските власти — отговори професорът.

— Как тази кутия с вещи на Джеферсън се е озовала скрита в сграда близо до Люксембургската градина? — попита отново Харват.

Никълс разклати чашата си.

— Освен жилището на Шанз-Елизе Джеферсън държал малък апартамент в манастира на картузианците в Люксембургската градина, където можел да работи и да размишлява на спокойствие. В манастира стриктно спазвали обета за мълчание и очаквали същото от квартирантите си. Това идеално устройвало Джеферсън. През 1798 г. на три пъти разбивали дома му на Шанз-Елизе и дори се наложило да поиска лична охрана.

Трейси разтри слепоочията си с показалците си и попита:

— Какво са търсили крадците?

— Никой не знае със сигурност. Може би е ставало въпрос за дребни кражби, но може да е бил и финансиран от правителството шпионаж. Манастирът е бил много по-сигурен и вероятно Джеферсън се е чувствал спокоен, когато е оставил по-важните документи там.

— Това все пак не обяснява защо френските служби за сигурност са се интересували толкова от кутията, нито защо е била зазидана в някаква сграда — отбеляза Харват.

Никълс се опита да обясни.

— Кутията е принадлежала на третия американски президент и много от документите в нея са били зашифровани. Французите са маниаки на тема кодове. Те никога не успели да разгадаят кодовете на Джейферсън, и когато неочекано им се отдала възможност да сложат ръка на шифровани лично от него документи, веднага са се възползвали от нея. Проблемът е, че кодовете са били създадени с помощта на оригинално устройство, което Джейферсън изобретил по време на пребиваването си в Париж. Наричал го шифриращо колело.

— Какво представлява тази машина?

— Представете си двадесет и шест дървени диска подобни на понички или кръгли подложки за чаши с отвор в средата, с дебелина 0,6 см и диаметър 10,5 см. Буквите на азбуката били отпечатани произволно отвън по ръбовете им. „Поничките“ били нанизани на метална ос, а двата ѝ края се закрепвали на специална стойка. Така дисковете можели да се въртят свободно, за да се разчете желаното съобщение.

За да дешифрира съобщението, получателят трябвало не само да притежава същия механизъм, но и да знае в какъв ред да наниже дървените дискове върху оста. Без тази информация съобщението не можело да бъде дешифрирано.

— Освен закодираните документи — каза Харват — в кутията е бил и екземплярът на „Дон Кихот“ на Джейферсън, нали?

— Да — отвърна Никълс.

— Какви са били тези документи?

— Доколкото знаем, ранните му бележки за липсващите в Корана текстове. Голяма част от записките в други негови документи, с които разполагаме, са зашифровани и затова сме почти сигурни, че е използвал колелото за тази цел. Но за да разчетем информацията, трябва да знаем в какъв ред са били подредени дисковете.

— Значи разполагате с механизма на Джейферсън? — попита Трейси.

— Да.

Харват бе впечатлен.

— А ключът за подреждането на дисковете е в неговия „Дон Кихот“?

— Да — потвърди Никълс. — Каквато и да е била причината — поверителност на информацията или притеснение да не попадне в ръцете на врага — Джеферсън е закодирал по-голяма част от проучванията си. Всъщност, някои от записките в президентския му дневник, както и повечето от бележките, които откри президентът Рътлидж, и които смята, че са част от изчезналото откровение на Мохамед, са кодирани. До голяма степен бях нает именно заради това.

— За да помогнете на президента да ги дешифрира? — попита Трейси.

Професорът кимна с глава.

— Но защо Джеферсън е оставил кутията, когато се е върнал в Америка? — поинтересува се Харват.

— Защото — отвърна Никълс — тогава не е знаел, че няма да се върне в Париж. Едва бил слязъл от кораба в Америка, когато Джордж Вашингтон му предложил да стане държавен секретар. Конгресът бързо одобрил назначението му и животът на Джеферсън се променил за един миг.

— Могъл е да поискда да му върнат нещата.

— Разбира се, че го е направил. Но през 1789 г. не е могъл просто да звънне по телефона. Всичко трябало да се организира, а за това било нужно време. Френската революция била в разгара си и преди да успее да поискда нещата си, картузианският манастир бил плячкосан и изгорен от тълпите в Париж.

— Предполагам, че така са изчезнали и вещите, които Джеферсън е оставил там — каза Трейси. — Заедно със скритата кутия.

— И къде се намира сега „Дон Кихот“? — попита Харват. — При французите ли?

— Не. Работниците заподозрели, че полицията ги наблюдава и придумали двете момчета, които после загинали, да предадат останалите неща на посредници. Тъкмо се били разделили, когато се намесили френските власти. Надявали се да хванат двамата работници, които били тарторите, но те успели да се измъкнат. Тогава подгонили момчетата, но вече знаем как е приключило преследването.

Работниците изчезнали, вероятно са се върнали в Северна Африка. Говори се, че французите са намерили част от документите,

но не и книгата — навярно защото крадците не са осъзнали важността ѝ и са се съредоточили върху записките.

Приятел на едно от момчетата дал показания пред службите за сигурност и потвърдил повечето от нещата, които вече се знаели. Една агентка на ЦРУ от американското посолство обядвала със свой френски колега, който й разказал всичко за случая. Французинът решил, че ще й бъде забавно, заради връзката на историята с Джеферсън. Тя докладвала на шефа си, той, от своя страна, уведомил Ленгли и така докладът стигнал до президента, който сподели всичко с мен.

Когато разбрах, че едно от първите издания на „Дон Кихот“, които са голяма рядкост, ще се продава на тазгодишния Международен панаир на антикварните книги в Париж, аз се свързах с търговеца и без да разкривам картите си, го разпитах за произхода на книгата. Той беше малко сдържан, но светът на книгите е пълен с чудаци.

Съгласи се да сканира и да ми изпрати първите две страници. В полето имаше написана на ръка бележка и почеркът много приличаше на този на Джеферсън. Уговорих си среща с търговеца, за да ми покаже книгата. Но когато се видяхме, той ми каза, че вече е решил да продаде книгата на друг. Не можах да го убедя да ми я даде по никакъв начин. Някой му предложил много повече пари за нея. Президентът не можеше да намери такава сума, поне не веднага.

Харват повдигна вежди:

— Президентът се затруднява да намери пари?

— Това не е операция на правителството. Всичко се финансира от собствения му джоб.

Помолих търговеца да изчака до края на работния ден, преди да сключи сделката с другия купувач. Съгласи се да чака до три часа следобед. Тъкмо си тръгвах след срещата с него, когато се разминахме с вас и избухна бомбата.

— Когато ви видяхме, излизахте от една книжарница. Там ли работи търговецът?

— Не, отзад има едно малко кафене. Искаше да се срещнем на неутрален терен. Много е предпазлив.

Така и трябва, помисли си Харват. Ти също трябва да внимаваш.
Над главата на Никълс беше надвиснала опасност.

— Имате ли представа кой е вашият конкурент? — попита той.

— Това е първото издание на „Дон Кихот“, с всички първоначални грешки, които Сервантес лично е коригирал за следващото издание. Може да бъде всеки библиофил или любител на историята на литературата.

— А може и да са хората, които се опитват да ви убият — каза Харват и погледна към Трейси. — Мисля, че трябва да разберем това.

ГЛАВА 22

ГЛАВНАТА КВАРТИРА НА ЦРУ ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

— Сигурен си, че това е целият списък? — попита Айдън Озбек. Двамата със Стив Расмусен влязоха в кабинета му и той му даде знак да затвори вратата.

Расмусен я затвори и се отпусна на канапето с три папки и бележник в ръце.

— Лично Селек ми го даде — каза той, пресегна се и взе дървения пъзел от бюрото на Озбек.

Озбек си наля чаша кафе и се зае с разпечатката.

— Бързо се е справил, нали?

— Аз го предпочитам без мляко — каза Расмусен, след като колегата му пропусна да му предложи кафе.

Без да вдига очи от списъка, Озбек наля кафе в една чаша и я постави на масичката.

Расмусен вдигна чашата.

— Оз, ако притежаваше малък автопарк за рента-кар, щеше да знаеш къде са колите ти всеки ден от годината. Селек се справи толкова бързо, защото в „Трансепт“ са ангажирани шепа хора.

— Значи е сигурен за всички тези агенти? — попита Озбек и седна.

— Не бих казал — отвърна Расмусен. — Налага се да разпитаме всеки един от тях. По дяволите, ще трябва да разпитаме дори и инструкторите от „Трансепт“. Ще трябва да говорим с всеки, който е бил в същото помещение, когато е била произнесена думата „Трансепт“.

— Какво ще кажеш за този тук?

— Кой по-точно? — попита Расмусен, като оставил пъзела и се наведе през масата, за да види какво гледа Озбек.

— Матю Дод. Статус: ЗПА/ТНН.

— И аз попитах същото Селек. Загинал при акция. Тялото не е намерено.

Озбек сбърчи чело.

— Щом тялото не е намерено, защо тогава не са отбелязали, че е изчезнал по време на акция?

— Заради модерната технология, ето защо. Преди шест години е работил в пограничната Северозападна провинция на Пакистан и е поискал провеждането на въздушен удар. Или е бил твърде близо до целта, или е объркал координатите. Във всеки случай ракетата паднала точно на мястото, където се е намирал и е бил убит. От Агенцията изпратили безпилотен разузнавателен самолет и разгледали всичко. Самолетът кръжал цяла нощ, но следи от оцелели не са били открити. Никакви инфрачервени лъчи, нищо. Въпреки че областта е отдалечена и опасна, на следващата пролет изпратили екип, но открили само един кратер там, където паднала ракетата. Ето защо пише, че е загинал при акция и тялото не е намерено.

— Искаш да кажеш, че двигателят на една от отлично работещите коли в автопарка на Агенцията внезапно се е развалил?

Расмусен знаеше накъде бие Озбек.

— Прав си, не звучи много убедително.

— И двамата сме подавали сигнали за въздушни удари — каза Озбек. — Аз обикновено задавам точните координати.

— Съгласен съм с теб — отвърна Расмусен, извади едно досие и го подаде на колегата си. — Ето защо мисля, че ще искаш да видиш това. В папката има всичко за инцидента, в нея са и резултатите от разследването.

Озбек взе папката и се зачете. Когато свърши, той я затвори и я върна на колегата си.

— Как така нашият отдел няма досие за този човек?

Расмусен повдигна ръце.

— Доколкото това засяга Агенцията, той е мъртъв. Селек каза, че ако искаме, може да ни даде материала, заснет от безпилотния самолет, за да го видим. Очевидно заснетото е доста убедително.

Озбек поклати глава.

— Дай да му погледна досието.

Расмусен му подаде папката.

Първото нещо, което видя, беше служебната снимка на Матю Дод.

— Определено има вид на счетоводител — отбеляза Озбек.

— И без съмнение може да се вмъкне навсякъде незабелязан — добави Расмусен.

— Какво се крие под номер три? — попита Озбек, след като приключи с досието на Дод и посочи последната папка.

— Чичото на Нура Халифа, д-р Марван Халифа — отговори Расмусен, като му подаде папката. — Натурализиран американец от йордански произход, основател на програмата за докторска степен по исламистика в Джорджтаунския университет и един от най-изтъкнатите експерти по история на Корана. Освен това преподава във факултета по арабски езици на университета, Центъра за съвременна арабистика, Центъра за мюсюлманско-християнско разбирателство на принц Ал Уалид бин Талал и факултета по история, теология и държавно управление.

— Впечатляваща биография.

— И още как.

— Къде е той сега? — попита Озбек, прелиствайки документите в папката.

— Отговорът на този въпрос може и да не е това, което ни се иска да чуем.

Озбек вдигна очи от досието.

— Защо?

— Д-р Халифа работи по един проект за Йеменския институт за опазване на паметниците на културата. Само че не в Йемен, а в Рим, в Италианския държавен архив.

— Е, поне знаем къде е.

Расмусен вдигна ръка.

— Преди пет дни там е имало пожар.

— Халифа е мъртъв?

— Според агентите ми в Италианската агенция за вътрешна сигурност, полицията в Рим е намерила четири трупа с неустановена самоличност, всичките силно обгорени. Наредих на нашите хора да открият къде в Щатите е регистриран зъбният статус на Халифа. Щом като се доберем до тези данни, веднага ще ги изпратим, но засега нещата не изглеждат добре. Според един от служителите на Центъра за

фоторепродукция, подвързване и реставрация д-р Халифа е работил до късно в нощта на пожара и от тогава никой не го е виждал.

— Върху какво е работил? Разбра ли нещо?

Расмусен кимна.

— Йеменците открили голямо количество стари пергаменти и парчета от различни документи от седми и осми век. Предполага се, че са част от най-ранните текстове на Корана. Поканили д-р Халифа да провери дали са автентични. Тъй като те не разполагат с добра техника, съгласили се да ги занесе в Рим, за да ги заснемат и консервират.

— Останало ли е нещо от тях?

— Всичко е изгоряло.

— Значи това е било? Стари текстове от Корана? Работил е върху тях. И затова племенницата му е решила, че го смятат за заплаха за исляма.

Расмусен погледна бележките си.

— Д-р Халифа е работил заедно със заместник-директора на Италианския държавен архив. Именно той е казал на полицията, че Халифа е останал там до късно в нощта на пожара. Както и да е, този човек, Алесандро Ломбарди, твърди, че д-р Халифа е бил много развлнуван от находката, защото открил интригуващи несъответствия между пергаментите със старите текстове на Корана, намерени в Йемен, и съвременната му версия, която днес познават мюсюлманите по целия свят.

— Какви несъответствия? — попита Озбек.

— Ломбарди казва, че Халифа не му обяснил подробно. Но споменал, че някои от нещата, на които е попаднал, съвпадат с откритията му по друг негов проект. Ставало въпрос за една история за пророка Мохамед, според която последното откровение, което му било изпратено, изобщо не било включено в Корана, и че той е бил убит, за да остане то в тайна.

Каквото и да е било това последно откровение, предполага се, че е достатъчно, за да преобърне цялата религия. Мохамед го е споделил с учениците си, но на някои от тях то не се е харесало и те му видели сметката. Мохамед знаел, че са му дали отрова, затова извикал главния си писар и му продиктувал откровението с надеждата, че то ще бъде запазено.

— Е, и?

— Според Халифа отровителите на Мохамед са заловили писаря и са намерили ръкописа скрит под дрехите му. Изгорили го и му отсекли главата.

— Край на историята — каза Озбек.

— Не съвсем — продължи Расмусен. — Това, което е носел писарят, е било копие. Убийците така и не намерили оригинала.

— Но Халифа го е открил?

Расмусен сви рамене.

— Така се предполага. Колегата, с когото е работил по другия проект, смятал, че е попаднал на истинска следа.

— Тогава, ако Халифа е мъртъв, той сигурно не е бил единствената мишена. Знаем ли името на колегата му? — попита Озбек.

— Не.

— Не са ли намерили някакви имейли? Не знаят ли поне изследователския институт, в който той или тя работи? Или нещо друго?

Расмусен поклати глава.

— Ломбарди казва, че всичко е било в лаптопа на Халифа.

— Който, предполагам, е бил при него в нощта на пожара.

— Според Ломбарди — да.

Озбек стана и започна да се разхожда напред-назад.

— Ами Джорджтаунският университет? Имел ли е Халифа компютър в кабинета си? Проверен ли е университетския му имайл акаунт? Жилището му? Телефонни записи?

Расмусен погледна колегата си.

— Без разрешение нямаме достъп до тези неща.

— Стив, чакай. Уалид, шефът на Нура Халифа, и шейх Омар са започнали да задават много въпроси за работата на чично й, която според много от фанатизираните исламисти застрашава религията им. В същото време знаем, че вероятно Омар е наел убиец, за да премахне някаква сериозна заплаха за ислама, а скоро след това чичото, както изглежда, загива в пожар. Не ти ли се струват съвпаденията прекалено много?

— Не вярвам в случайни съвпадения.

— Нито пък аз — отвърна Озбек.

— Това не променя факта, че ЦРУ няма право да провежда вътрешни операции.

— Ако това те притеснява...

— Не съм казал такова нещо.

— Добре. Колко време ти трябва, за да събереш сведенията, които ни трябват?

— Ако това включва и изпращането на екипи посред бял ден в Джорджтаунския университет и жилището на д-р Халифа — няколко часа.

— Имаш ги — каза Озбек, седне извади едно листче с номера на мобилния телефон на Андрю Салям и го подаде на Расмусен. — Това ще ни даде време да започнем работа по план „Б“.

Глава 23

ПАРИЖ

Международният панаир на антикварните книги се провеждаше всяка година в Гран Пале — една от най-забележителните сгради в Париж. Този класически дворец, построен за Световното изложение през 1900 г., беше покрит с няколко впечатляващи купола от стъкло и стомана. Замислен като паметник за прослава на френското изкуство, той отдавна се бе превърнал в една от любимите галерии на Скот Харват. Въпреки че днес не беше толкова сигурен в това.

Гран Пале разполагаше с охрана, която беше сред най-добрите в света. В сутерена се намираше полицейски участък, чиято задача беше охраняването на експозициите и на самите изложители. Годишният форум на търговците на стари книги от цял свят привличаше огромни тълпи от хора. Тук се показваха хиляди редки експонати — ръкописи от тридесети век, карти от първите морски пътешествия на викингите, манифеста на сюрреалистите и писмо, написано от Николо Макиавели във връзка с публикацията на книгата му „Принцът“. Това беше най-важното събитие на годината, както за професионалните библиофили, така и за любителите. И някъде в тази сграда беше човекът, който без да знае държеше ключа към елиминирането на най-

голямата заплаха за западната цивилизация. Задачата на Харват беше да го открие.

На думи тя беше лесна, но практически трудно осъществима, защото букинистът, когото търсеха, Рене Берtran, беше „скитник“, независим търговец, който нямаше собствен щанд, а използваше изложбата за създаване на контакти и сключване на сделки. Единственото, с което разполагаха, беше часът и мястото, където Никълс трябваше да направи окончателната си оферта за екземпляра на „Дон Кихот“. Берtran беше уредил нещата така, както на него му беше угодно. Дори и с помощта на Никълс, шансът да бъде намерен този човек сред многолюдните тълпи беше минимален. Въпреки това тримата трябваше поне да опитат.

Стъклените тавани в Гран Пале създаваха у посетителите впечатлението, че се движат в най-голямата оранжерия на света. Облачното небе, което се виждаше през тях, беше в унисон с настроението на Харват. Всеки път, щом видеше полицай, той дискретно подкарваше Трейси и професора в друга посока. Трябваше да бъдат внимателни. Не се знаеше дали френската полиция вече не ги търси. Но не само това тежеше на Харват.

Преди да напуснат баржата, беше позволил на Никълс да провери баланса на банковата сметка, която президентът беше открил на негово име. В нея не бяха внасяни нови суми. Разполагаха с много малко пари, за да могат да се пазарят.

От първото издание на „Дон Кихот“, публикувано преди повече от четиристотин години, бяха останали само осемнадесет екземпляра. Така книгата, която се смяташе за първия „истински роман“ на света, струваше повече от собственото си тегло в злато в буквалния смисъл.

През следващите двадесет минути тримата се промъкваха през тълпата, като гледаха да не бият на очи. Петнадесет минути преди определения за срещата час Харват каза на Трейси и Никълс да го изчакат, докато се огледа наоколо. Но когато се върна, те бяха изчезнали. *Нещо не беше наред.*

Харват застана нащрек. Безброй въпроси изникнаха в съзнанието му. Пъхна ръка под сакото си и стисна дръжката на пистолета. *Дали хората, които преследваха Никълс, се бяха добрали до тях? Или полицията е по петите им? Той ли е следващият?*

Опита се да успокои дишането и биенето на сърцето си. Направи набързо още една обиколка, като се стараеше да изглежда спокоен. Откри ги след четиридесет и пет секунди. Бяха седнали на пейка зад един от щандовете. Никълс държеше чаша вода в лявата си ръка, а с дясната беше прегърнал Трейси през раменете.

— Какво става? — попита Харват. Откъсна поглед от Трейси и продължи да се оглежда.

— Нищо ми няма — отвърна тя.

— Не е добре — каза Никълс. — Призля й.

— *Нишо ми няма* — повтори Трейси.

Харват я погледна.

— Пак ли те боли главата?

— Трябва й лекар — каза Никълс.

— Не ми трябва лекар. Ще престанете ли и двамата?

Времето течеше.

— Можеш ли да станеш? — попита Харват.

— Дай ми една минута. Просто съм малко замаяна. Ще ми мине.

Но не разполагаха с минута. Харват трябваше да проведе един труден разговор по телефона.

Бръкна в джоба си, извади няколко евро и пъхна банкнотите в ръката на Никълс, преди Трейси да може да реагира.

— Отведи я на шлепа и стой при нея — нареди той. — Не използвайте телефона и компютъра, докато не се върна. Ясен ли съм?

Никълс кимна с глава.

— А ти какво ще правиш?

— Ще взема книгата — каза Харват, обърна се и изчезна в тълпата.

ГЛАВА 24

Не беше трудно да разпознае Рене Бертран, когато той се появи в уречения час. Беше странна птица дори за чудатия свят на букинистите.

Екстравагантният търговец, висок към метър и седемдесет, беше облечен контешки в бял копринен костюм с жилетка. Единственото потънко нещо от мършавото му тяло бяха тънките като нарисувани с молив мустачки над почти несъществуващата му горна устна. Косата му, разделена на път от лявата страна на главата, беше зализана назад с брилянтин. Чифт сиви очи играеха нервно насам-натам под двете прекалено оскубани вежди. В джоба на жилетката му имаше часовник със златна верижка. Краката му бяха обути в лъснати до блъсък обувки в черно и бяло. От джобчето на сакото му се подаваше кърпичка в ярък цвят.

Около очите му имаше тъмни кръгове. Харват се запита дали единствената причина за параноята на Бертран беше притежанието на една от най-ценните книги в света или имаше и нещо друго.

Харват изчака колкото може по-дълго и накрая пристъпи към мъжа.

— Мосю Бертран?

— Да? — отвърна букинистът на английски със силен акцент.

Харват беше мислил как да действа. Никълс му беше обясnil, че Бертран е много предпазлив. Беше показал на професора само копия от първите няколко страници на „Дон Кихот“ с посвещението на Сервантес към херцога на Бехар — една фраза на латински, която гласеше: „След мрака очаквам светлината“ — и, разбира се, саморъчно написаната бележка от Томас Джеферсън.

Бертран положително не носеше книгата. Щеше да я държи на сигурно място, докато не договори цената и не си получи парите.

— Аз работя с професор Никълс — каза Харват.

— Той защо не е тук?

— Събира останалата част от парите.

Рене Бертран се усмихна. С времето зъбите му бяха пожълтели от цигарите и кафето.

— Много хубаво, но все още очаквам от него приемлива оферта.

Харват забеляза, че Бертран се поти.

— Добре ли сте, мосю?

Бертран продължи да се усмихва.

— Офертата, моля — каза той.

— Готови сме да добавим сто хиляди към конкурентното предложение.

— Евро? — попита Бертран.

— Естествено — отговори Харват. — Освен това съм упълномощен да ви дам това — каза той и потупа джоба на сакото си.

— Десет хиляди евро в брой веднага, само за десет минути от времето ви.

— За какво са ви тези десет минути?

Сега беше ред на Харват да се усмихне.

— За да ви обясня защо трябва да сключите сделката и защо Университетът на Вирджиния е най-подходящото място за тази много специална книга.

Търговецът присви очи.

— И десетте хиляди остават за мен независимо от решението ми?

— Точно така — кимна Харват.

— Покажете ми парите.

Харват извади плика от вътрешния си джоб, дискретно го отвори и му показва пачката банкноти.

— Дали няма някое кафене наоколо?

Бертран обичаше да работи с университети, особено с американските. От опит знаеше, че имат повече пари, отколкото разум.

— Има едно наблизо — отвърна той. — И без това ми трябва тоалетна. Да побързаме. Имам среща с конкуренцията след тридесет минути.

В шпионажа оперативните агенти се научават да забелязват и след това да използват слабостите на разработвания обект. За Харват Рене Бертран беше — ако използваме изтърканото клише — отворена книга. Щеше да спечели купища пари от продажбата на „Дон Кихот“, но десет хиляди евро за десет минути беше изкушение, на което той не

можеше да устои. Шпионите често бълфират, като се възползват от доверчивостта на другите. Най-сигурният начин да държиш хората под контрол е да ги помолиш за услуга.

Харват постъпи точно така. Сега, за да заработи планът му, трябваше да изведе Бертран от сградата.

Десетте хиляди евро бяха стръв, която търговецът беше наляпал. Без съмнение той смяташе Харват за глупак, но скоро щеше да разбере кой, всъщност, е глупакът.

Двамата си проправяха път през тълпата по пътеката между щандовете към предната част на Гран Пале. Оставаха им към шестдесет метра от входа, когато Харват усети нещо твърдо да се опира в кръста му.

В същото време някакъв мъж се приведе към ухoto му и прошепна предупредително:

— Ако направиш някоя глупост, ще дръпна спусъка и ще ти прекъсна гръбнака.

ГЛАВА 25

Беше се появил неочеквано. Не че това беше особено трудно при толкова много хора, но Харват трябваше да усети приближаването му. Трябваше да бъде много по-бдителен.

Английският на мъжа беше перфектен. Харват веднага отхвърли възможността да е французин. Може би охраняваше Бертран, но това му се струваше малко вероятно. Все още не беше сторил нищо на букиниста, което да оправдае подобна реакция. За това, което възнамеряваше да направи, Харват смяташе да изчака, докато излязат навън и се отдалечат от галерията. Следователно оставаше само една друга възможност.

Мъжът сигурно беше другият кандидат за „Дон Кихот“. „Конкуренцията“, както се бе изразил букинистът, с която имаше среща след тридесет минути.

Който и да беше този тайнствен тип, пистолетът му беше опрян в гърба на Харват. И колкото и да беше ядосан, че са го изненадали така лесно, на Харват не му оставаше нищо друго, освен да се подчинява на заповедите.

Със свободната си ръка мъжът сграбчи тънката като тръстика ръка на Рене Бертран, показва му набързо оръжието си, избути търговеца към Харват и ги подкара пред себе си. Ужасен, Бертран едва можа да промълви:

— Вие?

Мозъкът на Харват трескаво търсеше изход, някакъв начин да отвлече вниманието на мъжа зад себе си и да му отнеме пистолета, но не можеше да направи почти нищо. Бяха обградени отвсякъде от тълпата и бавно се придвижваха към изхода. Усещаше как нападателят диша във врата му. Между Харват и хората пред него нямаше почти никакво разстояние. Да се надява, че ще се отвори място, за да предизвика хаос и да отвлече вниманието на противника си, беше все едно да се моли за чудо. Но ето, че чудото се случи.

Сред подскачащите глави на хората пред себе си той съзря трима френски полицаи, които стояха близо до изхода. Единият от тях оглеждаше лицата в тълпата, след това поглеждаше някакъв лист хартия, който държеше в ръката си.

Въоръженият мъж също ги забеляза. Стисна по-здраво ръката на търговеца, притисна пистолета пътно в гърба на Харват и каза:

— Едно погрешно движение и ще ви убия преди полицията да е разбрала какво става.

Харват не се и съмняваше, че ще го направи. Единствената му надежда беше, че полицията го търси, и че портретът върху листа в ръката на полицая е неговият.

Когато приближиха изхода, тълпата пред тях започна да опредява и полицаят тъкмо се вглеждаше в лицата на хората край Харват. Знаейки, че похитителят им не може да види лицето му, Харват започна бързо да върти очи с надеждата, че ще привлече вниманието на полицайите.

Погледна вляво от себе си и видя, че търговецът е плувнал в пот и целият трепери. Вероятно се страхуваше до смърт от мъжа зад тях, но може би имаше и друга причина. Скоро разбра каква е тя.

Когато стигнаха до изхода, полицаят с листа в ръка ги разпозна. Провери още веднъж и след това даде сигнал на колегите си. Единият от тях веднага се обади по радиостанцията си.

Харват беше сигурен, че са разпознали него, но полицайите извадиха оръжието си и извикаха на Рене Бертран да спре.

Реакцията на похитителя им беше незабавна. Насочи своя „Хеклър & Кох“ покрай дясната страна на Харват и бързо стреля няколко пъти. Във фоайето на Гран Пале настъпи същински ад.

ГЛАВА 26

Харват се завъртя и заби лакътя си в слънчевия сплит на похитителя, който полетя назад. Взе оръжието му и вдигна поглед тъкмо навреме, за да види как Рене Бертран тича обратно към залата.

И тримата полицаи бяха повалени. Двама от тях кървяха и Харват си помисли, че може да не оцелеят. Третият говореше по радиостанцията, очевидно искаше подкрепления.

Хората тичаха с писъци във всички посоки. Харват трябваше да решава бързо. Главната му задача беше букинистът и като хвърли още един поглед към похитителя, се впусна да го догони.

Бертран беше на двадесетина метра от него, но тълпата му пречеше да го настигне. Почувства се като риба, която плува срещу течението. Вдигна пистолета и гръмна във въздуха.

Тълпата веднага се раздели и Харват се втурна след търговеца. Бертран внезапно сви наляво, удари рамото си в един голям стилаж с книги и го събори.

Харват прескочи разпръсналите се томове и продължи да тича напред, като избутваше хората по пътя си. Няколко пъти си напомни, че трябва да се оглежда и да диша. Нямаше никакво желание да го изненадат отново.

До Бертран му оставаха по-малко от десет метра. Тогава забеляза, че той тича към аварийния изход. Когато търговецът наближи вратата, Харват изстреля два қуршума в касата и му извика да спре. Бертран, който може да беше глупав, но не и идиот, замръзна на мястото си.

Харват се хвърли към него. Прибра пистолета, сграбчи търговеца за яката с едната си ръка, а с другата го удари силно в стомаха. Бертран се преви от болка, Харват отвори вратата с ритник и го повлече навън.

На „Кур ла Рен“ Харват спря едно старо рено, измъкна навън шофьора, който нямаше още двадесет години, набута Рене Бертран в колата и профуча по моста „Александър III“.

Остави колата на няколко преки от Ке дъо ла Турнел, завинти многозначително заглушителя към дулото на тауруса, който намери в кутията и обясни на букиниста какво ще му се случи, ако не му съдейства. Двамата изминаха пеша останалото разстояние до баржата на „Саргасо“, като се криеха във входовете, щом край тях минеше полицейска кола.

Когато стигнаха, Харват отвори вратата на рубката и избута Рене Бертран надолу по стълбите.

Никълс запарваше чай в кухненското помещение, а Трейси лежеше на канапето. И двамата се стреснаха от трополенето.

— Професоре — каза Харват, като тръшна Бертран на един стол до масата за хранене — намери ми едно въже. На палубата сигурно има такива.

— Веднага — каза Никълс, отдалечи се от печката и изчезна нагоре по стълбите.

Трейси свали краката си на пода и попита:

— Предполагам, че това е нашият букинист?

— Той самият — отвърна Харват.

Трейси го изучи с поглед. Кожата му беше бледа, почти прозрачна и целият беше облян в пот. Непрекъснато облизваше устните си, но те си оставаха напукани и сухи.

— Какво си му направил?

— Нищо. Все още — отговори ѝ Харват. — Мисля, че нашият приятел много си пада по хероина. Нали, Рене?

— Значи е наркоман?

— Френската полиция търсеше него в Гран Пале. Затова те беше толкова страх, нали, Рене?

Търговецът избягваше да погледне Харват в очите.

— Какво стана? — попита Трейси.

Харват придърпа един стол и заговори, приковал поглед в търговеца:

— С Рене тъкмо излизахме от изложбената зала, за да обсъдим сделката, когато човекът, с когото имаше среща в 3:30, се появи и опря пистолет в гърба ми.

Трейси сеслиса.

— Явно клиентите на Рене се грижат много за него — продължи Харват. — Във всеки случай, който и да е този мъж, той ни подкара

към входната врата, но едни полицаи забелязаха Рене и му извикаха да спре. Мъжът стреля по тях и сега двама от полицайите вероятно са мъртви, а третия е ранен много тежко.

— Как се измъкнахте?

— Нашият приятел Рене реши, че идеята да избяга през един от аварийните изходи е добра и аз се съгласих с него. Един младеж беше достатъчно любезен да ни отстъпи колата си, която оставихме на няколко преки оттук.

— Сигурен ли си, че полицайите не са търсили теб? — попита Трейси.

Харват тъкмо се канеше да ѝ отговори, когато Никълс слезе по стълбите с едно въже.

— Намерих въже.

Харват го взе и се зае да завърже търговеца за стола.

Никълс пребледня, спомняйки си какво бе преживял в хотела.

— Ще го изтезавате ли? — попита той.

— За него ще бъде изтезание — отговори му Харват, — но няма да го докосна и с пръст. Щом бъде готов, мосю Берtran ще ни каже всичко, което ни интересува. Нали, Рене?

Берtran мълчеше.

Харват го претърси и намери, каквото търсеше. В левия му горен джоб имаше голяма сребърна табакера. Харват я отвори и я сложи на масата, така че търговецът да може да я вижда. Знаеше, че стресът от Гран Пале е опънал нервите му до крайност. А сега само на сантиметри от него беше хероинът, за който целият му организъм жадуваше.

ГЛАВА 27

Джамията „Ум Ал Кур“
Фолс Чърч, Вирджиния

— Разбира се, че съм ядосан — каза Абдул Уалид, като крачеше из стаята. — Разбрахме се, че трябва да изглежда като убийство и самоубийство. Нура Халифа наистина е мъртва, но Андрю Салям все още е жив!

Шейх Махмуд Омар стана от стола зад богато украсеното си бюро, изработено от дамаска стомана и махна приканващо с ръка към килима в центъра на помещението, където имаше големи копринени възглавници. Подносът за чай бе поставен върху ниска маса, известна като *софра*.

— От успехите си научаваме малко, а от неуспехите много — каза имамът и седна.

— Май не разбираш — отвърна председателя на ФАИВ, като се настани на една възглавница срещу него. — Салям ще разкаже всичко на полицията, ако вече не го е направил. От ФБР сигурно също са се включили. Така или иначе, ще дойдат да ме разпитват.

Шейх Омар вдигна излъсканата метална каничка и наля арабско кафе в две малки чашки без дръжки. Помещението се изпълни със силния му аромат, примесен с кардамон и шафран.

— И какво ще научат? — попита Омар.

Уалид се запита дали имамът разбира за какво става въпрос.

— *Какво ще научат?* Откъде да започна?

Подаде на госта си по традиция пълната до половина чаша и продължи:

— Господар си на неизречените думи, но щом ги изречеш, те стават твой господар.

— Стига с тези бедуинските пословици, Махмуд. Нужен ни е план.

Омар отпи от кафето си.

— Доказателствата, подхвърлени в домовете им и в твоите офиси, са все още там, нали?

Уалид кимна.

— И охранителните камери на мемориала са били спрени?

— Точно така — потвърди Уалид.

— Тогава няма нужда да предприемаме нещо. Оставили сме достатъчно доказателства, за да убедимластите, че Нура се е срещнала със Салям, за да му каже, че слага край на връзката им. Засрамила се е, че се е обезчестила преди брака и е възнамерявала да моли семейството си за прошка. А Салям е решил, че ще бъде или негова, или на никой друг.

— Подценяваш ФБР.

— Нима? — попита Омар. — Една жена е убита при трагични обстоятелства. *Мюсюлманка*, която работи във ФАИВ. Има доказателства, че е имала връзка с убиеца си, на която е искала да сложи край. И разследването ще приключи, освен ако не направиш някоя глупост.

— Ами Салям? Какво ще кажеш за неговата история? За обучението, което е получил? За личните ми връзки с него? — запита Уалид.

— Когато във ФБР те питат за него, не отричай. Запознал си се със Салям, когато е започнал да посещава тази джамия. Направил ти е впечатление на умен и приятен човек със забележителна способност за творческо мислене. Затова си решил да използваш услугите на неговата фирма за връзките на ФАИВ с обществеността и медиите. Работили са заедно с Нура и си подозирал, че между тях има нещо повече, но не си бил сигурен. Тя е била много дискретна, когато е ставало въпрос за личния ѝ живот...

Уалид го прекъсна:

— А мъжът, когото Салям смяташе за свой вербовчик? И доказателствата, които събираще срещу нас?

— Вербовчикът се беше погрижил Салям да му предава всичко при срещите им. Обучен е да не задържа информация, която би могла да го компрометира.

Уалид поклати глава.

Омар оставил чашата си с кафе:

— Да не би да предпочиташи истинското ФБР да се беше добрало до Нура и да я беше вербувало за свой агент?

— Не.

— Операция „Стъклен каньон“ беше чудесна идея и нашите благодетели в Саудитска Арабия са много доволни. След като сами си внедрихме агенти, ще ни е по-лесно да засичаме опитите на ционистките групи и служби като ФБР и Министерството за вътрешна сигурност да проникнат в нашите организации. Освен това често получаваме по-полезни сведения от хората, които ни шпионират, отколкото от най-верните си агенти. „Макалистър & Асоушийтс“ се изплати многократно и в много отношения е печелившо начинание.

— Но Салям е в затвора. Знай ли това нашите благодетели?

Имамът сви рамене.

— За всеки поглед назад трябва да поглеждаме два пъти към бъдещето. Все ще се намери кой да го замести. Животът продължава.

На Уалид му се искаше да споделя увереността на шейха.

— И все пак мисля, че Салям знае твърде много и представлява опасност за нас. Беше обучен много добре. Историята му ще звучи съвсем правдоподобно.

— Дали, всъщност, е обучен добре? Може би всичко, което знае за занаята, идва от книгите.

— Ще ги отведе до Исламабърг — отбеляза Уалид.

— Където той и други млади мюсюлмани се научиха да стрелят и да се защитават. И какво? Няма нарушение на закона. Повярвай ми, Абдул, следата много бързо ще изстине.

Уалид си взе сладка от подноса и я пъхна в устата си. Когато беше напрегнат, винаги ядеше повече.

— Какви са новините от Париж?

Махмуд Омар отговори, като внимателно подбра думите си. Нямаше смисъл да разстройва Уалид още повече.

— Има прогрес.

— Значи главният ни проблем все още не е разрешен?

Шейхът се усмихна успокоително.

— Убеден съм, че ще бъде разрешен. Забавянето си има и положителна страна. Ал Дин ще си свърши работата в Париж и всичко това ще остане зад гърба ни.

* * *

Когато срещата му с Омар приключи, Абдул Уалид излезе от джамията и се запъти към колата си. Пресичайки улицата, той си повтаряше, че трябва да запази спокойствие. По всяка вероятност както ФБР, така и вашингтонската полиция щяха да му задават въпроси. Мислил си беше да повика някой от адвокатите на ФАИВ да присъства на разпитите, но Омар го разубеди. Щеше да изглежда твърде подозително.

Трябаше да се свърже със службата и да попита дали не са го търсили от агенциите за сигурност или дали не е идвал някой, без да се представи. Омар му беше казал, че сигурно ще се появят без предупреждение, за да проверят бюрото на Нура, компютъра и другите ѝ вещи.

Уалид седна в колата и взе малката безжична слушалка от поставката за чаши. Докато палеше, измъкна клетъчния си телефон от пластмасовия калъф, закачен на кръста му, и го включи. Омар не обичаше да чува звънна на телефони в джамията. За него това беше лична обида към Аллах. Всъщност единственото нещо, което мразеше повече от тях, бяха кучетата.

По този въпрос двамата бяха на едно мнение. Според Уалид телефоните бяха необходимо зло в съвременния живот, но иначе той споделяше неприязнта на исляма към кучетата. Те бяха нечисти животни и Мохамед правилно бе забранил на мюсюлманите да ги отглеждат като домашни любимци.

Уалид постави слушалката в ухото си, потегли и набра номера на офиса си.

Той не знаеше, че Стив Расмусен беше хакнал телефона на Андрю Салям, който се намираше в хранилището за доказателства в централното управление на вашингтонската полиция, и беше прехвърлил съдържанието му на компютъра си.

След като получи от Расмусен номера на мобилния телефон на Уалид, Озбек можеше да го подслушва с една нова техника за електронно наблюдение, която му позволяваше да включва телефона от разстояние и да активира микрофона му. Той и Расмусен бяха чули целия разговор между Уалид и шейх Омар.

Това бе първата сериозна следа за оперативните работници от ЦРУ. Тайното претърсване на жилището на д-р Халифа и кабинета му в Джорджтаунския университет не им даде нищо.

В момента Озбек даваше по телефона разпорежданията си на останалите си хора.

— Точно така. Искам целият екип да се съредоточи върху Париж. Всички до един. Веднага. Ще се срещнем в конферентната зала след час за последни инструкции.

След като затвори телефона, Расмусен го погледна и каза:

— Нищо от сведенията, които събрахме, няма да се приеме като доказателство в съда.

Озбек знаеше, че колегата му е прав.

— Освен това се набъркахме в разследване на ФБР.

И на него му беше минало същото през ума, но Озбек не искаше да мисли за това и си го изкара на Расмусен.

— За втори път ми казваш, че съм преминал границата. Разбрах и не искам да го чувам повече? Колкото по-често се споменава името му, толкова повече инстинктът ми подсказва, че този Ал Дин е работил за ЦРУ. Махмуд Омар и Абдул Уалид са отявлени исламисти, на които ФБР отдавна трябваше да натрие носа. Страната ни е във война и работата ни е да не позволим на врага да я спечели. И преди да почнеш да ми четеш лекции за спазването на конституцията, искам да замълчиш за две секунди и да помислиш какво би станало с нея и първите десет поправки за правата на человека, ако Америка стане исламска държава.

— Не съм казал нищо такова. Успокой се.

— Знам, че имаш приятели във ФБР. Те са добри хора. Но когато се бориш с мръсници, които непрекъснато ти нанасят удари под кръста, нужен е някой, на когото не му пука за правилата.

— Слушай сега — каза Расмусен. — Съгласен съм с тебе. Няма честна борба. Това ми е ясно.

— Но?

— Няма никакво „но“. Плаща ни се да правим наденички. Никой не иска да гледа как се правят. Интересува ги само вкусът им.

— Значи се разбрахме? — попита Озбек.

— Разбрахме се — отвърна Расмусен и се изправи. — Ще се видим в конферентната зала след час.

Озбек го проследи с поглед до вратата. Надяваше се, че ще може да разчита на него, ако станеше напечено.

ГЛАВА 28

ПАРИЖ

Харват принуди Рене Бертран да го гледа как почиства с памук и дезинфектант за ръце една лъжица и после взима малко хероин от „табакерата“.

Наркотикът леко замириса на оцет, когато го постави в лъжицата и сипа няколко капки вода от спринцовката на търговеца. Взе запалката на Бертран и постави лъжицата над пламъка, за да загрее сместа. Издърпа буталото и го използва като бъркалка.

Когато сместа беше готова, пусна едно топче памук в лъжицата. Беше голямо колкото бонбон „тик-так“ и подейства като сунгер — абсорбира целия разтвор.

Сухата допреди малко уста на Бертран се беше изпълнила със слюнка, предвкусвайки наркотика, а очите му следяха всяко движение на Харват.

Харват почисти буталото и го постави обратно в спринцовката. Заби иглата в средата на топчето памук и бавно издърпа буталото. Целта беше да се филтрират всякакви нежелани частици от разтвора, но той искаше по този начин желанието на Бертран да се изостри още повече.

Макар че го бе правил много пъти, Харват не обичаше да изтезава хора. Изтезанията имаха своето място, но според него до тях трябваше да се прибягва само когато всички други възможности са изчерпани. Проблемът на Рене Бертран с дрогата беше идеална алтернатива на изтезанието.

Според някои това, което правеше Харват в момента, беше истинско изтезание, но грешаха. Той знаеше какво значи истинско изтезание, и това което правеше, нямаше нищо общо с него.

Издърпа нагоре десния ръкав на сакото на търговеца и нави ръкава на ризата му. Дезинфекцира ръката му с друго памуче и каза:

— Да си спестим излишните приказки, мосю Бертран. Ти имаш нещо, което искам. Колкото по-скоро проговориш, толкова по-бързо ще си получиш дозата. Ясен ли съм?

Харват наблюдаваше търговеца, чиито очи не се отделяха от пълната спринцовка, която беше оставил на масата. Знаеше, че пристрастването към хероина е една от най-страшните зависимости.

Когато Бертран най-сетне проговори, гласът му беше подрезгавял:

— За хора като теб има специално място в ада.

— Кажи ми къде е „Дон Кихот“.

Търговецът изсумтя и го изгледа презрително.

— За да я откраднеш? Какво привлекателно предложение. Така ли върят бизнес американските университети днес?

Този път Харват изсумтя и го изгледа презрително.

— Да, такава е новата политика. Приехме я, когато решихме да носим оръжие.

Макар че кръвта му кипеше, Бертран замълча.

— Рене, и двамата знаем, че не работя за никакъв университет. Знаем също, че имаш книга, която не е твоя. Била е открадната и аз искам тя да бъде върната.

— Кой си ти всъщност? — попита французинът. — Книгата беше открита от мои клиенти. Защо си мислиш, че си законният ѝ собственик?

Харват реши да не си губи повече времето с него. Взе спринцовката, приближи я до носа на търговеца, натисна буталото и пръсна част от хероина във въздуха.

— *Putain merde!*^[1] — изкрещя мъжа.

— Кажи ми къде е, Рене — повтори Харват.

Бертран не отстъпваше.

Харват погледна към Никълс.

— Отвори люка.

— Моля?

— Отвори го! — нареди Харват и събра вещите на търговеца заедно с останалия хероин.

Никълс отвори люка и направи път на Харват, който изхвърли всичко в реката, освен спринцовката.

— Така — каза Харват, като се върна на мястото си и показва спринцовката на роптаещия търговец. — Остана само това. Кажи ми къде е книгата, иначе ще трябва да се сбогуваш с хероина.

За да докаже, че не се шегува, той натисна отново буталото и пръсна във въздуха още една част от разтвора.

Търговецът впери гневно очи в Харват и най-после каза на английски със силен акцент:

— Достатъчно! Спри! Ще ти кажа къде е.

Харват зачака.

Бертран го гледаше като умопобъркан.

— Първо ми дай дрогата.

— Първо ми кажи къде е „Дон Кихот“.

— Мосю — обърна се към него търговецът умолително. —

Помогни ми и аз ще ти помогна. Обещавам.

— Искам първо книгата — заяви Харват.

— *Putain merde!* — изкрещя Бертран. — Моля те.

Харват вдигна спринцовката и се накани да изпръска още от течността навън.

— Не е у мен!

— Къде е?

— Не мога да я взема — заекна търговецът.

— Защо? — попита Харват, готов да изразни спринцовката.

— У едни хора е. Няма да я дадат, докато не получат парите.

— Всеки разумен купувач ще иска първо да я види, преди да плати толкова много за нея.

— Но, мосю...

— Той е прав — намеси се Никълс — Който спечели в наддаването, има право първо да прегледа книгата и след това да преведе парите.

Лицето на Бертран беше като каменно.

— Трябва да знаете, че тези хора не си поплюват. Ако не им платите, ще загазите.

— Ще рискувам — отвърна Харват и приближи спринцовката на милиметри от ръката на Бертран. — Е, къде е „Дон Кихот“?

Търговецът затвори очи и промълви:

— В една джамия в предградието Клиши су Боа.

[1] Майната ти! ↑

ГЛАВА 29

Трейси Хейстингс, която беше служила в Ирак и други горещи точки на света, умееше да планира отлично операции, но в момента не беше способна за нищо друго, освен да лежи на леглото в тъмната кабина с мокра кърпа на очите си.

— Никълс е прав — каза Харват, седнал пред компютъра, за да намери информация за джамията „Билал“ в Клиши су Боа. — Трябва да те заведем на лекар.

— Казах ти. Ще ми мине — отвърна тя.

Той се отдръпна от малкото дървено бюро и завъртя стола, за да може да я вижда.

— Хайде да зарежем тази работа. Да забравим за президента, да забравим проклетата книга, да забравим всичко.

Трейси махна кърпата, понадигна се и се облегна на възглавниците.

— Не можеш. Не и заради мен.

— Главоболието ти се засилва, не виждам подобрение. Погледни се. Имаш нужда от помощ.

— Никълс също. Както и президентът.

— Как можеш да мислиш за президента след всичко, което се случи? Едва не те убиха заради него.

— Вече съм забравила. Ти също не трябва да мислиш за това.

— Не мога.

— Трябва! — настоя тя.

Харват се приведе напред.

— Трейси, не искам да се връщам към стария си живот. Искам живота, който водя сега. Искам теб.

— Тук съм. Никъде нямам намерение да ходя.

— Не разбираш ли какво се опитвам да ти кажа — започна Харват.

Трейси го погледна в очите.

— Скот, не мога да ти обещая, че всичко между нас ще бъде идеално. Бъдещето престана да ме вълнува от деня, в който ме пристреляха. Мога само да ти кажа, че те разбирам. През по-голямата част от живота си ти си се борил с враговете на Америка, по-точно с врага, с който си имаме работа в момента. Сега ти се предлага шанс да се справиш с една от най-големите заплахи, пред които е изправена цивилизацията, без да има осакатени и убити. Няма да ти позволя да го изпуснеш. Не мога. Вършиш работата си много добре. Знаеш как действат тези хора и знаеш как да ги победиш в собствената им игра. Ядосан си на президента, защото е склучил тайна сделка и е освободил терорист, който е преследвал приятелите и семейството ти. Но това вече е минало. Забрави го. Не става въпрос за него, а за това, кое е правилно и кое не. Трябва да постъпиш както трябва.

— Но ти имаш нужда от помощ.

Тя отстъпи.

— Добре. Трябва ми помощ. Ще я получа. Но без теб. Решението ми не подлежи на обсъждане.

— Трейси, чуй ме.

— Скот, ако трябва да стана от леглото единствено, за да влея разум в главата ти, ще го направя. Не ми се иска, но ще го направя.

Харват се усмихна. Трейси Хейстингс беше най-удивителната жена, която някога бе срещал. Ако Бог ги дареше със сто години съвместен живот, всеки ден щеше да ѝ повторя колко много значи тя за него и пак не би му стигнало времето, за да изрази дълбокото чувство, което изпитваше към нея.

— Искам да съм щастлива, искам да бъда с теб — продължи тя.

— Но можем да постигнем това, само ако останеш такъв, какъвто си.

— Дори ако отсъствам по цели седмици, без да мога да ти кажа къде отивам и кога ще се върна?

— Ако не си с любовница, мисля, че всичко ще бъде наред.

Харват не знаеше какво да каже.

— А сега — каза Трейси, като се изправи в леглото — донеси лаптопа, за да видим как да влезеш в джамията и да вземеш книгата.

ГЛАВА 30

Търговеца на книги беше предпазлив, изключително предпазлив. Дод го бе отдал просто на ексцентричността му, но сега разбра, че причината за прекалената му предпазливост е друга, и той знаеше каква е тя.

Да се проникне във френските полицейски сървъри се оказа полесно, отколкото бе очаквал. Досието на Рене Бертран беше доста любопитно четиво. Списъкът с престъпленията му беше дълъг, повечето от тях бяха свързани с дрога и ставаха все по-сериозни. В момента френската полиция го разследваше за връзките му с един контрабанден канал, който действаше между Мароко и Франция. В досието му имаше всичко: пари, жени, оръжие, наркотици и безброй мъртвци.

Бертран определено представляваше интерес за властите, но най-красноречивата подробност, поне за Дод, беше фактът, че всеки, който го е познавал, говореше за него с голяма неприязнь.

Пристрастеният към хероина Рене трябваше да изчезне и се нуждаеше страшно много от пари. Нищо чудно, че бе рискувал да се появи в Париж. Искал е да продаде „Дон Кихот“, да прибере парите и да се изпари. Докато не видя полицайте в Гран Пале, Дод изобщо не подозираше, че миналото на Бертран крие толкова неприятни тайни. Допуснал беше глупост.

Планът му беше да се свърже с търговеца и да го държи под наблюдение до появата на Никълс. И тогава Дод щеше просто да го премахне. Можеше да го направи по много начини, но най-добре би било да използва нож.

Идеята с взривяването на колата беше на Омар. Въпреки възраженията на Дод, той искаше убийството да бъде показно, да съдържа послание. Но както „посланието“, така и следващият опит за премахването на Никълс бяха пълен провал. Никълс оцеля, а сега продавачът на „Дон Кихот“ беше извън играта.

Омар не виждаше по-далеч от носа си. Разполагаше с неограничено количество парични средства и беше в състояние да предложи огромна сума за книгата, но желанието му да изпрати „послание“ надделя. Не беше толкова лесно да бъде убит Никълс, както си мислеше шейхът.

Дод нямаше представа кои бяха мъжът и жената, които помагаха на Никълс, но възнамеряваше да премахне и тях. Твърде много неща се объркаха и беше време да сложи край на лошия късмет. Но най-важното беше да се добере до книгата.

Убиецът вече беше претърси хотелската стая на Бертран, но не намери нищо. Сега преглеждаше досието му и проверяваше всичко, което би могло да го отведе до мястото, където търговецът пазеше „Дон Кихот“.

До известна степен двамата с Бертран си приличаха. И той беше единак, човек без семейство, при което би могъл да остави книгата. Живееше нелегално, местеше се от един допнапробен хотел в друг и винаги беше на една крачка пред полицията. На Дод не му се налагаше да изпада в такива крайности, но познаваше тези места и мисълта, че трябваше да ги посещава, за да проведе разследването си, никак не му се нравеше. Но нямаше друг начин.

Тъкмо се канеше да изключи компютъра, когато нещо, свързано с един от арестите на търговеца заради дрога, привлече вниманието му. Бертран бе заловен да купува хероин в Клиши су Боа, размирното предградие на Париж. Същото предградие, където избухна бунт след инцидента с две преследвани от полицията мюсюлмански момчета, загинали в електрическата подстанция, където се бяха скрили. И това не беше единственият му арест там.

Дод се зае да направи списък на хората, арестувани с търговеца, както и на онези, чиито имена бяха изплували по някакъв начин в процеса на разследването. Няколко от тях имаха доста дебели досиета в полицията. Но по-важен от криминалното им минало беше фактът, че те всички бяха от марокански произход и бяха разследвани от френската служба за вътрешно разузнаване, известна като *Renseignements Généraux* или съкратено Ер Же.

Дод дълго се опитва да влезе в компютрите на Ер Же, но разбра, че е невъзможно да хакне сървърите им. Трябваше да се задоволи с това, което беше научил от френската полиция за тези хора. Копира

снимките им, направи списък с последния им известен адрес, прибави подробности, свързани с арестите им, както и една информация, за която Ер Же вероятно нямаше и представа, че се намира в сървърите на френската полиция.

Френската антитерористична стратегия предвиждаше осуетяване на терористичните актове преди тяхното осъществяване. За тази цел Ер Же непрекъснато наблюдаваше всяка джамия, всеки духовник и всяка исламска проповед във Франция още от средата на деветдесетте години на двадесети век.

Когато в процеса на разследването на хората от Клиши су Боа френската полиция и Ер Же се засякоха, това беше отразено в една паметна записка. Подробностите от разследването на Ер Же бяха заличени, но не и мястото, където пътищата им се пресичаха — всички хора, свързани с Рене Бертран, посещаваха една и съща джамия.

Матю Дод принтира снимките им, изключи компютъра и погледна часовника си. Не беше сигурен колко време ще му отнеме да се приготви и да стигне до Клиши су Боа, но може би щеше да успее за вечерната молитва.

ГЛАВА 31

Главната квартира на ЦРУ
Ленгли, Вирджиния

— С какво разполагаме? — попита Озбек, като влезе в претъпканата зала и постави чашата с кафе пред мястото си начало на масата за конференции. Когато съобщението от Стив Расмусен се появи на дисплея на неговия „Блекбъри“^[1], той разговаряше с ветеринар за кучето си в своя кабинет.

— Преди час е имало престрелка в Париж — съобщи Расмусен и посочи към монитора в другия край на стаята, на който вървеше материал от един френски телевизионен канал. Пред една украсена с орнаменти сграда се виждаха полицаи, новинарски екипи и първите интервюирани свидетели на инцидента.

— Станало е на панаира на антикварните книги в Гран Пале. Стрелецът е използвал пистолет с голям калибр. Произвел е три изстрела по трима френски полицаи. Двама от тях са мъртви, а третият е в критично състояние.

— Ако беше агент от „Трансепт“, третият полицай също щеше да е мъртъв — каза Озбек.

— От болницата казват, че едва ли ще оцелее.

Докато разговаряха, Озбек се опитваше да сглоби отделните части на картина.

— Така. Имаме атентат с кола-бомба по-рано днес пред едно малко кафене, рядко посещавано от туристи. А сега това. Разполагаме ли с описание на стрелеца?

— Не съвсем.

— А видеозапис? Трябва да има запис от охранителните камери в Гран Пале.

— Да, има. Почти съм готов с прехвърлянето — каза Расмусен.

— Дайте ми повече подробности за престрелката.

Една от малкото жени сред оперативните работници в отдела — привлекателна, около тридесет и пет годишна брюнетка на име Стефани Уитком, отвърна:

— Според предварителните доклади стрелецът е бил видян с други двама мъже. Единият е французин и понякога търгува с редки книги. Името му е Рене Берtrand. Има дълъг списък с негови нарушения, всичките свързани с наркотици. Търсили са го за разпит във връзка с наркоканал от Мароко.

— Значи полицията го е забелязала на панаира и тогава е започнала стрелбата — каза Озбек.

— Точно така. Предполага се, че другият мъж в групата с него е американец.

— Защо?

— По-рано един от свидетелите го е чул да разговаря на английски с мъж и жена, за които също се смята, че са американци. Търговецът и другият мъж вървели точно пред стрелеца, по всяка вероятност с пистолет, насочен към гърба им, макар че оръжието не се виждало. Когато полицайтите разпознали Рене Берtrand и му наредили да спре, въоръженият мъж започнал да стреля.

Расмусен се намеси и удари с лакът облегалката на стола си, за да покаже какво се случило по-нататък:

— В това време американецът се завъртял, ударил стрелеца и го повалил на земята.

— Интересно — каза Озбек.

— В настъпилата суматоха — продължи Уитком — търговецът побягнал обратно към изложбената зала. Американецът се втурнал след него и стрелял във въздуха със собствения си пистолет. След по-малко от минута стрелял още два пъти, после сграбчил търговеца за врата. Видели ги да напускат Гран Пале през аварийния изход.

— Какво е станало с първия стрелец?

— Изчезнал е — отговори тя.

— Ето го и нашия видеозапис — каза Расмусен, като сочеше към монитора. — Според свръзката ни във френските служби за вътрешна сигурност, първият стрелец много се е стараел да скрие лицето си, но камерата все пак го е хванала.

Всички гледаха как Расмусен превърта материала, докато продължаваше да говори:

— Мъжът с белия костюм е Рене Берран. Другият е нашият американец. И точно зад тях е човекът, произвел първите изстрели.

Озбек се вторачи в монитора.

— Не мога да видя лицето му.

— Гледай — каза Расмусен.

Екипът наблюдаваше стрелбата, заснета от няколко ъгъла.

— Ето, вижте. Точно когато американецът го удря с лакът, той се превива на две и пада. В този момент всички вече са се разбягали, цари пълно безредие. Но когато нашият стрелец се изправя и започва да търси с поглед двамата мъже, неволно разкрива профила си за част от секундата.

— Можеш ли да го увеличиш? — помоли Озбек. Лицето му се беше сторило познато.

Расмусен изолира образа и след това го увеличи.

— Сега го сравни със снимките на хората от „Трансепт“. Започни от агента, за когото е отбелязано „Загинал при акция. Тялото не е намерено“. Покажи левия му профил.

Расмусен намери снимката и я показва заедно с образа от записа на разделен еcran. Никой не пророни и дума. Расмусен насложи образите един върху друг. Съвпадението беше пълно.

— Дами и господа — каза Озбек. — Матю Дод, известен и като Мажд ал Дин.

— Мамка му! — възклика Уитком.

— Да, мамка му! — повтори Озбек.

Всички бяха втренчили поглед в екрана.

— Сега въпросът е какво прави той там? — запита Озбек.

Расмусен си поигра с клавиатурата на лаптопа си и каза:

— Благодарение на французите може и да получим отговор на този въпрос.

[1] Марка полифункционален мобилен телефон, чрез който потребителите имат достъп до телефония, електронна поща, интернет и текстови и мултимедийни съобщения. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Расмусен прехвърли към монитора в заседателната зала друг запис от охранителна камера.

— Това е от мястото на атентата, извършен по-рано в същия ден. Заснет е от камерите на една банка на отсрещната страна на улицата.

Членовете на „Обществото на мъртвите поети“ видяха кражбата на първата кола и после мерцедеса с бомбата, който паркира на нейното място.

Расмусен раздели екрана и пусна паралелно запис, заснет с друга камера. Насочи лазерния показалец и попита:

— Виждате ли тези двамата, седнали пред кафенето. След като паркира мерцедесът, те стават и се отдалечават.

— Като че ли са знаели какво ще се случи — отбеляза Уитком.

— Кои са те? — попита Озбек. — Можеш ли да го увеличиш?

Расмусен поклати глава.

— Записът е от камера, предназначена за наблюдение на банкомата, а не на кафенето от другата страна на улицата. Образите са размазани, но няма значение. Вижте това тук.

Той натисна няколко клавиша и показва кафенето от друг ъгъл.

— Това е от камерата на един хотел нагоре по улицата.

Озбек стана и отиде до монитора.

— Спри тука. Приближи го.

Расмусен увеличи кадъра.

— Това е той. Нашият американец от Гран Пале.

— Тук е по-ясно — каза Расмусен. — Погледни сега това. Той натисна отново няколко клавиша и сцената се разкри под друг ъгъл. — Записът е от втора банка от другата страна на улицата.

Озбек и хората му видяха как един около петдесет и пет годишън мъж излиза от магазин, приличащ на книжарница, и се сблъсква с американеца и жената до него. Мъжът се отправя към кафенето, американецът и жената тръгват в противоположната посока. После американецът като че ли изведнъж забелязва нещо, скрито от погледа

на зрителите. Обръща се и хуква след излезлия от книжарницата мъж. Настига го съвсем близо до кафенето, поваля го на земята и го покрива с тялото си, точно преди да избухне колата.

В залата настъпи мълчание.

Озбек го наруши пръв:

— Какво е накарало американеца да догони човека от книжарницата?

— Нямам представа — отвърна Расмусен. — Сигурно е видял нещо...

— Или някого — вметна Уитком.

— Каквото или когото и да е видял, охранителните камери не са го засекли. Но са уловили това — каза Расмусен и върна записа назад към по-ранен час.

Всички видяха как слаб мъж с костюм от три части приближава по тротоара, оглежда се и влиза в книжарницата.

— Рене Берtran — разпозна го Озбек. — Значи той и американецът са били както на мястото на експлозията, така и на мястото на стрелбата. Ами Дод?

— Ако и той е бил там, явно много е внимавал да не бъде засечен от камерите.

Озбек отпи от кафето си, докато обмисляше тази нова информация.

— Какво знаем за американеца? — попита той. — Изглежда е знал за бомбата предварително. Но защо се втурва след мъжа от книжарницата и се излага на рискове?

— Пуснат е за лицево разпознаване — обади се Уитком, която работеше с лаптопа си.

— Жената с американеца и човекът, който излиза от книжарницата, отговарят на описание на двойката, с която американецът е бил чут да разговаря на английски в Гран Пале точно преди стрелбата — каза Расмусен.

— Ако са били в Гран Пале, французите трябва да ги имат на запис от охранителните камери, нали? — попита Озбек.

— По всяка вероятност. Но трябва да прегледат куп записи, а това ще отнеме време.

— Искам да проверите лицата на американката и мъжа от книжарницата в базата данни.

Расмусен кимна.

— Работим по въпроса.

— Нужна ни е и най-незначителната подробност, до която можем да се доберем — каза Озбек. — Искам да знам всичко за тези хора. Кои са те? Откъде са? Къде са били? Къде са сега и каква, по дяволите, е връзката между тях и Матю Дод. Освен това искам да знам дали са свързани по някакъв начин с Марван Халифа. Това е. Да се захващаме за работа.

Озбек хвърли празната си чаша в боклука и почти беше стигнал до вратата, когато Стефани Уитком внезапно се обади:

— Открих нещо.

Почти всички, които бяха тръгнали да излизат от стаята, се обърнаха и побързаха да се върнат.

— За кого? — попита Озбек.

— За нашия американец. Името му е Скот Харват. Гражданин на Съединените щати. Тридесет и седем годишен. Кестенява коса. Сини очи. Висок метър и седемдесет и осем. Тежи седемдесет и девет килограма. Имаме номер на паспорт и място на издаване. Имаме и номер на осигуровка. В няколко вестници и списания са публикувани статии за състезател от ски отбора на САЩ със същото име отпреди двадесетина години. След това няма нищо.

— Абсолютно нищо?

— Този мъж е като черна дупка. Няма нищо друго. Никакви данъчни декларации, нищо. Мисля, че информацията е била изтрита — отговори му Уитком.

— Интересно — отбеляза Озбек.

— Почакайте да видите това — намеси се Расмусен, който бе оставил записите и търсеще данни за Харват в базата данни на ЦРУ.

Наведе глава към монитора и каза:

— Ето, вижте.

Озбек и колегите му видяха да се появява снимката от паспорта на Харват, а до нея една по-нова снимка, очевидно направена от вътрешна охранителна камера.

Имаше нещо познато във фона на фотографията.

— Къде е направена? — попита Озбек.

Расмусен погледна колегите си от ЦРУ и след като провери два пъти каза:

— На *долния* етаж.

ГЛАВА 33

Отказът на трима шофьори на такси да го откарат може и да не беше достатъчно основание за беспокойство, но един поглед към Клиши су Боа убеди Харват, че решението му да остави Трейси и Никълс на баржата е било правилно.

Не че имаше голям избор. Поради главоболието си Трейси беше почти неподвижна, а това означаваше, че единственият, който може да държи Рене Бертран подоко е професорът. Освен това в неспокоен квартал като този те по-скоро биха му пречили, вместо да му бъдат в помощ.

Клиши су Боа беше една мизерна дупка с разнебитени общински жилища. Нямаше станция на метрото, дори крайградският влак не спираше тук. Стените на сградите бяха изпъстрени с графити, групи младежи с нагли лица, облечени по последната гангстерска мода, изникваха като плевели на всеки ъгъл. С изключение на езика, кварталът с нищо не се различаваше от гетата в Комптьн^[1] и Куинс.

Джамията „Билал“ се оказа порутен двуетажен склад между месарница, където освен месо продаваха и сладкиши, и обществена баня, или хамам. Спряха пред нея и шофьорът на таксито, млад алжирски имигрант на име Муса, предложи на Харват да го изчака.

Харват учтиво отказа, но момчето беше упорито. Харват му беше допаднал. За пръв път возеше пътник, който не само не го молеше да спре американския фънк, но и можеше да разговаря с него за тази музика надълго и нашироко. Всеки, който беше слушал седемте парчета от албума *Standing on the Verge of Getting It On* за него беше пич.

Муса не живееше в Клиши су Боа, но познаваше репутацията на квартала и успя да убеди Харват с аргумента, че да намери такси, след като си свърши работата в джамията, е не само невъзможно, но и доста опасно.

Младежът беше прав. Харват му даде сто евро и му каза да се навърта наоколо. Шофьорът посочи към едно кафене отсреща и му

обясни, че ако не го види в таксито, когато свърши, най-вероятно ще бъде там.

Харват му благодари и излезе от колата с дипломатическо куфарче и друг малък куфар на колелца, който беше купил, подготвяйки се за посещението си в джамията.

Напускането на баржата беше една от най-опасните части на операцията. Вече не се питаше дали полицията е разпространила снимката му. Това със сигурност беше факт след стрелбата в Гран Пале. Освен това предполагаше, че са го свързали и със сутрешния атентат. Ето защо първата му работа беше да се сдобие с някои неща, с помощта на които да промени външността си.

После купи дипломатическото куфарче и другия куфар и се отби в един от магазините за художници, каквито имаше едва ли не на всеки ъгъл в Париж. С посещението в една книжарница за книги втора ръка и магазин за компютри пазаруването му приключи и той се върна на баржата.

Никълс свали от електронната си поща сканираните страници от „Дон Кихот“, които Берtrand му беше изпратил. Разполагаха само с корицата и първите пет страници, но и те щяха да свършат работа. Изprobваха няколко вида хартия и накрая с новия принтер, който Харват бе купил, успяха да отпечатат копия, които бяха възможно най-близо до оригинала.

Поставиха копията в малката фурна в кухнята, за да добият патината на стара хартия. Фалшивият нямаше да издържи на една по- внимателна проверка, но не беше и нужно. Целта беше Харват да успее да излезе от джамията, преди някой да разбере, че е подменил книгата. Най-трудната част от плана беше как да отвлече вниманието на хората там. Тогава на Трейси й беше хрумнала идеята за алармата в куфара. Затова преди да се качи в таксито, което го откара в Клиши су Боа, Харват се отби в един магазин за авточасти в покрайнините на Париж.

В плана имаше слаби места, но никоя операция не е на сто процента подсигурена. Винаги може да се случи нещо непредвидено. Като се имаше предвид ограниченното време и още по-ограничените ресурси, с които разполагаха, този план беше единствената им надежда.

Харват не мислеше, че в джамията „Билал“ ще го претърсват, но не искаше да носи оръжие, за да не би все пак да го направят. Реши да отиде невъоръжен. Ако го хванеха с оръжие, прикритието му веднага щеше да отиде по дяволите и нямаше да имат друга възможност да вземат книгата. Докато спореха как да изиграе ролята на всеотдаен и малко наивен учен, откриха идеалния начин за успешното изпълнение на плана.

И ето че Харват вече беше пред вратата на джамията. Пое си дълбоко дъх и се съсредоточи върху това, което трябваше да направи. Пристъпеше ли веднъж през вратата, връщане назад нямаше да има.

[1] Компън — град в окръг Лос Анжелис, щата Калифорния. Има репутацията на един от най-престъпните градове в САЩ, подобно на нюйоркския квартал Куинс. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 34

Първото нещо, което Харват забеляза при влизането си в джамията беше окаяното ѝ състояние. Макар, че вярващите се бяха постарали да ѝ придават по-приличен вид, нищо не можеше да скрие факта, че се молят в стар склад, който е трябвало да бъде разрушен още преди двадесет години. Които и да бяха основателите на джамията, те явно не получаваха нищо от щедрите парични дарения на Саудитска Арабия, вероятно защото версията на исляма, който се изповядваше в джамията „Билал“, не беше достатъчно „чиста“ за фанатизираните уахабити.

Харват ненавиждаше уахабизма, екстремистката държавна религия на саудитците, както и начина, по който те разнасяха отровата си из целия свят, като харчеха за това милиарди долари всяка година.

Не по-добри от уахабитите бяха радикалните деобанди^[1], които ръководеха повече от петдесет процента от джамиите във Великобритания. Техни верни последователи бяха и представителите на талибанския режим в Афганистан.

Войнстващият, ортодоксален ислям, независимо дали се изповядва от уахабити, деобанди или други секти, беше най-големият идеологически проблем, пред който беше изправен светът. Мюсюлманите бяха мнозинство в шестдесет и три страни. Мюсюлмански правителства или общности бяха замесени в двадесет и осем от тридесет и шестте сериозни конфликта в света.

Хората извън исляма непрекъснато повтаряха, че той трябва да се реформира, но вътре, където трябваше да започнат промените, не се правеше почти нищо. Ако Томас Джеферсън наистина беше успял да открие изгубените текстове на Корана, и ако тези текстове можеха да откъснат исляма от войнствените, ксенофобски тенденции, то сега светът се нуждаеше от тях повече от когато и да било.

Мислите на Харват бяха прекъснати от брадат мъж на средна възраст, облечен със сиви панталони и черен плетен пуловер.

— *Ас саламу алайкум* — каза той и подаде дясната си ръка.

— Съжалявам — отговори Харват, като се стараеше да играе ролята си добре. — Не говоря френски.

Мъжът се усмихна:

— Това означава „Мир вам“. И не е на френски, а на арабски.

Английският му беше добър, макар и с акцент.

— Оо, — каза Харват, все едно чак сега е разбрал. Усмихна се и се здрависа с мъжа. — Благодаря.

— С какво мога да ви помогна?

— Търся мосю Намир Ауад, управителя на джамията.

— Аз съм — отвърна Ауад. — Вие трябва да сте асистентът на професор Никълс от Университета на Вирджиния.

— Кип Винецки — представи се Харват. Това беше едно от имената, които беше използвал и преди.

Ауад посочи към куфара на колелца.

— Дълго ли смятате да останете при нас?

Харват погледна куфара и се усмихна учтиво.

— Не, сър. Професор Никълс ми е купил билет за обратния полет тази вечер. Иска да подготвя всичко за пристигането на „Дон Кихот“.

Намир Ауад беше човек с чар и Харват си напомни, че трябва да бъде нашрек.

— Изненадах се, когато мосю Бертран ми каза, че професор Никълс няма да дойде — отбеляза Ауад. — Не желае ли професорът лично да провери автентичността на толкова ценно нещо?

Харват бе подготвен за този въпрос.

— Приключенските романи от края на шестнадесети век не са силата на професора.

— Затова е изbral вас?

— Точно така — отвърна Харват и побутна с пръст очилата си, които се бяха смъкнали на носа му.

Управителят на джамията не даде с нищо да се разбере дали му е повярвал или не.

— Може да оставите чантата си тук — каза Ауад. — Никой няма да я пипне.

Харват не се съмняваше в това, но чантата му беше нужна.

— В нея има някои неща, които може да ми потрябват при проверката на книгата.

— Както желаете — каза домакинът му и с жест го покани да отидат в кабинета му.

Харват го последва. Носеше очила и перука и освен това ходеше леко прегърбен. Дегизировката му завършваше с едно камъче в дясната обувка, което го караше да куца. В момента Скот Харват приличаше на всичко друго, само не и на борещ се с тероризма оперативен агент.

Вратата на кабинета на Ауад беше в традиционен исламски стил — по-ниска и по-широва в сравнение с тези на запад — и тя като че ли беше едно от малкото подобрения в сградата.

Както и очакваше Харват, вътре кабинетът изглеждаше така, както вероятно беше изглеждал още преди шестдесет години. Основната мебелировка се състоеше от евтино метално бюро в единия край и два метални стола. На бюрото беше поставена ръждясала настолна лампа с извито рамо, която подсилваше светлината на висящите от тавана флуоресцентни лампи, от които се чуваше леко жужене.

По стените бяха окачени произведения на изкуството с цитати от Корана, които възславяха Аллах. В няколко издраскани библиотечнишкафа се виждаха множество екземпляри на Корана, Хадиса и други исламски текстове. Имаше компютър, принтер, телефон, метална канционерка и всичко, което човек очаква да види в един кабинет.

— Да ви предложа чай? — попита Ауад.

— Да, моля — отговори Харват. — Благодаря.

Ауад мина зад бюрото и докато вдигаше телефона, махна с ръка на Харват да седне.

Харват оставил куфара си до вратата и после седна на един стол. Френският беше вторият му език. Беше го учили в основното училище под строго ръководство на монахините от френския орден „Свещено сърце“ и сега слушаше с интерес Ауад, който искал чай и повика двама мъже.

Това, че покани други хора, не беше необично, особено като се имаха предвид обстоятелствата. Но нещо в начина, по който Ауад го погледна, когато ги повика, го обезпокои. Нещо не беше наред.

Няколко минути по-късно двама мъже почукаха и влязоха в кабинета на Намир Ауад. Фактът, че единият от тях носеше миниатюрен поднос с чай не можа да разсее беспокойството, обзело Харват.

[1] Деобанди — влиятелна сунитска група сред мюсюлманите във Великобритания, наречени на името на духовно училище, разположено в индийския град Деобанд. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

ОЛД ЕБИТ ГРИЛ
ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Айдън Озбек се срещна с Каролин Ленард на усамотена маса близо до бара. Тя наближаваше четиридесетте години и беше шеф на екипа на Секретната служба към президента. Беше висока около метър и седемдесет и осем и в много добра физическа форма. Червеникавата ѝ коса падаше върху раменете и, а дискретният ѝ костюм от „Брукс Брадърс“ прикриваше 40-калиброр „Зиг Зауер 229“, два резервни пълнителя, телефон „Блекбъри“, сълзотворни ръчни гранати на „Гардиън Протектив Дивайсис“ и още някои неща, необходими за занаята ѝ.

По принцип Озбек никога не излизаше на среща с жени, които работеха в армията, органите за сигурност или разузнаването. Но отдавна му се искаше да наруши това правило заради Каролин Ленард. Тя беше една от най-привлекателните неомъжени жени във Вашингтон, факт, който вероятно беше направил доста трудно издигането ѝ до един от най-високите постове в Сикрет сървис.

Макар и да виждаше, че е хълтнал по нея, Каролин се държеше с него просто като с приятел. Може би така беше по-добре. Срещите, сближаването и след това раздялата, нямаше да са от полза, дори когато ставаше въпрос за професионалист като Каролин Ленард.

— Не мога да говоря с теб за това — каза тя, като побутна към него малкия фотоапарат „Сони Сайбършот“, който стоеше на масата.

Според оперативния агент на ЦРУ от гледна точка на дискретността беше много по-добре снимките и записа от охранителните камери да се прехвърлят в дигитален фотоапарат, отколкото да даде на Ленард обемист плик с няколко видеокасети и куп снимки.

— Хайде, Каролин — настоя той. — Не искам от теб да издаваш държавна тайна. Искам само да идентифицираш този човек и да ми

отговориши на няколко въпроса.

Оперативният агент на ЦРУ приближи фотоапарата към нея.

Тя го погледна.

— Искаш да наруша клетвата си?

— Не, не. Просто трябва да знам какво става.

— Айдън — каза с усмивка Ленард, — ти работиш за ЦРУ. Нима искаш да кажеш, че при вас положението е толкова зле, че Секретната служба трябва да разследва случаите ти?

Озбек се усмихна.

— Работим за една страна и трябва да си помагаме от време на време. Моля те, погледни видеоматериалите още веднъж.

Ленард замълча за минута.

— Няма нужда да ги гледам пак.

Този път замълча Озбек. Отдавна беше разбрали, че повечето хора се чувстват неудобно, когато настъпи мълчание и проговорят, ако държи устата си затворена достатъчно дълго.

— Какво знаеш за Скот Харват? — попита тя.

Той беше успял да събере някои сведения преди срещата си с Ленард.

— Тюлен от военноморските сили, прехвърлен към Секретната служба, за да съдейства при провеждането на антитерористични операции, свързани с Белия дом. Помогна за спасяването на президента, когато го бяха отвлекли преди няколко години. Участвал е в няколко неофициални мисии и всеки, който е работил с него, го смята за първокласен агент. Като изключим това, никой не знае с какво се занимава в момента.

Ленард не каза нищо.

— Предполагам — продължи Озбек — че е дълбоко законспириран. Попаднах на информация, че е бил прикрепен към Бюрото за международна помощ при разследване към Министерството на вътрешната сигурност и помага на международните правоохранителни и разузнавателни агенции за предотвратяването на терористични акции. Това е всичко, което ми е известно. Май не се задържа много дълго на едно място.

— Е, прав си в едно — каза тя. — Той е първокласен оперативен служител.

— Какво е правил в Париж на мястото на атентата и престрелката днес?

— Не знам.

— Каролин, ти видя как дръпна онзи човек, за да го предпази, секунди преди експлозията. Той е знаел какво ще се случи. Има някаква връзка с атентата.

Ленард отпи от питието си.

— Още не си ми казал защо се интересуваш от всичко това?

Озбек знаеше, че е по-добре да й каже истината.

— Мъжът зад Харват на видеозаписа със стрелбата... имаме основание да смятаме, че е един от нашите, който е минал на другата страна.

— Мислиш, че Харват *работи* с него? — каза тя. От тона й личеше, че не вярва да е така.

— Не знам какво да мисля. Затова питам теб. Ти познаваш Харват.

— Познавам го достатъчно добре, за да знам, че той не би се замесил нито в атентат, нито в престрелка.

— Така ли? Тогава ми дай правдоподобно обяснение за присъствието му и на двете места, както се вижда от видеозаписите.

— За бога, Айдън. Наистина ли водим този разговор? Харват е спасил човек, който иначе щеше да стане на парчета, а доколкото става въпрос за стрелбата, ясно е, че в гърба му е бил опрян пистолет.

— Но защо? Защо Харват? Защо се озовава и на двете места? Това се опитвам да разбера.

Ленард погледна Озбек.

— Ти, агентът от ЦРУ, подозираш, че Харват е замесен в неофициални операции, и въпреки това искаш да разбереш от мен, агент на Секретната служба, какво прави той в Париж? Оз, позволи ми да ти задам един въпрос.

— Давай.

— Колко ви плащат, за да си гоните опашките?

Озбек пропусна сарказма покрай ушите си и насочи разговора в друга посока.

— Жената с Харват, коя е тя?

— Неговата приятелка — отвърна Ленард. — Трейси Хейстингс. Служеше във военноморските сили. Беше специалист по обезвреждане

на взрывни устройства, но една самоделна бомба избухна в ръцете ѝ, като отнесе едното ѝ око и част от лицето ѝ.

Въпреки че записът не беше с кой знае какво качество, на Озбек му беше трудно да повярва, че привлекателната жена, която беше видял, е преживяла такава ужасна трагедия.

— Ако я видиш, няма да предположиш какво е станало — добави Ленард, като че ли беше прочела мислите му. — Щом е заснета на видеозаписите, би трябало да можеш да провериш в базите си данни и да откриеш съвпадение поне с паспортната ѝ снимка.

Озбек не отговори и тя продължи:

— Не сте я открили, нали? Защо?

Озбек беше откровен:

— Записът от мястото на експлозията е неясен.

Ленард се облегна на стола.

— Виж ти.

— Какво ще кажеш за мъжа, когото Харват е спасил?

— Нямам никаква идея.

Отговорът дойде прекалено бързо, за да е искрен.

— Въпреки лошото качество на записа — каза той, като взе фотоапарата и ѝ показва кадрите, които беше прехвърлил на него, — пуснах лицето му за проверка в базата данни.

— Според мен, стандартна оперативна процедура — отбеляза Ленард.

— Плащат ни, за да вършим малко повече, освен да си гоним опашките.

Ленард не отговори.

— Както и да е, получиха се много съвпадения, но никое от тях не беше човекът, когото издирваме, и приложихме филтри, за да ограничим търсенето. Единственият, с когото успяхме да го свържем, беше Харват, ето защо започнах оттук. Проверихме в базата данни на Военноморските сили, на Министерството на вътрешната сигурност, дори и на Секретната служба.

— Лошо момче.

Озбек не обръна внимание на забележката.

— След това нещо ме накара да проверя в една друга база данни на Секретната служба.

Ленард повдигна въпросително вежди.

— Нещо ми подсказва, че „лош“ не е най-подходящата дума за това, което си направил.

— Получихме осемдесет процента съвпадение на един чест посетител в Белия дом, на когото е разрешен достъп навсякъде, с изключение на паник-стаята. Искаш ли да видиш снимката му? — попита оперативният агент на ЦРУ и показва изображението на камерата си.

— Не особено.

Въпреки това Озбек обръна камерата към нея.

— Името му е Антъни Никълс. Професор в Университета на Вирджиния. Има американски паспорт. Излетял е от националното летище „Рейгън“ и е кацнал на летище „Шарл де Гол“ преди два дни.

— Просто съвпадение — отбеляза Ленард.

— Бих се съгласил с теб — отвърна Озбек — ако не беше фактът, че не вярвам в случайните съвпадения.

Ленард замълча.

— Каролин, точно сега в Париж има толкова много мъртвци — двама от тях полицаи. Много е вероятно зад всичко това да стои бивш служител на ЦРУ на име Матю Дод, инсценирал смъртта си и потънал в дън земя преди няколко години.

Озбек мислеше да спомене и Марван Халифа, но не беше сигурен дали той наистина е мъртв и дали Матю Дод има пръст в тази работа, затова реши да си премълчи.

— Този Никълс е в голяма опасност. В много по-голяма, отколкото може да си представи.

— Толкова ли е добър Дод?

— Беше един от най-добрите ни хора. Трябва да го спра, но се нуждая от твоята помощ. Няма значение колко способен агент е Харват, защото той няма никаква представа какво значи да се изправиш срещу Дод — каза Озбек и постави фотоапарата пред нея.

Ленард се вгледа в лицето на Антъни Никълс на дисплея.

Зададе още няколко въпроса, изключи камерата и я пъхна в джоба си. Изправи се с думите:

— Ще видя какво мога да направя.

— Къде отиваш?

— Дръж телефона си включен — посъветва тя Озбек, отдалечавайки се от масата. — Ще поддържаме връзка.

ГЛАВА 36

Когато Каролин Ленард почука и влезе в Овалния кабинет, Джек Рътлидж отмести папката, която четеше и свали очилата си.

— Благодаря, че ме приехте, сър. Знам колко сте зает днес.

— Никога не съм толкова зает за шефа на секретната ми служба — отвърна Рътлидж, изправи се и я покани да седне на другия стол пред камината. — Заповядай, настанявай се.

— Благодаря, сър.

Тя седна, президентът се настани срещу нея и каза:

— Всеки ден много хора искат да ме видят за пет минути. Но малко от тях са толкова загадъчни, когато стане въпрос за причината. Какво има?

— Господин Президент, надявам се, че разбирате колко сериозно се отнасям към работата си.

— Каролин, ако искаш повишение — пошегува се Рътлидж — трябва да говориш с директора на Сикрет сървис.

— Не, сър — отвърна Ленард. — Не търся повишение.

— Тогава от какво имаш нужда?

— Господин Президент, работата ми е да ви защитавам и аз се отнасям към нея извънредно сериозно.

— За което съм ти много благодарен — каза Рътлидж и я видя да вади малък дигитален фотоапарат от джоба си.

Преди да продължи, Ленард се усмихна учтиво:

— Не бих искала да изложа на опасност нашите професионални отношения, като премина границата...

— Каролин — прекъсна я президентът. — Ако реша, че си преминала границата, ще ти го кажа. За какво става въпрос? Трябва ти снимка за някого? Не се притеснявай. Просто ме помоли.

Агентката от Секретната служба погледна към фотоапарата и след това отново към президента.

— Иска ми се да беше толкова просто. Причината да съм тук е един господин, когото сте наели да бъде ваш архивист.

— Антъни Никълс? — попита Рътлидж и си помисли колко е странно, че не го е чувал скоро, аeto че шефът на охраната споменава името му. Президентът се поизправи на стола.

— Какво за него?

— Знаете ли, че господин Никълс е в Париж?

Президентът поклати глава и изльга.

— Не, но Никълс е свободен да пътува където си иска. Той е голям човек. Защо ми го казваш?

— Информиран сте за атентата, извършен там по-рано днес, нали? — попита Ленард.

— Разбира се, но какво общо има това с Антъни Никълс?

— Бил е там.

— *Бил е там?* — възкликна Рътлидж. — Ранен ли е?

— Не, сър. Имел е голям късмет. Някой го е съборил на земята точно преди експлозията.

Ленард изчака президентът да асимилира чутото и след това продължи:

— Човекът, който го е съборил, е бил Скот Харват.

Рътлидж беше шокиран.

— *Харват?* Какво прави той в Париж?

Ленард включи фотоапарата, намери видеоклипа със стрелбата и го подаде на президента.

— Това е заснето в парижкия Гран Пале няколко часа след избухването на бомбата.

Президентът изгледа целия запис, после го пусна отново.

— Двама от тримата полицаи, които са били пристреляни, са починали на място. Третият е издъхнал в болницата преди четиридесет и пет минути.

— Боже Господи! — възкликна Рътлидж.

— ЦРУ смята...

— ЦРУ? — възкликна президентът.

— Да, сър. Те смятат, че стрелецът от записа е оперативен служител на ЦРУ на име Матю Дод, който преди няколко години инсценирал собствената си смърт, изчезнал е и е приел исляма.

— *Ислама?*

— Да, сър.

— Знаят ли защо Харват е бил с него?

— Съдейки по видеозаписа — каза Ленард — бил е негов пленник.

— Къде е сега Харват?

— Според източника ми никой не знае.

Рътлидж се опита да запази спокойствие и, най-важното, да мълчи.

— Направих няколко запитвания чрез агентите, които имам в Париж — каза Ленард. — Снимката на Харват, заедно с тези на стрелеца, Антъни Никълс и Трейси Хейстингс са раздадени на полицайите из цяла Франция.

— И на Трейси Хейстингс?

— Явно. Била е в Гран Пале с Харват и Антъни Никълс малко преди стрелбата.

— Кой е другият мъж, който се вижда на записа? Мъжът с белия костюм — попита президентът.

— Букинист на име Рене Берtrand, биографичните данни за когото са осъдни.

Букинистът, помисли си Рътлидж. *Всичко се провали.*

— Защо научавам това от теб, а не от ЦРУ?

— ЦРУ има отдел, чиято работа е да издирва обявени за изчезнали агенти на разузнаването. Шефът на този отдел е мой познат — отговори Ленард.

— Това все пак не обяснява защо е потърсил теб.

— Той знае, че професор Никълс е посещавал Белия дом няколко пъти. Знае, естествено, че Харват е работил тук и търси сведения, които да му помогнат да хване изменника. Смята, че мога да му съдействам.

Президентът повдигна вежди.

— Какво имаш предвид?

— Както казах, сър — отвърна Ленард, — аз се отнасям много сериозно към работата си. Никога не говоря за това, което става във вашата администрация.

Рътлидж почувства, че възелът в стомаха му се поотпусна.

— Оценявам професионализма ти, Каролин. Какво друго можеш да ми кажеш за случилото се в Париж?

— Според моя познат ЦРУ има основание да вярва, че Никълс е замесен в нещо, което определени исламистки фундаменталисти

смятат за много опасно; нещо, заради което са готови да убиват, само и само да го запазят в тайна.

— Твоят познат знае ли за кого работи Матю Дод?

— И да знае, не би ми казал — отвърна Ленард. — Да ви кажа честно, мисля, че май крие нещо от мен.

— Защо?

— Доколкото разбрах, намесил се е в нещо тук, у дома, а това е забранено за ЦРУ. Каза ми, наистина, че Матю Дод е един от най-опасните оперативни работници, които Агенцията някога е имала. Не знае каква е връзката на Харват с всичко това, но според него Харват не осъзнава колко опасно е да работи срещу Дод.

Рътлидж изчака за секунда, докато осмисли информацията и после се надигна от стола.

— Благодаря, че ме уведоми, Каролин. Скоро не съм разговарял със Скот Харват...

— Съжалявам, че ви прекъсвам — учтиво каза Ленард, — но всъщност се носи слух, че Харват жестоко се е скадал с някого и е напуснал. Вярно ли е?

— Не мога да коментирам.

— Разбирам, сър — каза Каролин. После поклати глава и се засмя. — Този, който е позволил на оперативен агент като Скот Харват да си отиде, трябва да е пълен глупак, нали?

— Ако професор Никълс се обади — отвърна президентът, — със сигурност ще му предам предупреждението ти.

Ленард схвана, че това е знак за края на аудиенцията и се изправи.

— Трябва да има някакъв начин да предупредим и Харват. Той трябва да знае какво става. Не може ли някой да се свърже с него?

— Ако се сетя за някой, ще го предупредим — обеща Рътлидж и й подаде ръка. — Благодаря за посещението.

Ленард прие ръкостискането на президента и протегна другата си ръка, за да вземе дигиталния фотоапарат.

— Мога ли да го задържа за известно време? — попита той, изпращайки я до вратата.

— Разбира се.

Веднага след като Ленард си отиде, президентът Джек Рътлидж се отправи към бюрото си и вдигна телефона.

ГЛАВА 37

И двамата мъже, които Намир Ауад беше извикал в кабинета си, бяха високи най-малко метър и деветдесет и тежаха доста над сто килограма.

Имаха смолисто черни коси и къси бради. Тъмните им очи бяха остри и бдителни. Единият беше с дълъг извит нос, който приличаше на човка на лешояд, а носът на другия, очевидно чупен много пъти, беше безформен.

Ауад ги изкомандва на френски. Голямата птица, както Харват кръсти човека с дългия нос, постави подноса с чай на бюрото на управителя на джамията и им наля от вдигащата пара и ухаеща на мента течност. В огромните му ръце каната приличаше на детска играчка.

Другият стоеше неподвижен до вратата и ги наблюдаваше внимателно. Беше скръстил ръце върху слабините си като футболист, който се кани да отбие дузпа. Той не изпускаше Харват от поглед. На моменти, по време на паузите в разговора, Харват си мислеше, че ако понапрегне слуха си, ще чуе как въздухът влиза и излиза със свирене през деформираните му носни кухини.

Клиши су Боа беше бандитски квартал и Харват не можеше да не се запита с какво друго се занимава управителят на джамията Намир Ауад, освен че посредничи при продажбата на откраднатото първо издание на „Дон Кихот“.

Докато водеха с Ауад салонен разговор и пиеха чая си, Харват съзнателно говореше с недомълвки. Набързо си беше създал нова самоличност и последното, което му трябваше, беше да се издъни, като изтърси някоя глупост по тема, по която се предполагаше, че е експерт.

По традиция с чая Ауад демонстрираше своята добронамереност. Ако му беше отказал, щеше да го обиди. Важното беше човекът да се чувства спокоен.

За щастие, Ауад беше футболен запалянко, а Харват следеше мачовете достатъчно редовно, за да разговаря по темата, докато не

приключат с чая.

След като Голямата птица вдигна подноса, Харват взе куфарчето си и го постави на бюрото.

— Да започваме ли? — попита той като го отключи и започна да вади отвътре нещата, които щеше да се престори, че използва, за да установи автентичността на „Дон Кихот“.

— Разбира се — каза управителят на джамията и кимна към един от хората си.

Човекът със свирещите ноздри отиде до металната кантонерка, изтегли едно дълго чекмедже и извади оттам очукано сандъче с големината на портативна пишеща машина. Приближи се към бюрото и го подаде на Аудад, който му благодари и му каза да изчака отвън с Голямата птица.

Управителят на джамията постави сандъчето на бюрото си и повдигна тежкия капак:

— На ваше разположение е. Поне ще бъде, след като извършите плащането.

Харват се усмихна и пристъпи към бюрото. Веднага му направи впечатление, че сандъчето, всъщност, е магическа кутия.

Когато Скот беше малък, баща му беше донесъл от Япония много магически кутии, за отварянето на които бяха необходими повече от сто манипулации. Харват ги харесваше, както и баща му, който беше запален дърводелец. Кутиите винаги му бяха изглеждали като някаква странна метафора на обърканите им, сложни отношения.

Макар че магическата кутия на Джиферсън беше очукана, нямаше начин човек да не забележи прецизната изработка. Елементите ѝ бяха направени от различни видове висококачествена широколистна дървесина. Някога вероятно е била с фино лаково покритие, а месинговите ѝ части са били лъснати до блясък. Определено е била красива и практична част от вещите на Джиферсън в Картузианския манастир.

От времето и лошите условия, при които е била съхранявана, кутията беше загубила блясъка си. Виждаха се и грозни вдълбнатини, направени с отверка или — което бе още по-лошо — с чук и длето или лост при опитите да бъде отворена със сила.

Харват прекара пръсти по повърхността на кутията и откри почти незабележим, инкрустиран монограм с инициалите „ТД“.

С баща си се бяха опитвали да изработват магически кутии, но те далеч не бяха така хубави, както тази на Джеферсън. Спомни си дърводелската работилница в гаража на дома им и се запита как ли би се почувстввал баща му, ако можеше да вземе в ръцете си това произведение на изкуството, принадлежало на такъв виден американец.

Ауад забеляза интереса на Харват към кутията.

— Тя също се продава. Срещу допълнително заплащане, разбира се.

— Ще уведомя университета — отвърна Харват и сведе очи към предмета, който беше цел на мисията му.

Книгата лежеше на дъното на кутията, обвита в избелял от времето муселин. Извади я внимателно и я постави върху бюрото.

— Може ли? — попита той, пресегна се през Ауад и нагласи настолната лампа така, че да вижда по-добре.

— Моля — отвърна човекът и се измести към другия край на бюрото, за да даде повече простор за работа на госта си.

Харват отвори дипломатическото си куфарче и извади оттам чифт бели памучни ръкавици. Сега част от бюрото беше скрита за Ауад от капака на кутията и отвореното куфарче.

Ауад наблюдаваше Харват, който постла парче бижутерско кадифе на бюрото и много внимателно разви парчето плат от тома.

Както Никълс го беше предупредил, книгата беше в лошо състояние. Харват цъкаше шумно с език и клатеше глава, докато изучаваше оригиналната ѝ подвързия от мека телешка кожа.

— Ако беше в идеално състояние — обади се Ауад, обезпокоен, че клиентът му търси за какво да се хване, за да намали цената — сумата щеше да е много по-висока.

Харват не му обърна внимание и продължи да изследва книгата. Размерът ѝ беше точно такъв, какъвто му беше казал професорът, но се оказа по-тежка, отколкото бяха очаквали.

Той поставил до кутията копията от страниците, които Никълс беше получил по имейла, и внимателно отвори на първата страница книгата, която беше на повече от четири столетия.

Ясно се виждаха отличителните знаци на първото издание, за които Никълс го беше предупредил, че трябва да внимава. Тук беше посвещението на херцога на Бехар, потомък на кралете на съседното

кралство Навара, както и латинската фраза „След мрака очаквам светлината“.

Харват сравни копията с оstarялата книга пред себе си и бавно я прелисти до двадесет и шеста глава. Никълс му беше казал, че само в първото издание се описва как Дон Кихот е използвал краищата на ризата си, за да си направи молитвена броеница. В последващите издания броеницата вече била от шикалки, за да се угоди на испанските цензори от седемнадесети век. Един познавач, който наистина знаел как да провери автентичността на изданието, щял да търси именно това и Никълс беше казал на Харват, който говореше малко испански, точно къде да намери тази подробност.

Отне му няколко минути, но накрая откри текста. Поразително. Предполагаше се, че от оригиналните четиристотин бройки от първото издание на „Дон Кихот“ се бяха запазили само осемнадесет. Това, което Харват държеше в ръцете си, обаче, бе деветнадесетият екземпляр.

Откритието беше още по-забележително и заради тайните, които обещаваше да разкрие. Остана му да провери само още едно нещо.

Известно беше, че Джейферсън е имал навика да слага личния си знак, или по-точно инициалите си, на точно определено място в своите книги. По онова време поставяли сигнатура на определени страници, за да може подвързвачът да подреди ръкописа в правилен ред и да оформи книгата.

За всяка част от книгата имало различна сигнатура, обикновено букви, които следват реда си в азбуката. Личният знак на Джейферсън се състоеше от главна буква „Т“, изписана преди печатното „Д“ на сигнатурата. А след печатната буква „Т“ поставял ръкописно „Д“.

Без да бърза, много търпеливо Харват потърси двата вида означения. Сърцето му се разтуптя, когато намери написаната на ръка буква „Т“ до отпечатаната от издателя „Д“, а после ръкописна „Д“ след печатната „Т“. Този екземпляр на „Дон Кихот“ действително е принадлежал на Джейферсън. Харват беше сигурен в това. Имаше бележки на много страници, но нямаше представа кои от тях съдържаха тайната на кодиращите дискове. Тази загадка трябваше да разреши Никълс.

Харват се насили да си поеме дъх. Сега идваше трудната част. Постави книгата върху бижутерската подложка и предпазливо пъхна

другата си ръка в дипломатическото куфарче.

Внезапно от другия край на помещението се разнесе пронизителното пищене на алармено устройство.

ГЛАВА 38

Намир Ауад се завъртя към вратата. Беше стреснат и не разбираше какво става.

За секунди Голямата птица и Свирчо се втурнаха в помещението с ръце, пъхнати застрашително под саката им.

Харват размаха ръце във въздуха и заобиколи бюрото, като кукаше.

— Вината е моя — извика той и се заклатушка към мястото, където мъжете се бяха привели над куфара му. — Извинете ме.

Свали ръкавиците си и се зае да отвори ключалката с шифър, която държеше ципа на куфара му. Оглушителният вой продължаваше. Другите хора в джамията занадничаха в кабинета на управителя, за да видят какво става. Ауад извика на Голямата птица да затвори вратата.

Накрая Харват успя да се справи с ключалката и дръпна ципа на куфара. Измъкна едно устройство с размера на дистанционно за отваряне на гараж, натисна няколко бутона и пронизителният вой спря.

— Уф — въздъхна Харват с облекчение и провеси устройството на ремъчето, за което го беше завързал. — Само си представете какво щеше да стане, ако се беше случило в самолета. Май трябва да му извадя батерийте.

Голямата Птица и Свирчо го изгледаха кръвнишки.

Харват вдигна устройството малко по-високо, за да го видят добре. Беше евтина аларма, която се прикрепваше към прозореца на автомобила. Задействаше се при чупене на стъкло, клатене или, както беше в конкретния случай, чрез дистанционното към ключодържателя на колата, което Харват бе натиснал, докато беше в другия край на помещението. С помощта на Трейси беше успял да подсили сензорното устройство и да замени част от материала, от който беше направен куфара, с нещо като кръпка, която в действителност направи възможно задействането на алармата чрез дистанционното.

— Окачва се на дръжката на вратата — изльга Харват — за да не може някой да се вмъкне в хотелската ти стая.

— Мосю Винецки, свършихте ли? — попита Ауад, който вече се беше върнал при бюрото си, за да се увери, че нищо не се е случило с „Дон Кихот“.

— Всъщност още не — отговори му Харват и закуцука обратно.

— Моля ви, побързайте. Скоро започва вечерната молитва.

Харват отново сложи ръкавиците си, избута нагоре очилата си и мина покрай управителя на джамията.

Зае се с титулната страница на книгата, като я сравняваше непрекъснато с копието, което Рене Бертран беше изпратил по имейла на Никълс.

Най-после затвори книгата, внимателно я уви в избелелия муселин и я постави обратно в кутията на Джеферсън. Затвори капака, събра нещата си и започна да ги прибира в дипломатическото куфарче.

— Е? — попита Ауад и повдигна вежди. — Доволен ли сте?

— Да, изданието е автентично. Но е в много лошо състояние.

— Мосю Винецки, както ви казах... — започна Ауад.

Харват, който затваряше куфарчето си, вдигна ръка.

— Цената е съобразена със състоянието на книгата, това ми е ясно. Мога да ви кажа, че нито професор Никълс, нито университета ще бъдат доволни от това, което видях тук тази вечер.

Намир Ауад не беше никак глупав. Той каза с усмивка:

— Мосю, и двамата знаем, че в университета страшно ще се зарадват да получат книгата.

Харват не отговори.

— Ето какво ще ви кажа. За още двадесет хиляди с удоволствие ще ви дам и тази красива дървена кутия.

— Пет — отвърна Харват, като наблюдаваше как Ауад прокарва ръка по капака.

— Петнадесет — предложи Ауад.

— Десет и това е последното ми предложение.

Управителят на джамията протегна ръка:

— Съгласен съм.

Харват стисна ръката му и взе куфарчето си.

— Ще информирам професор Никълс и той ще се обади в университета да преведат парите по сметката на Рене Бертран.

— Чудесно — отвърна Ауад, изпрати госта си до вратата и му помогна да вземе куфара си. — Мисля, че отвън ви чака такси, нали?

Човекът беше добре информиран.

— Да.

— Чудесно. Желая ви приятен път и щом мосю Бертран потвърди, че е получил парите, ще предадем книгата заедно с кутията на професор Никълс.

Харват кимна и се отправи със Свирчо и Голямата птица към предната част на склада. Джамията започваше да се пълни с хора.

Усмихна се на двамата бабайти на Ауад, които спряха прииждащите богомолци, за да може Харват да излезе навън. Отново го изгледаха кръвнишки.

Навън въздухът беше студен и свеж. Харват можеше да види дъха си. Стисна дръжките на куфарчето и големия куфар и се огледа в двете посоки, преди да пресече улицата.

Таксито беше още на мястото си, само на няколко метра от него. Когато се приближи, видя, че е празно и се отправи към кафенето. Искаше му се да се махне час по-скоро от Клиши су Боа. Веднъж щом се добереше до конспиративната квартира на „Саргасо“, щеше да се почувства далеч по-добре.

Харват влезе в мръсното кафене и поспря, за да привикнат очите му с мъждивата светлина. Докато се взираше в полумрака, ноздрите му изпълни миризмата на тютюн, примесена с аромата на ябълка. На възглавниците край ниските маси бяха насядали мъже, някои плащаха сметката си, други довършваха кафето си и дръпваха за последно от нарзилетата, преди да се отправят към джамията за вечерната молитва.

В края на барплота видя Муса, шофьора на таксито. Младият човек беше застанал близо до един по-възрастен мъж с плетена шапка и гъста червена брада.

Когато Харват се приближи, мъжът с шапката го погледна и очите им се срещнаха. В лицето му имаше нещо познато. Беше по-скоро чувство, което Харват не можеше да си обясни. Колелцата в мозъка му заработиха на бързи обороти в опита му да се досети къде беше виждал този човек. Имаше нещо в очите му.

Внезапно в ума му проблесна: *Гран Пале!*

Харват вече беше захвърлил куфара и тичаше към вратата, когато Матю Дод измъкна оръжието изпод ризата си.

ГЛАВА 39

Ако разполагаше с повече време, Харват щеше добре да проучи Клиши су Боа, преди изобщо да се доближи до джамията. Една „заешка дупка“, както я наричаха в занаята, където да се скрие и да се дегизира, щеше да свърши много добра работа. Но в момента можеше да разчита само на инстинкта си, а той му казваше да бяга с всички сили.

Изскочи на тротоара отвън и се втурна обратно през улицата, като използваше влизашите в джамията хора за прикритие. Нямаше представа защо си мислеше, че това ще помогне. Ако мъжът наистина бе стрелецът от Гран Пале, той вече беше застрелял трима полицаи и нямаше значение дали ще убие и няколко цивилни.

Вероятно беше така, но те можеха да осигурят някакво прикритие за Харват и той бързо се смеси с тълпата на тротоара пред джамията „Билал“.

Кой, по дяволите, е този човек? Как ме е открил? В ума му се въртяха безброй подобни въпроси, но не беше сега моментът да се занимава с тях. Трябваше да мисли единствено как да запази живота си.

Нямаше нужда да поглежда през рамо, за да разбере, че стрелецът е по петите му. На улицата той беше съвсем лесна мишена и затова направи единственото възможно нещо — върна се обратно в джамията.

Харват си пробиваше път през тълпата, като бълскаше, ръгаше и удряше мъжете пред себе си и те започнаха да недоволстват. Когато стана още по-агресивен, възмущението им нарасна.

Псуваха го на френски и арабски — един дори го заплю, но той не им обърна внимание. В Секретната служба се бе научил как да си проправя път през тълпите и винаги се справяше отлично.

Двама мъже имаха неблагоразумието да му препречат пътя. Нямаше време за приказки. Удари с коляно стоящия по-близко, като се постара да улучи перонеалния нерв в бедрото му. Краката на човека се

подкосиха, Харват заби рамото си в него и го събори върху мъжа до него, като продължаваше да се придвижва към вътрешността на джамията, стискайки здраво куфарчето си.

Внезапно хората зад него се развиха, след това се чуха изстрили. Тълпата богомолци изпадна в паника, виковете се превърнаха в писъци.

Обзето от ужас, множеството се люшна напред и Харват затърси с очи някакъв изход. Единственият му шанс беше да намери врата в задната част на джамията, но само булдозер можеше да разчисти достатъчно бързо пътя пред него. Ако скоро не направеше нещо, щеше да бъде стъпкан и вероятно убит.

Да продължава да се придвижва през навалицата не вършеше работа. Хората бяха прекалено плътно един до друг. Бяха като овце, а Харват отдавна бе научил, че овцете се ръководят от два инстинкта — да пасат и да бягат. И щом побягнат, единственото спасение е да се махнеш от пътя им.

Тълпата навлезе още по-навътре и събори един трикрилен параван. И тогава Харват видя, откъде може да се измъкне — имаше една врата в някаква ниша, скрита зад паравана.

Напрегнал всички сили, той се запромъква странично, с рамото напред, през тълпата от ужасени хора, за да се добере до стената. Напредваше стъпка по стъпка, стиснал здраво куфарчето си, и накрая успя да стигне до вратата.

В плитката ниша стоеше един мъж със сина си, потърсили убежище там. Ръката на бащата беше върху дръжката на вратата и когато Харват се приближи, той я натисна няколко пъти шумно, за да му покаже, че е заключена.

Харват даде знак на човека да се отмести, вдигна крак и ритна силно вратата. Разхвърчаха се трески и тя поддаде с пукот. Изкрещя на мъжа да вика сина си вътре. Последва ги и усети влажния въздух, примесен с леката миризма на хлор на съседната баня.

Затвори вратата и подпра дръжката с една летва с надеждата, че няма да се отвори. Поне не и преди да е успял да се махне оттам. Настигна мъжа с детето и го попита на френски къде е изходът. Мъжът сви рамене, повдигна ръце с длани нагоре и с жест му показва коридора.

Харват осъзна, че моментът да се измъкне беше сега, докато в джамията все още цареше хаос. Беше подменил истинския „Дон Кихот“ с фалшификат, който бяха изработили с Трейси и единственото, което имаше значение, беше да се махне с книгата от Клиши су Боа и да се върне на баржата.

Осъзна, че ако в дъното на джамията има изход, повечето от хората, втурнали се натам, щяха да се измъкнат именно през него. Това му даваше добър шанс да излезе от банята отзад и да се скрие в тълпата.

Единственият проблем беше, че стрелецът вероятно си мислеше същото. Макар че нямаше да има толкова добро прикритие, беше разумно да излезе през предната врата.

Харват мина през хамама и стигна до преддверието и входа. Провери дали двукрилата врата не е свързана с алармена система. Последното нещо, което му трябваше, беше да привлече внимание.

Зае се да отключи вратата, но реши първо да извади книгата изпод фалшивото дъно на куфарчето и да я пъхне под колана на панталоните си.

Тъкмо се мъчеше да закрепи куфарчето на дръжката на вратата, когато някакъв шум зад гърба му го накара да се обърне.

Усети силен удар в гърдите и полетя навън.

ГЛАВА 40

ГЛАВНАТА КВАРТИРА НА ЦРУ, ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

— Значи така — каза Айдън Озбек, хванал телефонната слушалка. — Просто задържа фотоапарата и не каза нищо?

Слисан, оперативният агент на ЦРУ остави Каролин Ленард да говори още няколко минути. Тъкмо приключваше разговора, когато Стефани Уитком надникна в кабинета му през вратата. Вдигна показалеца си, за да ѝ покаже, че свършва.

— Да, разбирам — каза той в слушалката. — Благодаря ти, че се опита. Моля те, обади ми се, ако попаднеш на нещо.

Затвори телефона и се обърна към Уитком, която стоеше при вратата с папка под мишницата си.

— Какво има? — попита той.

— Агентите от ФБР, които разпитват Андрю Салям, искат информация от нашите бази данни.

— Защо?

— Колкото повече го разпитват, толкова повече се убеждават, че може би не той е убиецът на жената при Мемориала на Джеферсън.

— Виж ти. И аз им го казах, но защо им е да влизат в нашите бази данни?

— Използвали описанието на Салям за неговия вербовчик, изтеглили снимки на свои служители от последните двадесет години, качили ги на лаптоп и създали електронен фотоалбум.

— И нищо? — предположи Озбек.

— Това какво ти говори?

Той завъртя очи. Въпросът беше глупав.

— Който и да го е вербувал, не е бил агент на ФБР.

— Ами ако е бил агент на разузнаването, който просто е работил за друга агенция?

Озбек взе писалката си и почука с нея върху органайзера на бюрото си.

— ФБР може да получи каквото му тряба от Агенцията за борба с наркотиците, Министерството на вътрешната сигурност, Министерството на правосъдието.

— Но не и от ЦРУ. Не могат без първо да ни попитат.

— Хей — предупреди я Озбек. — ФБР може да размахва снимки на хората си пред Салям, но не и ние. В никакъв случай. Не можем да го направим.

— Точно това казах и аз. Няма да стане.

— Тогава защо изобщо го обсъждаме? — попита Озбек, който бързаше да се върне към работата си.

Уитком измъкна папката изпод мишницата си.

— Момчетата от ФБР са умни. Предложиха компромисно решение.

— Какво?

— С помощта на Салям са съставили ето този фоторобот — отвърна Уитком, извади един лист от папката си и го показа на Озбек.

— Помолиха да проверим в нашите бази данни дали има някой, който да прилича на този човек.

Въпреки разстоянието, което го делеше от Уитком, Озбек веднага забеляза приликата. Никога нямаше да забрави лицето на Матю Дод.

ГЛАВА 41

Клиши Су Боа

Харват се стовари на земята, притиснат от Голямата птица, който тежеше повече от сто и тридесет килограма. Ауад сигурно беше открил подмяната на „Дон Кихот“. Замахна към главата на гиганта с дясната си ръка, в която все още стискаше куфарчето, но се забави секунда повече от необходимото. Голямата птица вдигна лявата си ръка, блокира удара и принуди Харват да замахне с другата си ръка.

Улучи го в челюстта, но нападателят му не се и помръдна. Харват се приготви за нов удар, но Голямата птица заработи с двете си ръце.

Удари го два пъти с юмруците си в ребрата и му изкара въздуха. Харват се опита да си поеме дъх и да се изправи, но с Голямата птица върху него имаше чувството, че е затиснат от камион.

Гигантът му нанесе още няколко юмручни удара и болката се разля по цялото му тяло.

Харват му заби едно ляво кроше и още веднъж го фрасна в главата с куфарчето, но без никакъв резултат. Все едно се опитваше да разтопи айсберг със сешоар. Все още без дъх, докато се мъчеше да намери изход от положението, Харват получи още един удар в ребрата.

Спомни си, че май беше забелязал една слабост на противника си, когато се опита да го удари с куфарчето първия път. Замахна отново към него.

Да, прав беше. Голямата птица вдигна ръка, за да блокира удара и снижи главата си. Точно на това се надяваше Харват. Получи още два удара, преди да предприеме контраатака.

Събра колкото сили му бяха останали и замахна с куфарчето. Този път, когато Голяма птица вдигна ръката си и приведе глава, Харват беше готов.

В същия миг той се надигна и му нанесе силен удар с глава. Чу се страшно хрущене от удара на кост в хрущял. От раната, която

започваше от носа и стигаше до челото на Голямата птица, бликна кръв.

Гигантът зарева от болка и вдигна ръце към лицето си. Без да се бави, Харват продължи да го обработва.

Едва си поемаше дъх, а това му пречеше да впрегне всичките си сили. Отново замахна с куфарчето, като се възползва от факта, че кръвта в очите на гиганта му пречеше да вижда какво става.

Куфарчето се стовари право върху темето на Голяма птица. Ръцете му се отпуснаха, той се задържа неподвижно за една-две секунди, които на Харват се сториха цяла вечност, след това се килна надясно и се строполи в безсъзнание на сред улицата.

Харват с мъка се изтърколи изпод мъжа, но това, което видя миг по-късно, беше не по-малко ужасно. Свирчо се канеше да го нападне с парче тръба в лявата си ръка.

Харват седеше, притиснал куфарчето към гърдите си, и се опитваше да се изправи, но краката му не го слушаха. След схватката с Голямата птица се чувстваше така, сякаш беше направил милион лицеви опори, съчетани с клек и изправяне. Краката му бяха като гумени. Най-доброто, което можа да направи, беше да се затъри по задник към отсрецната страна на улицата.

Гърбът му се удари в някаква кола и разбра, че няма накъде да продължи. Дори Свирчо да не беше толкова силен като Голямата птица, това щеше да бъде краят на Харват. Само ако беше взел някакво оръжие със себе си! Нож или спрей — пак щеше да бъде по-добре, отколкото нищо.

Свирчо видя, че Харват не може да се изправи и се ухили. Зъбите му бяха до един развалени, и макар че това беше невъзможно, Харват имаше чувството, че усеща гнилия му дъх през улицата.

Нямаше никакво съмнение в намеренията на гиганта, който вдигна тръбата и се втурна към него. Положението беше почти безнадеждно, но Харват нямаше да се даде без съпротива, макар и слаба. Издърпа назад единия си крак, за да ритне мъжа в коляното, когато някой вляво извика и видя два фара да се приближават стремително към него.

Първо си помисли, че е дошла полицията. В главата му изплува една ругатня, но тя бързо се изпари в какафонията от пущещи гуми и скърцащи спирачки, когато таксито на Муса бълсна Свирчо.

Младият алжирец беше отворил задната врата и извика на Харват да влезе в колата, преди още тялото на гиганта да е паднало на земята.

Харват успя с мъка да се вмъкне в таксито и се строполи на задната седалка, все още стиснал куфарчето си в ръка.

Муса се протегна назад и затвори вратата, след което бързо се понесе по улицата и се изгуби в мрака.

ГЛАВА 42

Докато пътуваха обратно към Париж, Муса не попита нищо друго, освен къде иска да отиде Харват. Той имаше много въпроси, но ги запази за себе си и оставил Харват да затвори очи и да почива.

Следвайки указанията му, Муса насочи таксито към Ил Сен Луи. Минаха по моста „Пон Мари“, залъкатушиха по малки улички и накрая по улица „Ботурел“ стигнаха до Орлеанския кей. Оттук Харват виждаше ясно баржата на другия бряг на Сена. Каза на Муса да спре.

Подавайки му две хиляди евро през седалката, Харват каза:

— Това трябва да покрие щетите по колата ти. — Сетне поsegна към дръжката на вратата. — Довиждане, Муса. Благодаря ти за помощта.

Младият алжирец се обрна да каже нещо, но пасажерът му вече беше слязъл от таксито.

Харват вървеше надолу към реката, като пътьом пъхна „Дон Кихот“ в найлонова торба, която беше намерил в една кофа за боклук, и прибра книгата в чантата си. Стремейки се да остане невидим в сенките, той наблюдава баржата в продължение на двайсет минути.

През това време премисли много неща. Основният въпрос беше кои бяха хората по петите на Антьни Никълс и как го бяха проследили до джамията „Билал“. Смяташе това да е едно от първите неща, които щеше да попита професора, щом се върнеше в тайната квартира на Сена.

Когато се убеди, че всичко изглежда наред, Харват прекоси реката по „Pont de la Торней“ и наблюдава баржата още няколко минути от другата му страна, преди да се спусне към кея.

Мушна се в кабината на щурвала и тихо слезе по стълбите. Намери Рене Бертран, точно където го беше оставил, вързан за един от столовете в трапезарията. Главата му беше клюмнала напред и той изглеждаше или заспал, или припаднал. Никълс беше в камбуза с гръб към него и Харват го стресна с появлата си.

— Изкара ми ангелите — каза той, когато се обърна, притиснал ръка към гърдите си. — Взе ли я?

Харват му показва найлоновата торба.

— Как е Трейси? — попита той.

Никълс си пое дълбоко въздух и сложи на плота чашата, която пълнеше с гореща вода.

— Тя си отиде.

— *Отиде си?* Какво значи това „тя си отиде“? — каза Харват, излезе от камбуза и се втурна към каютата.

Когато запали осветлението, погледът му беше привлечен от празното легло. Бутна вратата на банята, там нямаше никой.

— Кога? — попита той, чувайки Никълс да пристъпва тихо зад него.

— Най-малко преди един час — отвърна той.

— Каза ли къде отива?

— Каза, че ѝ трябва лекар, и че ти ще разбереш.

Харват остави книгата, сетне отвори скритата ниша в библиотеката и извади кутията с пистолета.

Никълс почувства, че Харват се колебае какво да предприеме и добави:

— Каза още, че не иска да тръгва след нея.

— Всеки полицай в този град вече разполага със снимките ни — каза Харват, взе пистолета и го пъхна в колана си. — Колко далече смяташ, че ще стигне?

— Вероятно недалече и мисля, че Трейси го знае. Според мен тя чувстваше, че като стои тук, те бави.

— Така ли смяташ? — подхвърли Харват грубо.

— Скот, нейното главоболие беше по-сериозно, отколкото даваше да се разбере — заяви Никълс.

— Значи, ти си и доктор, така ли?

— Тя не искаше да те принуждава да избирам между нея и онова, което трябва да направим.

Харват погледна Никълс.

— Онова, което *nue* трябва да направим? — повтори той.

— Каза, че така ще ти бъде много трудно.

— Знаеш ли какво? Не ми казвай повече какво мисли или чувства приятелката ми, става ли? — отсече Харват, сетне тръгна към

малкото бюро, извади от чекмеджето слушалките и микрофона и включи лаптопа.

Професорът разбра, че са приключили разговора и тихо излезе от стаята.

Харват избра един анонимен имейл адрес от списъка, с който разполагаше и прати съобщение едновременно до мобилния телефон на Рон Паркър и неговия десктоп.

Мина известно време, преди той да се появи на видео в чатрума.

— Изглеждаш ужасно — рече Паркър от конферентната зала на „Саргасо“ в Колорадо. Той наближаваше четирийсетте, на ръст беше горе-долу колкото Харват, с бръсната глава и тъмна козя брадичка.

— Защо се забави толкова?

— Бях на тренировъчно учение със Специален отряд 10 на другия край на базата, а моят Дукати^[1] не може да се движи по-бързо. Какво става? Съобщението ти казваше, че въпросът е спешен.

— Трейси е изчезнала.

Паркър се изправи и седне се наведе напред към камерата.

— Какво стана?

— Тръгнала си е, докато ме нямаше. Казала е, че се нуждае от доктор.

— Защо? Ранена ли е?

— Има някакво главоболие. Очевидно много тежко.

— Какво значи очевидно? — попита Паркър. — Ти не знаеше ли за това?

— Тя го е криела от мен — отвърна Харват. — Взимала е тайно болкоуспокояващи.

— Може би ако почакаш малко, ще се върне. Не се тревожи.

— Рон, няма как да не се тревожа. Цялата полиция в този град ни търси. Ти имаш тук контакти, с каквито аз не разполагам. Колко време ще ти трябва, за да разбереш къде е?

Видеовръзката не беше толкова бърза, колкото му се искаше на Харват и отговорът на Паркър дойде с известно закъснение.

— Ще се свържа с моите хора веднага, но Трейси би могла да е навсякъде — болница, лекарски кабинет... Първо ще се опитам да разбера нещо от посолството. Ще видим дали някой ги е търсил за справка.

— Не — каза Харват. — Не намесвай посолството. Искам това да остане извън тяхното полезрение.

— Това може да се окаже трудно.

— Защо?

Паркър намести камерата, така че Харват да вижда шефа на „Саргасо“, Тим Фини, който седеше до него. Фини беше мъж на петдесет и няколко години, с близо двайсет сантиметра по-висок от Харват и с впечатляващите сто двайсет и пет килограма от стегнати мускули. Той имаше напрегнати зелени очи и подобно на Паркър, главата му беше гладко обръсната — сходство, което Харват отдаваше на факта, че и двамата ходеха при най-мързеливия и лишен от въображение бръснар на света. Но въпреки размерите си и репутацията си на най-бездълестния боец на ринга Фини, също както и Паркър, беше от най-добрите приятели, които можеше да има един честен човек.

Фини вдигна едно розово листче с някаква бележка, а Паркър уточни:

— Гари Лоулър те търси. Обажда се вече два пъти. Каза, че има съобщение от президента.

— А защо се обажда на вас двамата?

Фини взе микрофона от Паркър и каза:

— Не говори глупости, Скот. Много добре знаеш, че има само два номера, които набираш, когато си в беда, и понеже неговият телефон не е звънял, не е било никак трудно да се сети, че си се свързал с нас. И така, какво да му кажем?

— Какво знае той?

— Знае, че си в Париж.

— Откъде знае това? — попита Харват.

— Той казва, че точно по този въпрос президентът иска да разговаря с теб.

Харват беше казал на Никълс да не се обажда на никого и да не използва компютъра си, докато го няма. Запита се дали професорът беше нарушил това нареддане. Едва ли. По-вероятно беше французите вече да са установили самоличността му и да са се свързали с президента. И в единия, и в другия случай нещата сега бяха още по-зле отпреди.

— Гари се интересуваше дали сме ти оказали някаква помощ — продължи Фини — и как може да се свърже с теб.

Харват нямаше никакво желание да чуе какво има да му каже президентът.

— И вие какво му казахте?

— Казахме му, че ако се свържем с теб, ще ти предадем да му се обадиш?

— А той повярва ли ви?

Фини вдигна ръце.

— Нямам никаква представа, Скот. Той е твой шеф.

— Беше мой шеф — поправи го Харват.

— Както и да е.

— Защо просто не му се обадиш и не го попиташи за какво става дума?

— Ще помисля върху това — изльга той.

— Добре, мисли. Затънал си до шия в блатото, а също и Трейси. Не мисля, че имаме достатъчно дълго въже, че да ти помогнем. Може би трябва да преглътнеш гордостта си за малко и да помислиш и за някой друг, освен за себе си. Гари Лоулър и президентът Рътлидж са навсярно единствените хора, които могат да ти помогнат в тази каша.

Фини беше прав, но Харват бе достатъчно твърдоглав, за да не иска да го признае.

Когато не дойде отговор, Паркър взе микрофона отново и каза:

— Ще се свържем с теб, веднага щом имаме нещо. А в това време по-добре иди да се измиеш. — Сетне връзката със „Саргасо“ прекъсна.

[1] Марка италиански мотоциклет. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 43

Харват винаги беше имал добри взаимоотношения с Гари Лоулър. Бившият заместник-директор на ФБР беше близък на семейството му, почти откакто Скот се помнеше. И когато бащата на Скот, инструктор в морската пехота, загина при тренировъчен инцидент в Калифорния, Гари му стана нещо като втори баща.

Когато президентът Рътлидж реши да стартира програмата „Апекс“, която трябваше да се противопостави на терористите с техните собствени средства, той го убеди да напусне Бюрото и му възложи проекта. Макар Скот и Гари често да кръстосваха шпаги в опитите си да постигнат резултати, те работеха заедно.

Въпреки това Харват не беше разговарял с Лоулър, откакто той и Трейси напуснаха Вашингтон. В известна степен изпитваше вина за това. Гари винаги беше подкрепял него и майка му. Той беше грубоват човек, но в същото време честен и му беше спасявал задника повече пъти, отколкото можеше да си спомни. И в този момент Харват му дължеше много повече от едно телефонно обаждане.

Това беше просто едно от нещата, които му се бяха изпълъзнали. Колкото по-дълго отлагаше нещата, толкова по-трудно щеше да става. Гари беше стриктен човек. Въпреки че работата му беше необичайна като терористите, които беше натоварен да преследва, в него все още имаше едно чувство за ред и феърплей, което му беше останало от дългата му кариера във ФБР. Отношенията между тях потръгнаха добре, когато Гари се научи да отлага задаването на въпроси, докато Харват приключи с поредната си задача, или пък изобщо да не пита нищо.

Скот знаеше, че когато най-накрая се обади на Лоулър, разговорът няма да е нито за времето и нито за забележителностите, които са посетили с Трейси. Беше наясно, че Гари ще му зададе трудни въпроси за това кога ще се върне и какво смята да прави в бъдеще. И това навсякъвно беше главната причина, поради която Харват избягваше

разговора с него. Докато сам не намереше отговорите, последното нещо, от което се нуждаеше, бяха въпросите.

Но нещата се бяха променили и Фини беше прав. Трейси бе на първо място, затова каквото и съобщение или заповед да имаше Лоулър от президента, Харват нямаше друг избор, освен да прегълтне своята враждебност.

Преминавайки през серия от анонимни сървъри, Харват се спря на един от своите акаунти за аудиовръзка и набра номера на Гари във Вашингтон.

Той отговори след първото позвъняване.

— Лоулър — каза гласът с лека металическа нотка.

Харват се покашля.

— Гари? Скот е.

— Добре ли си?

— Добре съм.

— Радвам се да го чуя. А знаеш ли, че цялата полиция, жандармерия и тайните служби на Франция са по петите ти?

— Трудно е да си популярен — отвърна Харват.

Лоулър се засмя и сетне отново стана сериозен.

— Наистина си забъркал голяма каша, момчето ми.

— Затова ли си искал да ти се обадя? За да ми кажеш неща, които вече знам? — Думите прозвучаха по-рязко, отколкото искаше Харват, но той не направи усилие да ги смекчи.

— Бомбен атентат сутринта. Престрелка следобед. Какво си планирал за вечерта?

— Как ти се струва нахлуване в джамия?

— Не се занасяй с мен — отвърна Лоулър.

— Добре, ще измисля нещо друго — рече Харват. — Какво искаш?

— Изчезна от радара преди месеци. Не каза нито довиждане, нито нищо. Остави мобилния си телефон, акредитивите си и остроумното съобщение „За риба съм“ и сега имаш нахалството да се държиш така, все едно ти прекъсвам отпуската.

Харват се пребори с импулса да се защити и вместо това се опита да мисли за Трейси.

— Прав си. Извинявай. Трябваше да се свържа с теб.

— Разбира се, че съм прав — отвърна Лоулър. — Имаш голям късмет, че президентът смята, че ти е задължен по някаква причина. Никой друг оперативен агент не е могъл да си позволи лукса да изчезне по този начин.

— Можехте да ни откриете по всяко време. Ние пътувахме със собствените си паспорти.

— Стига Скот. Проследяването ви щеше да прилича на игра на криеница. Можехме да ви засечем, само когато влизате в чужда страна и след това три седмици нищо до пресичането на следващата граница.

Гари беше прав. Харват и Трейси не бяха потънали напълно в земята, но следата, която оставяха след себе си, беше само прах.

— Нуждаех се от време да премисля някои неща.

— Е, времето свърши. Сега трябва да се върнеш на работа — рече Лоулър. — Президентът се нуждае от твоята помощ.

Харват си напомни да не повишава глас.

— Аз не работя вече за него. И с цялото ми уважение, не работя и за теб.

— В такъв случай ще имаш колкото искаш време за мислене. Френските затвори са доста самотни места — особено за един чужденец.

— Номерът с лошото ченге не минава при мен, Гари. Би трябвало да знаеш това.

— А ти трябва да знаеш, че уликите, които французите имат срещу теб, не изглеждат никак добре. Могат да минат години, докато разследването на събитията от този ден приключи и започне процес. В съда може и да успееш да се защитиш, но при съществуващите закони срещу тероризма във Франция е възможно да преbroиш доста месеци в килията. И докато седиш там, ще бъдеш третиран като американец, свързан с кървав бомбен атентат и престрелка, довела до смъртта на трима френски полицаи. Престоят ти няма да бъде като в хотел „Риц“.

Харват понечи да каже нещо, но Лоулър го изпревари:

— Ами Трейси? И тя ли трябва да премине през същото?

— Не намесвай Трейси в това — отсече Харват.

— Твърде е късно. Тя е вече намесена. И е затънала до шията точно като теб. Или дори и по-лошо. Знаеш ли въобще, че французите са я задържали?

Нешо в стомаха на Харват се преобърна. Макар да не беше изненадан, потвърждаването на опасенията му не направи нещата по-лесни.

— Къде? — попита той.

— Появила се е в една парижка болница преди около час и се е предала.

— Добре ли е?

— Правят ѝ изследвания — отговори Лоулър. — Полицията я държи под наблюдение.

Харват помълча, после каза:

— Как разбра за това?

— Французите имат видеоматериал с вас от мястото на бомбения атентат и престрелката в Гранд Пале. Поради това, че си замесен, президентът ме ангажира да направя каквото мога по случая.

— А Трейси? — попита Харват, притеснен повече за нея, отколкото за себе си. — Какво ще стане с нея?

— Стандартната процедура — ще я арестуват, картотекират и така нататък. Но не и преди да свършат медицинските ѝ изследвания. В момента я снимат на скенер.

— Къде? В коя болница?

— Забрави — отговори Лоулър. — Няма да успееш дори и да се доближиш до нея.

— Не бъди толкова сигурен.

Лоулър знаеше, че Харват е прав, но не там беше въпросът.

— Добре, знам, че можеш да стигнеш до нея, но рискът не си струва. Не и точно сега. Като шеф на Бюрото за международна помощ при разследване към Департамента по вътрешна сигурност президентът ме натовари да помогам на французите при разследването на бомбения атентат и престрелката в Гранд Пале.

— Искам поне да говоря с нея.

— Не е възможно. По същество тя е задържана от французите и това, че е в болница, не означава, че ще бъде третирана по някакъв по-специален начин, отколкото ако беше в затворническа килия. Освен това аз вече се опитах да говоря с нея. Френските ченгета махнаха телефона от стаята ѝ. Заявиха, че няма да ѝ позволят да контактува с никого.

— Но това е лудост. Ти знаеш, че нямаме нищо общо с това —
каза Харват.

— Е, французите разполагат с голям видеоматериал, който ги
кара да вярват в противното.

— Рътлидж трябва да ни извади от тази каша — настоя Харват.

— Или поне да помогне на Трейси. Дължи й поне това.

— Ще поговорим за президента след малко — каза Лоулър.

— Първо, искам да ми разкажеш какво се случи. От самото
начало.

Преди да успее да се опомни, Харват отново бе погълнат от
стария си живот. Сега, когато Трейси беше задържана от французите,
нямаше никакъв смисъл да се бори срещу това. Затова си пое дълбоко
въздух, понамести се, за да намали болката в натъртените си ребра и
започна да разказва.

ГЛАВА 44

ЦЕНТРАЛНО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ,
ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

— Там има много снимки — каза Айдън Озбек. — Разглеждай спокойно.

— Няма нужда — отвърна Андрю Салям и завъртя лаптопа. — Това е твой.

— Сигурен ли си? — попита Расмусен.

— Абсолютно. Това е човекът, който ме вербува.

Озбек хвърли поглед на Расмусен и сегнеше отново насочи вниманието си към Салям.

— Знам, че си дал изчерпателни показания за това във ФБР, но ще се наложи да го направиш още веднъж. Необходимо е да знаем как комуникираш с него. Кога и къде сте се срещали? Идвал ли е някога в дома ти или в твоя офис? Ходил ли си някога в неговия дом или офис? Всичко.

— Вие знаете кой е този човек, нали? — попита Салям. — Той е от ЦРУ, нали?

— Нека да караме поред, стъпка по стъпка — каза Расмусен.

— Вървете по дяволите с вашите стъпки — сопна се Салям. — Знаете, че казвам истината. Това, че разпознах този човек, го доказва.

Той се вгледа в лицата на мъжете, които седяха срещу него. В цялата ситуация имаше нещо, което не разбираще. Сегнеше изведнъж му просветна.

— Мили боже! Този убиец е ваш човек, нали? Той и Ал Дин са едно и също лице.

— Не знаем това със сигурност — отговори Расмусен.

Салям се засмя.

— През цялото време ФБР бяха в паника, че той е един от техните, а сега се оказва, че е един от *вашите*.

— Все още изясняваме това...

Озбек прекъсна колегата си:

— Човекът, който идентифицира на снимката е Матю Дод. Той инсценира смъртта си и изчезна преди малко повече от пет години.

— Горе-долу по времето, когато е приел исляма — предположи Салям.

— Ако това, което ни разказа, е вярно, изглежда, че е така.

— По същото време той ме е вербувал и е сложил началото на операция „Стъклен каньон“.

Озбек кимна бавно:

— Приблизително.

— Значи това решава нещата. Имате доказателство — заяви Салям. — Аз съм невинен. И можете да ме освободите.

— Да идентифицираме Дод като човека, който те е вербувал, е едно. Но да докажеш, че това наистина е така, и че не ти, а някой друг е убил Нура Халифа, е нещо съвсем друго.

— Но вие можете да ми помогнете — настоя Салям. — Ако кажете на ФБР, че Матю Дод е бил моя вербовчик, това ще ми помогне да докажа, че казвам истината.

— Не е нужно да им казваме нищо — отговори Расмусен.

Озбек му даде знак да замълчи. Той се облегна с лакти на масата, склучи пръсти и подпря брадичка на палците си.

— Ние може би наистина можем да ти помогнем — каза Озбек, замислен, — но първо ти трябва да ни помогнеш.

— Как? — попита Салям.

— Не ставай глупав, Салям.

Озбек отново направи знак на колегата си да почака.

— Ние имаме представа къде е Дод — каза той. — И може би дори знаем коя е неговата цел...

— Д-р Халифа ли имате предвид? — прекъсна го Салям. — Права ли е била Нура, че чично й е застрашен?

— Имаме основание да мислим, че д-р Халифа е вече мъртъв, и че може би има следваща цел.

— Значи Нура е била права — каза Салям повече на себе си, отколкото на агентите на ЦРУ.

— Ние не знаем дали Дод го е убил — отговори Озбек. — Не и със сигурност. Все още не. Но смятаме, че тук има някаква по-голяма игра и трябва да знаем каква е тя.

Салям го погледна.

— И вие смятате, че мога да ви помогна в това?

— Може би да, а може би не — отвърна Озбек. — Но със сигурност можеш да ни помогнеш да тръгнем в правилната посока.

— Като ви дам същата информация, която дадох на ФБР.
Озбек кимна.

Въпреки че беше подведен от своя мним вербовчик от ФБР, Андрю Салям не беше глупав. Ни най-малко.

— Откъде да знам, че няма да се възползвате от моята информация, за да намерите Дод и да го накарате да изчезне безследно и след това да отречете, че този разговор някога се е състоял?

— Всъщност нямаш голям избор. Ще трябва да ни се довериш.
Салям се засмя отново.

— Да, защо не. На мен обаче ми се струва, че имам доста голям избор. Мога да говоря с ФБР, с полицията на Вашингтон или да почакам, докато най-накрая ми бъде предоставен адвокат и след това да дам изявление за пресата. Ако някой няма голям избор в тази ситуация, това е по-скоро ЦРУ.

Расмусен понечи да отговори, но Озбек му посочи вратата.

— Ще се видим в колата.

— Какво? — попита Расмусен.

— Остави ни малко насаме — каза Озбек. — Иди да си купиш чаша кафе или нещо друго.

Расмусен продължи да седи, стъпisan от думите на колегата си. Сетне стана, изсумтя нещо и излезе от стаята за разпити.

Щом вратата се затвори, Салям каза:

— В началото ми се стори, че сте свестни момчета, но после той започна да се държи като задник.

Озбек знаеше, че Расмусен няма голям опит в разпитите и не оспори тази забележка. Вместо това бръкна в джоба си, извади оттам един нов дигитален фотоапарат и го включи.

— Последният път, когато бяхме тук, ти попита за кучето си — каза той и му подаде фотоапарата. — Предположих, че ще искаш да видиш тези неща.

Лицето на Салям се смекчи, докато преглеждаше снимките.

— Значи полицията се е погрижила за него.

— Всъщност, не — каза Озбек. — Те бяха по-заети с това да разпердущинят къщата ти. Канеха се да го отведат в кучкарник, но аз ги спрях и сега кучето ти е при един от твоите съседи.

— При кого? — попита Салям притеснено.

— При възрастния човек, който живее от другата страна на улицата.

— Онзи ветерана, който е бил военнопленник?

— Да — каза Озбек. — Някакъв проблем?

— Не — отговори Салям. — Той е добър човек. Бил е на няколко мисии във Виетнам. Не мислех, че се интересува много от мен, когато се нанесох, но ме поздравяваше и винаги беше учтив. Благодаря.

— Няма защо. И така...

— А ти защо се интересуваш от кучета, между другото?

— Имам черен лабrador.

— Хубаво куче — каза Салям. — Много умно.

— Да, такива са — отвърна Озбек. — Чуй ме, Андрю, трябва да знаеш, че ФБР разполага с имейлите, които сте си изпращали с Нура, както и с някои други улики, които загатват, че вие двамата сте имали връзка.

— Това е нелепо.

— И тези улики сочат, че Нура се е срещнала с теб, за да ти каже, че връзката ви е приключила.

— Не сме имали никаква връзка — настоя Салям. — Отношенията ни бяха чисто професионални.

Озбек сви рамене.

— Просто ти казвам какво чух.

— Какви други улики имат?

— Каквито и да са, очевидно могат да бъдат тълкувани като мотив за убийство от типа: *ако аз я нямам, никой друг няма да я има*.

— Но аз не съм я убил. Ние бяхме нападнати. Вече ти казах това. И освен това, ако съм искал да убия някого, смяташ ли, че бих изbral място, където ще трябва да деактивирам камерите на Парковата полиция. Не бих могъл да направя това, дори и да исках. Трябва да ми повярваш. И Нура, и аз бяхме мишени. Искали са и двама ни мъртви и след като съм оцелял, са подали тази фалшивата информация, за да изглежда, че сме имали връзка, и че съм искал да я убия, защото е смятала да ме напусне.

— Това е доста сложно — отбеляза Озбек.

— Както и изключването на камерите при паметника на Джеферсън.

Озбек не оспори това.

— Тези хора не са малоумници с чалми, както си ги представят повечето наши политици — продължи Салям. — Те са изключително обиграни и разполагат с ресурси, каквите дори не можете да си представите. Ако знаехте къде са успявали да се промъкнат техните агенти, нямаше да ви хване сън. Те имат армии от симпатизанти, безброй застъпници, изключителна Пи Ар^[1] стратегия и чудесни връзки с медиите. В сравнение с тях нацистите изглеждат като аматьори. Това е най-голямата заплаха, пред която е била изправяна нацията ни, и въпреки това аз съм задържан, защото съм се опитал да изпълня дълга си като американец и да ги спра. Всички тези разпити са глупости.

Озбек го погледна.

— Прав си. Всичко това са глупости.

— Значи ми вярваш?

Озбек кимна.

— Но трябва да бъда честен с теб. Възможностите ни да направим нещо за теб са ограничени. Това разследване е на ФБР и Вашингтонската полиция. ЦРУ няма никаква официална роля в него.

— Ами Дод? Залавянето му би променило нещата, нали?

— Вероятно — отвърна Озбек, — но той може да сключи сделка с ЦРУ, давайки им нещо още по-ценено.

— И ако това стане, аз отново ще бъда прецакан — каза Салям, поклащајки глава.

— Възможно е. Просто искам да си наясно с това.

— Благодаря ти.

— Андрю, положението ти наистина е тежко. Като се има предвид как стоят нещата, никой няма да те обвини, ако замълчиш и решиш да чакаш адвокат.

— Защо ми казваш всичко това? Ако дам изявление пред пресата за Дод, това може да се окаже много смущаващо за ЦРУ.

— Там работят големи момчета и момичета — отвърна Озбек. — И те имат хора, които знаят как да действат при кризи.

— И все пак, защо? — продължи да настоява Салям.

— Ти си добро момче, Андрю. Някой те е натопил много сериозно, но ти ни съдейства при всяка една стъпка от разследването. И според мен ни помагаше, защото знаеш, че не си направил нищо нередно. Още повече, ти знаеш, че онова, което си правил, е било за доброто на страната ти, защото така постъпват почтените хора.

Не мога да ти обещая, че ще те извадя от ямата, в която си затънал, но ако ми помогнеш, ти обещавам, че ще направя всичко по силите си, да пипна Матю Дод и ще се погрижа той и неговите исламски приятели да не вредят повече на Америка.

Салям се замисли за кратко. Знаеше какво трябва да направи.

— Вземи си химикалка — каза той. — Ще ти трябва.

[1] Връзки с обществеността. — Б.е.р. ↑

ГЛАВА 45

ПАРИЖ

Дод намери управителя на джамията „Билал“ в кабинета му.

— Полицията ще дойде всеки момент! — изкрешя той на френски, когато убиецът влезе в кабинета му с ритник.

— Да — отвърна Дод, затваряйки вратата след себе си, — но не и преди да съберат достатъчно голям отряд. Вашият квартал, между другото, няма много добра репутация. Полицията се страхува да припарва тук, точно както и всеки друг.

Намир Ауад погледна оръжието на неканения гост.

— Какво искаш?

— Какво търсеше американецът тук?

— Какъв американец?

Дод извади заглушителя изпод ризата си и започна да го завинтва към дулото на пистолета си.

— Какво търсеше той тук? — повтори убиецът.

— Не знам за какво говориш — заекна Ауад.

Дод не обичаше да го лъжат. Той вдигна своя „Хеклер & Кох“ и стреля в стената, точно над главата на управителя на джамията.

— Кажи ми защо американецът е идвал тук или следващият ми изстрел няма да бъде в стената.

Ауад се вгледа в черната брада на мъжа, дрехите му и характерната исламска шапчица.

— Ти приличаш на мюсюлманин.

— И съм такъв.

— В такъв случай не можеш да ме застреляш — заяви Ауад. — Забранено е мюсюлманин да убива друг мюсюлманин.

За момент Дод се замисли за жена си и детето си и си представи смъртта им. Очите му станаха студени.

— Онзи, който помага на неверник, вече не е мюсюлманин — каза той.

— Не съм помагал на никакви неверници — възрази управителят.

— Разкажи ми за Рене Бертран.

Погледът на Ауад се насочи нагоре и вдясно.

— Не познавам такъв човек.

Дод вдигна пистолета си, преди още другият да е доизрекъл лъжата си, и простреля рамото му.

Ауад изрева от болка и притисна раната с ръка. Секунди покъсно върху пуловера му започна да расте тъмно влажно петно. Той дръпна ръката си и едва не припадна при вида на кръвта.

— Американецът дойде за книгата — изплака управителят. — Той дойде за книгата.

Отговорът му изненада наемния убиец:

— Бертран е оставил книгата при теб?

— Моля те, трябва да повикам линейка — примоли се Ауад.

— Ще имаш нужда от катафалка, ако не отговориш на въпросите ми — заплаши го Дод.

— Книгата ми беше дадена за съхранение от нейните собственици.

— Искаш да кажеш от хората, които я откраднаха — поясни убиецът.

Управителят на джамията кимна енергично. Той губеше много кръв и не искаше да бъде прострелян отново.

— Моля те, нуждая се от линейка! — повтори Ауад.

Дод не му обърна внимание. Беше погълнат от собствените си мисли. Убиецът не можеше да повярва, че книгата е била в джамията през цялото време. Само ако знаеше!

— Ние щяхме да ти платим много повече за тази книга.

Ауад беше объркан.

— Вие?

— Да, глупако — извика убиецът и отново вдигна пистолета си.

— Кой беше той? Как Бертран е установил контакт с него? Трябва да имам тази книга.

Ауад започваше да се унася.

— Вече я няма. Американецът я открадна — каза той, сочейки дървената кутия върху шкафа.

Убиецът тръгна в указаната посока.

— Моля те — простена Ауад. — Позволи ми да повикам линейка.

— Мълчи — отсече Дод.

Той отвори капака и погледна вътре. Един старинен том лежеше върху старо парче плат. Корицата беше грапава и избледняла.

Дод разбираше от много неща, но редките книги не бяха едно от тях. Помнеше само какво му беше изпратил Рене Бертран по електронната поща. Когато отвори „Дон Кихот“ и разгърна първите няколко страници, не разбра за какво говори управителят на джамията. Изглеждаха същите като онези, които бе видял.

Но след като прелисти още няколко, разбра какво се беше случило. Първите няколко страници бяха залепени, вместо да бъдат пришити към тома. *Книгата беше фалшива.*

— Глупак — изрева той и се обърна с лице към Ауад.

Управителят на джамията отвори уста да отговори, но разяреният убиец изпрати в нея четири приглушени изстрела.

Матю Дод почака, докато дишането му се успокои, сетне избърса всички повърхности, до които се беше докосвал. Излезе от кабинета, сетне от джамията и се спря на улицата.

Омар беше виновен за това, за всичко това. Ако беше го послушал още в началото, въпросът с книгата щеше да бъде вече приключен.

Заваля студен дъжд, но той не можа да охлади гнева на Дод. Никълс и хората му бяха сложили ръка на книгата. Убиецът можеше да обвинява, когото си поиска, но в крайна сметка, той се беше провалил и вкусът на провала никак не му харесваше, особено когато залогът беше толкова голям.

Тръгна надолу по улицата. Трябваше да се овладее. Беше толкова погълнат от яда си, че почти пропусна да види тъмносиния опел, който профуча покрай него. Вътре имаше двама мъже, които приличаха на северноафриканци.

Решавайки, че мъжете и колата не представляват заплаха за него, той не им обърна внимание и отново се замисли за книгата.

Малко по-нататък опелът зави зад ъгъла и изчезна от погледа му.

ГЛАВА 46

Когато Дод стигна до ъгъла, той беше дошъл до заключението, че ако Никълс и книгата не бяха напуснали вече страната, това щеше да се случи много скоро. Обмисляше как може да спре това, когато кожата на тила му изведнъж настърхна.

Нямаше значение дали първо беше видял паркирания до една друга кола опел или насоченото към главата му дуло на автомата МР–5А2, марка „Хеклер & Кох“, защото инстинктите му вече бяха влезли в действие.

Коленете му се подгънаха, сякаш задействани от някаква механична сила, и цялото му тяло потъна надолу. Десният му юмрук експлодира напред и се стовари в тестисите на нападателя му. Сега, когато единият от северноафриканците беше превит на две, Дод грабна пистолета на другия и изви китката му напред. Тялото на мъжа последва посоката и в това време наемният убиец извади светковично пистолета си със заглушител и го простреля зад ухoto, убивайки го на място.

Извърна се, тъкмо когато другият насочи оръжието си към него, и изпрати един куршум точно под носа му. Това беше перфектен спектакъл на смъртта, за който малцина бяха по-добре подгответи от Дод.

Когато и вторият труп се строполи на земята, дишането и сърцето на наемния убиец вече са бяха върнали към нормалния си ритъм. Убийствата нямаха емоционално въздействие върху Дод, за него те бяха просто нещо физическо.

Погледна нагоре и надолу по улицата. След като установи, че няма свидетели, тръгна към работещата кола и отвори багажника ѝ. Сетне, един по един, натовари мъртъвците вътре заедно с оръжията им.

Прерови джобовете им и от намерените документи разбра, че двамата са агенти на *Renseignements Generaux* и са работели за Отдела

за борба с радикалните исламисти, натоварен да следи джамиите във Франция.

Дод затвори капака, отвори вратата на шофьора и се вмъкна вътре. На задната седалка имаше две чанти с високо технологична апаратура за наблюдение. Между двете предни седалки имаше малък компютър, известен в полицейските среди като МИТ, или Мобилен информационен терминал.

Като при всяка полицейска кола МИТ-компютърът беше вързан към безжична мрежа, която позволяващо на агентите на Ер Же да проверяват имена, снимки и всякаква друга информация, а също и да изпращат съобщения в управлението си.

Дод прегледа последната серия от съобщения. Двамата агенти, които току-що беше убил, бяха натоварени със задачата да наблюдават джамията „Билал“ и да заснемат с видеокамера поклонниците, които излизат оттам след петъчните молитви. Те бяха тръгнали към джамията след съобщението, че в района ѝ е имало престрелка.

Убиецът все пак беше подденил френските власти. Той знаеше, че Ер Же не разполагат с достатъчно персонал, за да наблюдават всекидневно всичките 1700 джамии и мюсюлмански светилища, и затова след като беше оглеждал джамията, преди да влезе в отсрещното кафене, и не беше видял никого, предположи, че „Билал“ просто не е била в списъка на Ер Же за този ден.

Възможно беше да е имало агенти под прикритие в самата джамия, но в последвалата суматоха би било много трудно да го идентифицират като убиеца на Ауад, освен ако не са били много близо до него, но дори и да беше така, той беше дегизиран.

Въпреки това някой беше дал описание му на Ер Же и двамата злополучни агенти бяха започнали да го издирват, веднага след като бяха получили обаждане. Тяхната несръчна засада се беше оказала много лоша идея, която щеше да струва на Ер Же много повече от двама мъртви агенти.

След като на много пъти безуспешно се беше опитвал да проникне в сървърите на Ер Же, Дод сега разполагаше с отворена врата. Той прегледа всички спешни съобщения, които бяха изтекли след тазсутрешния бомбен атентат, и му бяха необходими само няколко минути, за да сглоби цялата картина за онова, което беше известно на френската полиция и разузнаване.

Разбра, че на излизане от Гранд Пале е бил заснет с видеокамера, която беше уловила само профила му. Властите обаче разполагаха със съвършено ясни кадри, на които се виждаха Никълс и мъжът и жената, които му помагаха.

Като се имаше предвид хайката, която щяха да организират френските власти, те нямаше да могат да си покажат и носа на публично място, без да бъдат задържани.

Въпреки това, мъжът от кафенето, който работеше за Никълс, беше достатъчно умен, за да се дегизира. Освен това той беше съумял да се измъкне навреме от джамията. Дод трябваше да направи преоценка за това кой стои срещу него. Никълс имаше помощник и при това много опитен — обстоятелство, което не беше планирано.

Убиецът се насочи към последните съобщения и с изненада научи, че жената е била задържана. Името й беше Трейси Елизабет Хейстингс, двайсет и седемгодишна, американска гражданка. Разбра още, че й предстоят някакви медицински изследвания, които ще бъдат направени в Американската болница в Париж.

Дод се замисли за момент дали да тръгне към болницата, но се отказа. Вероятно щеше да може да се вмъкне незабелязано, но ако се опита да стигне до жената и да я изведе навън, щеше да се изложи на твърде голям риск.

Дори и да успееше, какво щеше да прави с нея? Да се опита да я размени срещу книгата? А ако Никълс вече беше копирал нужната му информация? Имаше твърде много неизвестни.

Трябваше да се съсредоточи именно върху Никълс. И преди да реши какво да прави с него, трябваше първо да претегли цялата информация и разположението на силите. И на всяка цена да научи какво знае Никълс. *Но как да направи това?*

Дод вдигна очи към огледалата за обратно виждане, огледа района и се върна към мобилния терминал. В този момент вниманието му беше привлечено от неговата грапава гумирана обшивка. Тя му напомни за лаптопа, който беше взел от Марван Халифа, след като го уби в Рим, и в този момент му хрумна нещо.

Внимавайки да прикрие следите си чрез поредица от междинни сървъри, убиецът потърси в интернет някакви новини около смъртта на Халифа.

Няколко италиански всекидневника съобщаваха за пожара в Италианския държавен архив и макар да се споменаваше, че на местопроизшествието са били открити тела, все още нямаше информация едно от тях да е на д-р Марван Халифа.

Разполагайки с това, Дод започна да формулира план. Помнеше имейла, който Никълс беше изпратил на Халифа. Ако Никълс успеееше да се върне в Съединените щати, имаше всички основания да вярва, че уговорката му да се срещне с Халифа в Конгресната библиотека в понеделник остава.

ГЛАВА 47

— Разкажи ми всичко, което знаеш за него — каза Харват, след като изпи два аспирина с чаша вода.

Бертран беше преместен в една от свободните кабини, така че Харват и Никълс да могат да разговарят насаме.

— Откъде да започна? — попита професорът. — Марван Халифа е един от най-уважаваните познавачи на Корана в света. Той е професор от университета в Джорджтаун и ние сме работили заедно, което го правеше идеалният избор за този проект.

— Кога сте работили заедно преди?

— В продължение на пет години. След 11 септември аз написах доклад за Първата берберска война и първата среща на Америка с исламския тероризъм. Марван ми помогна с някои по-специфични моменти от исламската история.

— Кога за последен път разговаря с него?

— Изпратих му имейл малко преди да замина за Париж, за да потвърдя срещата ни в понеделник във Вашингтон.

— До каква степен е запознат с работата ти за президента?

— Той знае всичко — заяви Никълс. — Марван на практика беше мой партньор по този проект. Не познавам човек, който да знае повече за Корана от него.

— И президентът нямаше нищо против това? — попита Харват.

— Разбира се. Въсъщност участието на Марван в проекта ще придае голяма тежест на това откритие?

— Защо ви е била нужна допълнителна тежест на теб и на президента?

Никълс го погледна над ръба на чашата си.

— Първо на първо, президентът не желае никакво признание за това откритие.

Харват се засмя.

— На света почти няма конфликт, в който да не са замесени мюсюлмани, и на всичко това може да бъде сложен край почти

изведенъж, но президентът Рътлидж не желае да му се приписват никакви заслуги. Това май не ми звучи много логично.

Никълс си помисли, че тонът на Харват е доста непочтителен, но може би нямаше нужда да влеза в безсмислена конфронтация.

— Президентът се тревожеше, че неговото участие може да придае политически оттенък на откритието и това да накърни истинската му стойност. Ако намерим онова, което си мисля, че ще намерим, определени кръгове в исляма ще направят всичко по силите си, за да дискредитират откритието.

— Искаш да кажеш фундаменталистите — рече Харват.

Никълс кимна.

— Тези хора няма да се предадат лесно и за съжаление са изключително изкусни в изопачаването на истината и фабрикуването на безброй конспиративни теории. Ето защо президентът реши да не се замесва официално. Последното нещо, което иска, е да дава козове на ислямистите.

— Ако тази находка е толкова опасна, ортодоксалните мюсюлмани няма да останат със скръстени ръце, когато бъде огласена.

— В никакъв случай. Бунтовете около датските карикатури ще бъдат нищо в сравнение с онова, което ще последва. Това ще бъде открита атака срещу самата им легитимност и те ще направят всичко по силите си, за да я дискредитират. И колкото и наудничаво да звучи, те ще имат Бог на своя страна.

— Какво имаш предвид? — попита Харват.

— Дори и намекът, че Коранът е незавършен, противоречи напълно на онова, което е учили всеки мюсюлманин. Да допуснеш подобно нещо означава да приемеш, че той е несъвършен. Оттам нататък, разбира се, ще се породят съмнения какво друго е неточно и незавършено в тяхната свещена книга. Това ще бъде изпитание за вярата, което мнозина, било то и сред по-умерените, може би няма да искат да приемат.

— И какъв е тогава планът ви? Просто да огласите нещата публично, надявайки се, че истината ще победи?

— Всъщност това е основният проблем. Исламските режими, към които бихме могли да се обърнем за тази цел, вероятно също ще се почувстват застрашени. Възможно е дори те да застанат на страната на онези, които се опитват да дискредитират откритието.

Какъв е тогава планът ви? — повтори Харват.

Никълс остави чашата си, пое си дълбоко въздух и каза:

— Ще трябва да се доверим на умерените мюсюлмани, и по-точно на *истинските* умерени мюсюлмани, такива като Марван. Ако реформаторското движение не започне вътре в самия ислам, то никога няма да бъде прието като легитимно. Ние на Запад можем да настояваме за реформи, колкото сиискаме, но не можем да ги натрапим на исламската общност. Но ако успеем да стигнем до дъното на онова, което е търсел Джеферсън, ще дадем на умерените най-голямата възможна метла, с която ще могат да изметат всичко.

На Харват му се искаше да споделя оптимизма му.

— Кой освен Марван и президентът знае върху какво работиш?

— Никой — отвърна Никълс.

— Никакви асистенти, студенти, приятелка?

— За съжаление, не — каза Никълс, след което стана и тръгна към камбуза.

— Къде провеждаше проучванията си? — попита Харват. Професорът напълни чайника с вода и се обърна към печката.

— Навсякъде. Университетската библиотека във Вирджиния, Монтичело^[1], Конгресната библиотека.

— В Белия дом?

— От време на време — каза Никълс. — Носех различни материали и у дома, но по нареддане на президента, не си водех никакви ръкописни бележки. Цялата си работа пазех на едно флаш-устройство.

— Къде е сега то?

— Скрито е в кабинета ми.

Харват го стрелна с поглед.

— Много добре скрито — добави той.

— Информацията кодирана ли е?

— Използвах софтуер с отворен код, динамична кодираща програма, наречена TrueCrypt. Дори да бъда принуден да издам паролата, тя осигурява достъп само до фалшиви документи, истинското съдържание остава скрито. Всъщност програмата беше одобрена лично от президента.

— Използвал ли си изследователски фирми, които да поемат част от проучването?

— Отговорът отново е не — каза Никълс. — Купувах статии за Джеферсън през мрежата, плащайки за тях със собствената си кредитна карта, а след това покривах разходите си със сметката, която ми откри президентът. Книгите, от които се нуждаех и не исках да взимам от библиотеките, купувах през интернет, заплащайки по същия начин.

— Чат-румове? Изнесени лекции по темата? Други учени, с които си контактувал, освен Марван? — продължи да го разпитва Харват.

— Не — отвърна Никълс и си извади лъжица от едно чекмедже в камбуза.

— Тогава информацията трябва да е изтекла от Марван. Който и да е по петите ти, той те преследва, защото колегата ти е казал грешните неща на грешните хора.

— Това е невъзможно. Марван иска този проект да успее точно толкова, колкото и аз.

Харват се канеше да му отговори, когато лаптопът в кабината му даде сигнал за входящо повикване.

[1] Историческа забележителност и библиотека, помещаваща се в някогашния дом на Томас Джеферсън във Вирджиния. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 48

Номерът на входящото обаждане беше скрит и понеже беше дал номера на своя акаунт само на един човек, Харват предположи, че е Гари Лоулър. Но грешеше.

— Здравей, Скот — каза гласът, докато Харват слагаше слушалките и микрофона, за да приеме обаждането. — Доста време не сме се чували.

Недостатъчно дълго, помисли си Харват, разпознавайки гласа на президента Рътлидж. Обзеха го смесени чувства, сред които и гняв към Лоулър за това, че го беше хванал неподгответен с това обаждане.

— Здравейте, господин Президент — каза той с равен глас.

Рътлидж нямаше никаква причина да очаква топъл прием, след онова, което беше преживял Харват.

— Трябва да поговорим.

— Да, трябва — отвърна Харват и най-безочливо се насочи към приоритетите си. — Какво се прави за Трейси?

Президентът сведе поглед към информацията, която му беше дал Лоулър преди обаждането.

— Тя е получила някакъв оток на мозъка, откъдето идват и болките. Лекарите смятат, че може да е причинено от стрес. Започнало е лечение и ще я държат под наблюдение.

— И какво по-точно правите, за да й помогнете?

— Всичко, каквото мога — каза Рътлидж — и в замяна се нуждая от помощта ти.

Харват мълчеше.

Рътлидж почака известно време, но отговор не последва.

— Знам, че не си съгласен с начина, по който подхождих към нещата — поде президентът. — И също, че ме държиш отговорен за онова, което се случи. Приемам това. Но трябва да знаеш, че когато взимах решенията си, както винаги, се ръководех само от това кое е най-добро за страната ни.

— Хора, на които държа, бяха убити, а други бяха ранени — отвърна Харват. — Терорист, мечтаещ за мъст, беше освободен от Гуантанамо и когато започна да преследва близките ми, ми беше казано да не се намесвам и да не приемам нищо.

— Наистина съжалявам за това, но нямах друг избор. А сега трябва да загърбим този случай и да продължим нататък.

— Извинете ме, господин Президент, но на мен ми е трудно да загърбвам нещата толкова бързо.

Кръвното налягане на Рътлидж започваше да се покачва.

— Искаш да ти заповядам ли? Дотам ли трябва да стигнем? Боже мой, ако ние не можем да се обединим в борбата срещу тези хора, питам се какво я очаква тази нация? Виж, можеш да ме мразиш, колкото искаш, но знам, че мразиш врага повече. Знам също, че колкото и да ти е било тежко, ти никога не си казвал не, когато твоята страна се е нуждаела от помощта ти.

Рътлидж направи дълга пауза преди да продължи:

— Скот, в затруднение сме още от самото начало. Търпим удари от радикалните исламисти, още от първия ден, в който встъпих в длъжност. Непрекъснато съм спъван от един абсурден котериен Конгрес, чиито членове се интересуват повече как да спасят задниците си, вместо да приемат онова, което е нужно на Америка.

Дал съм зелена светлина на повече тайни операции от всеки друг президент в историята. Защо ли? Защото Конгресът, републиканците и демократите нямат смелостта да се противопоставят на истинската заплаха, пред която е изправена нацията. Те искат да се занимават с техните глупости, докато Рим гори, но ние имаме шанса да постигнем успех въпреки тях.

Изкарах два мандата, без да мога да отклоня погледа си нито за миг от войната с радикалния ислам. Нямам никакви илюзии за наследството си като президент. Знам, че няма да бъда запомнен с много неща, ако изобщо бъда запомнен с нещо, но мога да приема това. И за момента този въпрос не ме тревожи.

Тревожа се обаче дали ще успея да направя всичко по силите си през ограничено време, което ми остава, за да консолидирам нацията и да отслабя враговете ни. Независимо кой ще дойде след мен в този кабинет, демократ или републиканец, той с изненада ще открие, че най-добрата възможна политика е да спре отстъплението пред

радикалния ислям. И сега ние имаме шанс да променим това разположение на силите.

Харват се загледа в пистолета, който лежеше до лаптопа. До него имаше списък с болниците, в които можеше да е Трейси. Чувстваше се ужасно, че се е озовал в подобно положение, и негодуваше срещу всички, които са допринесли за това, в това число и Трейси. Но независимо от чувствата си към Рътлидж и онова, което се беше случило между тях, той не можеше да му обърне гръб, когато беше нужен. В крайна сметка Харват винаги правеше онова, което трябва да бъде направено, въпреки че понякога получаваше удари под кръста за награда.

Най-накрая каза:

— Какво трябва да направя?

В гласа на Рътлидж можеха да се доловят нотки на облекчение:

— Първо, трябва да те запознаем с цялата ситуация, включително и с това кой според нас е по петите на професор Никълс.

— И след това?

— След това трябва да измислим как да измъкнем теб и книгата от тази страна и да те върнем колкото може по-бързо у дома.

ГЛАВА 49

Антьни Никълс беше пристигнал в Париж с обикновен полет и Рътлидж смяташе да го върне в Съединените щати точно по същия начин. Планът му обаче не предвиждаше никаква гъвкавост, в случай че нещо се объркаше. Това не беше правилният начин за провеждане на операция, но Харват не можеше да вини президента, защото Рътлидж все пак не беше оперативен агент.

Харват беше изключително прецизен, когато ставаше дума за оперативна сигурност и по принцип това беше правилно, но в сегашната ситуация този подход ограничаваше местата, от които можеше да потърси помощ.

От последния си телефонен разговор с Гари Лоулър Скот бе научил две неща. Първо, д-р Марван Халифа беше изцяло проучен от президента и нито той, нито Лоулър смятаха, че специалистът по Корана има нещо общо с посегателствата над живота на Антьни Никълс.

Другото нещо беше, че президентът Рътлидж няма да може да ги измъкне скоро с професора от страната. Харват знаеше, че колкото по-дълго останат във Франция, толкова по-голям ще бъде рискът да бъдат заловени. Затова той състави свой собствен план и веднага, щом беше готов с него, се обади най-напред на Фини и Паркър от „Саргасо“

— Да, имаме „обущар“ в Париж — отговори Тим Фини. — Но тя не работи от двете страни на оградата, а по-скоро от двете страни на верандата, алеята и предния двор...

— Разбирам — прекъсна го Харват. — Добра ли е?

— Повече от добра, както и хонорарът ѝ.

— Ще ми трябват два паспорта, за довечера.

Настъпи пауза, при която Фини сви устни и въздъхна дълбоко.

— Това ще струва скъпо.

— Знам — отвърна Харват. — Бързите и качествени неща струват скъпо.

— Американски ли искаш да бъдат?

— Не. Французите ще разглеждат по- внимателно американските паспорти. Нека да бъдат канадски. Влизане във Франция преди седем дни. Среден брой печати и пътни визи, всичките за страни от Първия и Втория свят. Ще ни трябват също и няколко кредитни карти. Без значение какви.

— А снимки? — попита Фини.

— Аз ще се погрижа за това — отвърна Харват. — Ще ги изпратя на обичайното място заедно с измислени имена и физическо описание.

— Добре, ще се заема с това веднага. Сега ще насоча разходите към моята сметка, а по-късно ще уредим нещата. Предполагам, че имаш достъп до парични фондове.

— Да — отговори Харват, спомняйки си за личната сметка, която президентът беше открил на Никълс. — Ще се погрижа разходите да ти бъдат възстановени.

— Това не означава, че не сме приятели, Скот — каза Фини. — Просто въпросната услуга е доста скъпа.

— Разбирам.

— Паспортите ще бъдат оставени на предварително уговорено място. Веднага щом бъдат готови, тя ще ни съобщи откъде могат да бъдат взети. Как стоят нещата при теб? Имаш ли нужда от нещо друго?

Харват прехвърли наум приоритетите си.

— Ще ни трябва самолет, веднага щом паспортите бъдат готови — каза той. — Нещо по-дискретно.

— Посока?

— Монреал по план, но веднага щом излетим ще трябва да се насочим към Вашингтон.

— Това е изпълнимо — каза Фини.

— И още нещо — добави Харват. — В една от каютите тук има човек, вързан и със запушена уста, за когото някой трябва да се погрижи, но не и преди да отлетя.

Фини се намръщи.

— Да се погрижи?

— Някой трябва да го отключи и да го пусне. Вероятно ще бъде задържан от полицията през следващия половин час. Между другото, не ме интересува какво ще направи или ще им каже.

— Опасен ли е?

— Само ако си торба с хероин или редактор на моден журнал.

— Добре — каза Фини. — Ще изпратя някой при него, веднага щом напуснеш френското въздушно пространство. Това ли е всичко?

— Това е — отвърна Харват.

Два часа по-късно Харват отново беше на борда на баржата. Носеше със себе си дигитален фотоапарат, който бе задигнал от един турист близо до Нотр Дам, и няколко найлонови торби, пълни с неща, които щяха да бъдат нужни на него и на Никълс за дегизирането им.

След като се снимаха пред една бяла стена, Харват сложи снимките в един временна папка, който използваше при комуникацията си с Паркър и Фини. Вече беше изпратил имената и физическото описание за фалшивите им паспорти и сега не им оставаше нищо друго освен да чакат.

Около час по-късно се обади Рон Паркър:

— Колата ще ви вземе в 5:00. Чартърният ви полет за Монреал е подсигурен.

— А паспортите? — попита Харват.

— Шофьорът ти е инструктиран да те закара до хотел „Мариот Шанз Елизе“. Там ще те посрещне хотелски служител на име Морис. Кажи му името Джеймс Райън от новия ти паспорт и той ще ти даде два куфара. Вътре има мръсни дрехи и тоалетни принадлежности, в случай че някой прояви по-голям интерес към вас. За дръжката на единия от куфарите е привързана малка торбичка, вътре ще намериш плик с паспортите.

Паркър и Фини бяха помислили за всичко.

* * *

Когато пристигнаха в „Мариот Шанз Елизе“, Харват намери въпросния хотелски служител, каза му, че се казва Джеймс Райън, даде му петдесет евро и получи куфарите.

Когато се върна в колата, извади паспортите и ги разгледа. Човекът на Фини беше истински художник. Документите бяха безупречни.

Разгледа печатите и визите и се опита да ги запомни, след което подкани тихо Никълс да направи същото.

На летище Ле Бурже бяха посрещнати от представител на чартърната компания, който провери куфарите им и ги придружи до гишето за проверка на паспортите.

Харват беше инструктиран Никълс да изглежда уморен и равнодушен. Беше подстригал професора съвсем късо, цветтът на лицето му беше потъмнен с тонер, а брадата — обръсната. Харват на свой ред имаше нова перука, очила и мустаци.

Служителят на паспортното бюро дълго разглежда документите им. Притеснен, Харват се питаше дали би могъл да го неутрализира и след това да се качат с Никълс на самолета и да отлетят, преди това да бъде забелязано. Наоколо в момента нямаше никого и шансовете бяха петдесет на петдесет.

За щастие не се наложи да предприема нищо. Представителят на чартърната компания се познаваше добре с офицера и го подкани да побърза. Махвайки с ръка, той подпечата паспортите и им ги върна.

Пет минути по-късно двамата бяха на борда на самолета и когато главната врата беше затворена, Харват въздъхна с облекчение. След още десет минути, със заслужени напитки в ръцете, те излетяха с курс към Съединените щати.

Най-трудно за Харват беше да изостави Трейси. Той дълго се беше борил с тази мисъл, макар да знаеше, че не може да направи нищо. В интерес на истината президентът вече беше задвижил своите дипломатически лостове и сега беше ред на Харват да действа.

Когато земята изчезна под самолета Бомбардир Глобал Експрес XRS, Харват оставил Никълс на кушетката и тръгна към спалната кабина до кърмата. Легна на леглото, затвори очи и се опита да почине. Имаше лошо предчувствие, че нищо още не е приключило — ни най-малко.

ГЛАВА 50

БАЛТИМОР, МЕРИЛЕНД
събота

Дързостта на Матю Дод не беше просто голяма, тя не знаеше граници. Да накараш ЦРУ да си мисли, че си мъртъв, беше едно нещо, но да живееш на петдесет мили от Ленгли беше върхът на наглостта и Айдън Озбек беше убеден, че точно това обстоятелство ще доведе до провала му.

Убиецът много внимателно беше прикрил следите си, но въпреки това беше направил някои малки грешки. Повечето тайни пощенски кутии и явки, които беше установил със Салям, представяйки се за агент на ФБР, бяха в Балтимор и в района на града — факт, който накара Озбек да се замисли.

Зашо Балтимор? Най-логичният отговор беше, че Балтимор не беше в окръг Вашингтон. Там имаше много хора, които можеха да разпознаят Дод. И нещо повече, Салям беше идентифицирал Дод директно от негова снимка като служител на ЦРУ, което означаваше, че Дод никога не е променял външния си вид при срещите си с него. Убиецът беше достатъчно умен, за да знае, че малко дегизировки могат да издържат при внимателно вглеждане през един по-дълъг период от време. Затова колкото повече Озбек мислеше, толкова по-логичен му се струваше изборът на Балтимор. Градът не само беше близо до Вашингтон, но и в него беше изключително лесно да се изгубиш само след час шофиране.

В офиса на НСС Озбек накара хората си да направят карта на всички тайни пощенски кутии и явки, за които Салям си спомняше. Имаше няколко пощенски кутии и във Вашингтон, но те бяха само за спешни случаи. Преобладаващата активност на Дод в Балтимор накара Озбек да си мисли, че това беше неговата главна база. Имаше основание да се смята, че живее някъде наблизо.

Макар да не хранеше голяма надежда да го открие, Озбек се зае да издирва в интернет името Дод и предполагаемите му псевдоними, в това число и мюсюлманското му име Мажд ал Дин. Когато това не доведе до нищо, Расмусен полу на шега подхвърли, че убиецът може да се крие зад имена като шейх Омар, Абдул Уалид или дори Андрю Салям, но пак удариха на камък. Не помогнаха и проучванията на имотите на Фондацията за американско-ислямски връзки и джамиите на Омар. По-вероятно беше Дод да си е наел квартира под неизвестно фалшиво име, което правеше проследяването му невъзможно. Или поне така смятаха.

Не друг, а Стефани Уитком предложи да се обърнат към кредитните информационни бюра и уеб-базираните фирми за проучване на наематели. Ако Дод ползваше квартира и не живееше в някоя абсолютна дупка, хазяинът му вероятно бе направил някакво проучване за него.

Търсенето им доведе до три попадения в района на Балтимор — две съквартирантки, които работеха за Фондацията за американско-ислямски връзки и мъж на име Ибрахим Рейнолдс, който като свой работодател беше посочил джамията Ум ал Кура във Фолс Чърч, щата Вирджиния.

Допълнителните проучвания разкриха, че истинският Ибрахим Рейнолдс, чието име и социално-осигурителен номер бяха посочени във формуляра за наемане на жилището, е починал като двумесечно бебе в Сан Диего, Калифорния. Това беше пробивът, на който се надяваха.

И като награда Озбек реши да позволи на Уитком да дойде с тях при влизането в жилището на Дод, въпреки че Расмусен беше категорично против.

Ако Озбек можеше да предвиди какво ги очаква, той щеше да се съгласи с него.

ГЛАВА 51

Доколкото знаеха всички, Матю Дод беше все още в Париж. Най-малкото беше безспорно, че е бил там предишния ден, съдейки по престрелката, но сигурните факти свършваха дотук.

Малко преди четири сутринта Озбек спря черното си денали^[1] до тротоара. Щом Уитком слезе, той продължи в западна посока.

Апартаментът, за който смятала, че се обитава от Дод, беше в югоизточната част на Балтимор, точно на север от зоната Фелс поинт. И макар всички да си го помислиха, никой не отвори дума за мрачната ирония около факта, че кварталът беше известен под името Бутчърс Хил^[2].

Решавайки, че една привлекателна млада жена ще бъде по-малко подозрителна, Уитком получи задачата да огледа района, преди Озбек и Расмусен да проникнат в апартамента.

Избраха най-високото място на улицата, откъдето Стефани щеше да вижда добре сградата и въпреки това щеше да бъде скрита, ако някой погледнеше през прозореца в нейна посока. Тя използваше устройството за термално наблюдение на Озбек, което, макар да беше по-старо поколение, все пак щеше да й позволи да „вижда“ през няколко сантиметра бетон.

Кодираното й радио „Моторола“, беше снабдено с микрофон, който беше пъхната в дясното си ухо. Устройството приличаше на онези, които носеха репортерите и тайните агенти и беше много по-незабележимо от микрофона, който се прикача до гърлото.

Радиото се активираше с малък предавателен бутона, който Уитком носеше на левия си показалец, и който можеше да бъде прикрит с лейкопласт. Това щеше да бъде изцяло тиха операция. Също както при специалните отряди, комуникацията щеше да се осъществява чрез щракания на предавателния бутона.

Докато Уитком се придвижваше към определеното място, Озбек и Расмусен чакаха в деналито една пряка по-нататък. Расмусен се колебаеше дали да не възрази отново срещу включването на Стефани в

операцията, но сетне се отказа. Озбек беше шефът и нямаше да може да го разубеди. Оз беше обяснил на Уитком, че акцията е неофициална и на практика не е по правилата, но въпреки това тя се беше съгласила да дойде. Стефани мечтаеше да участва в истинска операция и освен това тя беше голямо момиче, което можеше само да взима решения.

Въпреки това Расмусен не беше особено въодушевен да се включи в разширяващия се кръг закононарушители от средите на ЦРУ. Агенцията и без това си имаше доста неприятности напоследък. Нямаше значение, че онова, което правеха, беше за доброто на страната. Пресата и голяма част от идиотите от Конгреса не преставаха да ги разпъват на кръст и да ги рисуват като чудовища.

Мислите на Расмусен бяха прекъснати, когато Уитком щракна с предавателя си, съобщавайки им, че е на позиция, и че улицата и апартаментът са чисти.

Озбек не можа да намери добро място за паркиране, спря пред един воден кран и изгаси двигателя. Той и Расмусен скочиха от колата и тръгнаха небрежно по улицата към триетажната тухлена постройка. Когато преполовиха разстоянието до входа, свиха вдясно по една малка алея.

Приближавайки се към задния вход на сградата, Озбек извади пистолет за отключване на брави, а Расмусен посегна към своя самозареждащ се „Хеклер & Кох“ 45-и калибр с монтиран заглушител. На Озбек му беше нужна по-малко от минута, за да отвори вратата, след което извади своята Берета 93 FS, сложи й също заглушител, и пристъпи вътре.

Предполагаемият апартамент на Дод беше на най-горния етаж и гледаше към улицата. Озбек даде знак на Расмусен, който тръгна по коридора към стълбите. Той самият преbroи до десет и тръгна по плесенясалото задно стълбище.

Наближавайки третия етаж, Озбек натисна предавателния си бутон за последно потвърждение от Уитком, че всичко е наред. Тя му сигнализира, че е чисто и почти в същия момент една ръка се спусна пред лицето й стисна устата й.

[1] Марка коли на компанията „Дженерал Мотърс“. — Б.пр. ↑

[2] Букв. „Хълмът на касапите“. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 52

Дод заби бръснача дълбоко и го дръпна плавно през гърлото на жената, разрязвайки сънната артерия и трахеята ѝ. Бързо изключи микрофона и предавателя ѝ.

Докато Уитком умираше, кървейки обилно, убиецът оставил тялото ѝ на земята и съблече ризата ѝ, за да вземе защитната ѝ жилетка. Не му беше точно по мярка, но все пак щеше да свърши работа.

Тя носеше Glock 19 със заглушител и два резервни пълнителя, но нямаше никакви документи. Макар да не беше сигурен, Дод предположи, че е агент на ЦРУ. Единственият въпрос беше с колко души е дошла.

След като облече окървавената ѝ жилетка, Дод сложи радиото ѝ на колана си, пъхна слушалката в ухото си и прикрепи предавателя към левия си показалец. Докато закопчаваше ципа на якето си, разучи устройството за термално виждане. Добра и скъпа апаратура. Която и да беше тази жена, Дод беше вече повече от убеден, че е от ЦРУ. Единствено онези, които работеха под прикритие, нямаха документи за самоличност, а само агентите на ЦРУ работеха под прикритие с такова оборудване. Останалата екипировка също говореше за високо специализиран отряд или разузнавателна операция.

Дод вдигна устройството за термално виждане пред очите си и огледа апартамента си. Преброи вътре два топлинни силуeta. Внимателно огледа и периметъра.

Дори за ЦРУ беше странно да провеждат акция с трима души. Ако не беше неправилно паркираната кола, която бе видял на идване от летището, никога нямаше да забележи жената, която наблюдаваше апартамента му.

Дод знаеше добре повечето коли в квартала и по тази причина онези, които не бяха оттук, изпъкваха още по видимо. Черното денали имаше номер от щата Вирджиния и беше паркирано пред воден кран. Всички в Бутчърс хил знаеха колко е трудно да намериш място за

паркиране и колко безмилостна е полицията при налагането на глоби и извличането на колите. Собственикът на тази кола очевидно беше нов в квартала или много бе бързал.

Вниманието на Дод беше привлечено и от факта, че въпреки лекият дъжд, който бе завалял вечерта, под всички коли имаше сухи петна с изключение на деналито, което означаваше, че е било паркирано скоро. Задържа ръка над топлия преден капак и получи единственото потвърждение, от което се нуждаеше.

Убиецът извади дългия си прав бръснач, който носеше в тоалетния си комплект. Не му отне много време да се справи със съгледвача. Сега беше време да елиминира онези, които бяха в апартамента му.

Знаейки, че противниците му смятат, че са подсигурени отвън, Дод пресече улицата и влезе през главния вход. Мушна устройството за термално виждане под мишницата си, нави заглушителя на своя Глок и пъхна резервния пълнител в колана си, така че да му е на лесно, ако му потрябва.

Отключи входната врата и влезе. Знаеше всяко стъпало, което можеше да изскърца и се заизкачва към апартамента си като призрак.

Оглеждаше се за портативни директори за улавяне на движение нагоре по стълбите, но не видя такива. Наблизавайки последната площадка, вдигна устройството за термално виждане пред очите си и забеляза силуетите веднага, щом стъпи на третия етаж.

Тръгна по коридора, който водеше към апартамента му, търсейки позиция за най-добър изстрел, насочи пистолета си към тънката стена от гипсокартон и пръстът му бавно дръпна спусъка.

ГЛАВА 53

Озбек не разбра какво става, докато Расмусен не извика „Ударен съм“ и после всичко наоколо започна да експлодира.

Втурна се към банята и се хвърли в чугунената вана, точно когато куршумите започнаха да рикошират в нея. Нападателят използваше заглушител и стреляше направо през гипсовата стена.

Озбек включи микрофона си:

— Рас, тежко ли си ранен?

— Да — отговори Расмусен. — Кучият син ме простира в крака. Целият съм в кръв.

Двамата мъже носеха военни панталони, производство на компанията „Блекхук Индъстрис“, снабдени с турникет.

— Стегни го — заповядда Озбек, макар да предполагаше, че колегата му вече го прави.

Изкрещявайки от болка, Расмусен вдигна капака на джоба си и завъртя малкото бакелитово лостче, при което специалният шнур стегна горната част на бедрото му, спирайки притока на кръв. Панталоните бяха изработени така, че да намалят максимално загубата на кръв и раненият да може да се върне в боя, колкото може по-скоро. Всички в екипа на Озбек ги носеха и тренираха с тях.

Озбек се канеше да поиска потвърждение от Расмусен дали е активирал турникета си, когато чу нова серия от изстрили.

— Кучи син! — изпъшка Расмусен по микрофона.

— Прикрий се — нареди Озбек.

— Направих го — отвърна колегата му. — Но този задник знае точно къде се намирам.

Озбек понечи да излезе от ваната, когато приглушените изстрили отново започнаха да рикошират в нея. *Откъде знае точно къде сме?*

Надигна глава, за да види дали наоколо няма камери, които да издават позициите им и в следващия миг усети сърцето си да пропада в стомаха му. *Устройството за термално виждане!*

Щракна предавателя в бърза последователност. *Нищо*. Опита още веднъж да се свърже с Уитком и когато получи седем кликвания в ритъма на песента „Бръснене и подстрижка за долар“, разбра, че е мъртва. Знаеше също, че той и Расмусен са лесни мишени. Стрелецът разполагаше не само с термалното устройство, но и с радиото на Уитком. Онова, което нямаше обаче, беше тяхната променлива честота.

Не беше нужно Озбек да казва на Расмусен да включи на друга честота. Чу изщракване и вече бяха на друг канал.

— Той има термален апарат, нали? — прошепна Расмусен с напрегнат глас. Не си направи труда да попита за Уитком. Не искаше да знае отговора.

— Да — отвърна Озбек, поглеждайки към огледалото на банята, което висеше на единия си дюбел. Отражението в счупеното стъкло му показва откъде бяха дошли куршумите през гипсовата стена. — Стреля хоризонтално през интервал от десет-петнайсет сантиметра.

— Какво да правим?

Озбек бързо трябваше да измисли нещо. Ако той и Расмусен започнеха да стрелят на сляпо, куршумите им можеха да проникнат в някой от съседните апартаменти и да причинят смъртта на невинни хора. Ако останеха там и не предприемеха нищо, това означаваше гибел за тях и Дод щеше да се измъкне.

Ако можеше нападателят им да не ги вижда!

Изведнъж на Озбек му хрумна нещо.

— Рас — каза той по радиото, — има ли термостат някъде там?

Расмусен огледа стените с електрическото си фенерче и го намери.

— Да.

— Можеш ли да стигнеш до него?

— Не знам.

— Какво използваш като прикритие? — попита Озбек и завъртя студения кран на ваната.

— Дивана.

— Опитай се да стигнеш до термостата. Трябва да качим температурата колкото може повече.

Расмусен прецени разстоянието и бутна дивана с рамо. Той помръдна едва-едва. Опита още веднъж, този път по-силно и

результатът беше малко по-добър. При третото бутване около него се посипаха куршуми, които дойдоха през стената.

Пълзейки зад дивана, раненият агент на ЦРУ, стигна до библиотеката и я дръпна с всичка силна, отмествайки я от стената, като в същото време внимаваше да не я събори. Когато беше вече достатъчно далече, той се мушна зад нея и се добра до термостата, който беше в другия ѹ край.

Расмусен се отгласна със здравия си крак, протегна ръка и завъртя регулатора на температурата до края.

Отпусна се на пода в мига, в който нова серия куршуми минаха през библиотеката и се забиха в стената, до която току-що бе стоял.

— Готово — каза Расмусен.

— Стой там — нареди Озбек и се пъхна напълно облечен и със защитната жилетка във ваната, която бързо се пълнише с ледено студена вода.

Озбек знаеше, че се излага на голям риск, но нямаше какво да направи. Ключът на успеха беше да уцели правилният момент, в който да излезе от ваната.

Ако отоплението работеше що годе добре, малкият апартамент щеше да се затопли бързо. Колкото по-дълго изчакаше, толкова повороятно беше планът му да проработи, но същото беше вярно и за стрелеца.

Озбек знаеше, че може да свали телесната си температура съвсем малко, но и това може би щеше да помогне. Термалният визор беше от по-старо поколение и имаше своите ограничения. Трябваше да доближи температурата си колкото може повече до тази на апартамента и по този начин термалният сигнал щеше да стане почти невидим. И когато това станеше, трябваше да действа бързо. Беше ясно, че нападателят се е фокусирал изцяло върху ранения мъж. Още три серии куршуми дойдоха от стената, които направиха библиотеката на трески и се забиваха в дивана.

Очевидно на този етап стрелецът беше решил да не се занимава с Озбек. Вероятно смяташе първо да елиминира Расмусен, който беше във всекидневната, сетне да проникне в апартамента през входната врата и едва след това да атакува другия си противник.

Озбек знаеше, че не могат да чакат повече.

— Рас — каза той по микрофона. — Качи ли се температурата вече там?

— Не мога да видя термостата, но става горещо — отвърна той.

— Добре, прекъсвам връзката и излизам навън. Не стреляй по мен.

— Прието — потвърди Расмусен.

Озбек махна слушалката от ухото си, потопи главата си под водата и остана там, колкото може по-дълго.

Когато излезе навън, бързо намокри една кърпа, уви я около главата си и се измъкна от ваната.

ГЛАВА 54

Озбек не чака да види дали нападателят ще започне да стреля срещу него. Знаеше, че телесната му температура скоро ще започне да се покачва.

Втурна се към всекидневната с вдигнат пистолет, готов за стрелба. Когато стигна до входната врата, прилекна до нея и протегна лявата си ръка към дръжката.

Отвори я бавно, колкото да се промъкне през нея и миг по-късно беше в коридора пред апартамента.

Стрелецът беше на няколко метра от него, притиснал термалното устройство към лицето си. Озбек дръпна спусъка. Мъжът залитна назад и докато визорът падаше на земята, Озбек зърна лицето на Матю Дод.

Изпрати още два изстрела към гърдите му, които го накараха да се строполи по гръб. Падайки на земята, Дод натисна спусъка на своето оръжие и разби рамката на вратата точно над главата на Озбек.

Агентът на ЦРУ се завъртя покрай стената, връщайки се обратно в апартамента и извика на Расмусен да го прикрие. Рискува да надникне в коридора и дръпна рязко главата си назад точно, когато изтрещяха още два изстрела, изпратени от Дод.

Озбек почака секунда, сетне мушна ръката си покрай рамката на вратата и дръпна спусъка. Отново извика на Расмусен и още веднъж надникна в коридора. Този път видя Дод да тича към задното стълбище. Озбек стреля, но в същия миг убиецът изчезна от погледа му.

Когато погледна назад и видя състоянието на Расмусен, разбра, че бързо трябваше да получи медицинска помощ. Не знаеше какво е станало и със Стефани Уитком. Възможно беше да е все още жива и тежко ранена. Въпреки това Матю Дод беше твърде близо, за да го остави да се измъкне.

Озбек погледна към Расмусен и каза:

— Веднага се връщам.

Сетне скочи на крака и се втурна по коридора към задното стълбище, взимайки по три стъпала наведнъж. Когато стигна първата площадка, надникна предпазливо зад ъгъла. Нямаше следа от Дод и Озбек продължи надолу по стълбите.

Едва когато наближи площадката на втория етаж, забеляза колко слаба е светлината. Дод бе разбил осветлението на тавана.

Виждайки раздробените стъклца и боеки се от възможна засада, Озбек се вкопчи в парапета в опит да спре. Изгуби равновесие и се подхлъзна настрани. Падна тежко на площадката на втория етаж, където счупените стъклца се забиха в левия му крак и в рамото му.

Не обърна внимание на болката, завъртя пистолета си към следващото стълбище и продължи напред. Когато стигна приземния етаж, отвори внимателно задната врата и погледна навън. Отново никаква следа от наемния убиец.

Озбек искаше да продължи преследването, но нямаше никаква представа накъде да тръгне и освен това двама от хората му бяха пострадали. Извади няколко парчета стъкло от бедрото си и се затича обратно нагоре по стълбите към апартамента на Дод. Трябваше да закара Расмусен в болницата и се молеше на Бога да не се налага да кара Стефани Уитком в мортата.

ГЛАВА 55

Беше малко преди девет и половина сутринта местно време, когато Бомбардир Глобал Експрес докосна пистата на националното летище „Роналд Рейгън“.

Представителка на авиокомпанията „Сигначър Флайт Съпорт“ посрещна Харват и Никълс. Тя им помогна да минат бързо през паспортното бюро и митницата и когато те ѝ отказаха учтиво допълнителна закуска и душ, дамата ги ескортира до зоната пред летището, където ги чакаше сив буик.

Двамата мъже хвърлиха чантите си в багажника и Харват се мушна на мястото до шофьора, а Никълс се настани отзад.

— Как беше полетът? — попита Лоулър, потегляйки.

— Бомбардирът е добър самолет — отвърна Харват, сетне махна маскировката си и представи Антъни Никълс.

Когато завиха към Мемориала на Джордж Вашингтон, Харват попита за Трейси.

— Лекарите от Американската болница в Париж са влезли във връзка с нейните хирурзи тук — каза Лоулър. — Продължава да бъде под наблюдение.

— Спаднал ли е мозъчният оток?

— Не и в такава степен, в каквато биха искали. Предписали са ѝ нови лекарства.

На Харват не му хареса това, което чу.

— Има ли болки?

Лоулър поклати глава.

— Очевидно са успели да се справят с болките.

— Говори ли с нея?

— Не, но са я чули хора от посолството. Тя се държи и не казва на никого нищо.

Харват се загледа в платноходките и другите плавателни съдове, които бяха осияли река Потомак въпреки мрачното време.

— Как се държат с нея френските власти?

— Засега тя е в ръцете на лекарите. Но заради трите мъртви ченгета и многото загинали и ранени цивилни при бомбения атентат натискът да бъде разпитана е голям.

— Разбирам ситуацията — призна Харват.

— Колкото по-бързо си свършим работата тук — каза Лоулър, толкова по-скоро ще дадем на французите очакваната от тях информация и да се надяваме, че след това ще пуснат Трейси.

— Да се надяваме?

— Знаеш какво имам предвид — отвърна Лоулър дрезгаво.

Сетне продължиха да пътуват мълчаливо.

Четирийсет минути по-късно Лоулър отби и спря пред една невзрачна порта с катинар.

— Искаш ли на теб да се падне честта? — попита той с ключ в ръката.

Харват взе ключа и слезе от колата. Обзе го горчиво-сладко чувство при завръщането му у дома без Трейси. Отключи портата и я отвори широко, така че Лоулър да може да влезе с колата. Когато се изравни с Харват, Лоулър свали прозореца надолу.

— Ще се качиш ли пак или искаш да повървиш?

— Предпочитам да повървя — отвърна Харват.

Той видя, че рекламината табела на компанията му за алармени системи лежи сред бурените и я заби отново в земята, след което затвори вратата зад себе си.

Колата с Лоулър и Никълс изчезна напред по виещата се алея с три платна и той тръгна след тях пеша.

„Бишъпс Гейт“^[1], както се назваше този имот, беше малка каменна църква от осемнайсети век с няколко акра земя, гледаща към река Потомак, на юг от имението „Маунт Върнън“ на Джордж Вашингтон. Тя беше близнак на друга малка църква в Корнуол, носеща името Св. Енодок.

Бомбардирана по време на Американската революция като седалище на британски шпиони, „Бишъпс Гейт“ беше лежала в руини до 1882 г., когато Военноморската служба за разузнаване тихомълком я беше вдигнало отново, превръщайки я в първата си тайна тренировъчна школа.

В крайна сметка „Бишъпс Гейт“ се беше оказала тясна за разузнаването и елегантната невисока църква заедно с прилежащите ѝ постройки се беше превърнала в хранилище за документи, преди да бъде окончателно разчистена и напусната.

Като признание за всичко, което беше направил за страната си, президентът Рътлидж беше предоставил „Бишъпс Гейт“ на Скот за деветдесет и девет години при символичен наем от един долар на година. От Скот се искаше единствено да поддържа имота в съответствие с историческото му значение и да го напусне в срок от двайсет и четири часа, със или без причина, ако това бъде поискано от законния му собственик — Военноморският флот на Съединените щати.

Бяха минали повече от петдесет години, откакто флотът не беше използвал „Бишъпс Гейт“ за нищо друго, освен като гробище за документи и на времето Харват беше трогнат от жеста на президента. Без да се брои гаража, преустроената църква заедно с прилежащата къща, ползвана някога от енорийския пастор, се състоеше от четиристотин квадратни метра жилищна площ. Харват трябваше само дакоси моравата и да плаща годишния си наем от един долар навреме.

Докато вървеше по алеята, той си спомни за щедростта на президента и за това колко много бяха преживели заедно през годините. Макар все още да негодуваше заради отношението, което беше получил, основната му грижа сега бе Трейси. Може би беше време да прости на Джек Рътлидж и да продължи нататък.

След последния завой на опасаната с дървета алея, Харват видя дома си. „Бишъпс Гейт“ бешедори и по-красива, отколкото я помнеше.

Лоулър и Никълс стояха пред входната врата и го чакаха.

— Имаш ключ — каза Харват, когато се приближи. — Защо не влизате?

— Помислих си, че не е редно — каза Лоулър. — В края на краищата това е твоята къща.

Харват взе ключа от Лоулър и отключи массивната врата. Когато влезе вътре, го лъхна наситената миризма на камък и на дърво.

На стената във вестибиюла висеше красива дървена табела, която беше намерил на тавана на пасторската къща с мотото на англиканските мисионери TRANSIENS ADIUVANOS — Прекосявам морето, за да помогна.

Беше я открил, още когато се нанесе, и тогава му беше хрумнало, че той и „Бишъпс Гейт“ са обречени един на друг. Смисълът на този надпис пророчески прилягаше на кариерата, която Харват си беше избрал.

За момент се замисли за причините, които го бяха накарали да посвети живота си на борбата с терористичната заплаха над Америка. Замисли се и за Трейси и за това как вместо да го остави да избира между нея и президента, тя самоотвержено беше извадила себе си от уравнението. Харват съмътно вярваше, че е възможно да има едновременно и кариерата, и семейния живот, за който си мечтаеше.

— Какво направихте с Булит? — попита Лоулър, прекъсвайки потока на мисълта му.

— Кой е Булит? — поинтересува се Никълс, докато се любуваше на интериора на старата църква.

— Най-голямото куче, което си виждал през живота си. Беше огромно още като кутре — отвърна Лоулър. — Породата се нарича Кавказка овчарка. Любимите кучета на руските военни и източногерманските гранични патрули. Бързи като светкавица, умни и пословично верни. На тегло могат да стигнат до сто килограма и са високи повече от метър при рамото.

Никълс подсвирна, впечатлен от чутото.

— Изпратих го при Фини и Паркър — отговори Харват.

— Те са добри момчета — каза Лоулър. — Твоето чудовище сигурно им е взело страх.

— Къде го намери това куче? — запита Никълс.

Харват погледна към стълбите, водещи към спалнята, в която спеше, когато Трейси беше простреляна, и каза:

— Не питай.

Не беше в настроение да говори за странното си познанство с едно джудже на име Николас, което търгуваше със строго класифицирана информация и беше известно в света на разузнаването като *Trola*.

— Ще сложа продуктите в хладилника — каза Лоулър. — Да пийнем кафе и да поговорим какво да правим.

— Аз съм съгласен — отвърна професорът.

— Ще се върна след малко — каза Харват и се отдалечи. Нужни му бяха още няколко минути да събере мислите си и да осъзнае, че си е

у дома, преди да бъде готов да разговаря за това какво трябва да се направи.

[1] Букв. „Портата на епископа“ (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 56

Лоулър работеше умело с френската преса^[1] на Трейси, нещо, на което Харват никога не можа да се научи. Може би защото му беше приятно да гледа как Трейси си служи с нея.

Каквато и да беше причината, когато Харват влезе в кухнята, Лоулър вече бе сипал три чаши с току-що сварено кафе, от което се вдигаше пара. Той взе своята и седна на масата, последван от Никълс и Лоулър.

Първи заговори Никълс:

— Както разбирам, това е моят нов дом.
— Засега — отвърна Харват, отпивайки от кафето си.
— А изследователските ми материали? Книгите ми? Тук нямам дори и четка за зъби.

— Направи списък на нещата, които ти трябват, и ще ти ги донесем — каза Лоулър.

Харват остави чашата си с кафе на масата.

— Този Дод е добър, Гари, много добър. Нямаме никаква идея къде е или за кого работи. Възможно е вече да е напуснал Париж и да пътува насам. Професор Никълс се нуждае от 24-часова защита.

— Прав си — кимна Лоулър. Сетне се извърна към Никълс и добави: — Скот ще ти донесе всичко, което ти е нужно. Ти и аз оставаме тук.

— Освен това трябва да установим някои правила — отбеляза Харват.

Професорът го погледна.

— Какви например?

— Първо, никакви телефонни обаждания, без изключение. Гари ще те насочи към сигурен сървър за имейли. Следвай неговите протоколи и не се отклонявай. Второ, няма да напускаш това място при никакви обстоятелства. Ако искаш да се разходиш, Гари или аз ще дойдем с теб. По всяко време на денонощието трябва да знаем къде си. Ясно?

Никълс кимна.

— Добре — каза Харват. — Ще работиш в моя кабинет. Гари ще ти помогне да се настаниш. А междувременно — добави той, като се облегна на библиотеката си и извади от едно чекмедже подложка за писане и химикалка, — да направим списък на нещата, които ще ти трябват от апартамента ти и кабинета ти в Чарлътсвил. Колкото побързо приключи с това пътуване, толкова по-добре ще се чувствам.

Никълс още работеше върху списъка, когато Харват си доля кафе в чашата и излезе от кухнята, оставяйки професора с Лоулър. Пое по тесен каменен коридор, който тръгваше от къщата на пастора, и отвори една невзрачна врата вляво, през която се влизаше направо в църквата.

На времето „Бишъпс Гейт“ вероятно бе вършила идеална работа на английските шпиони с многото тайни помещения и проходи под здравата ѝ основа. Харват беше изумен, че от флотското разузнаване никога не ги бяха открили. Или може би знаеха за тях, но ги бяха оставили недокоснати от уважение.

Харват обаче беше наясно с невероятния им потенциал и знаеше как да използва подземните коридори и стаи по най-добрия възможен начин. Беше се натъкнал на тях, докато се опитваше да премести кръщелния купел в другия край на църквата. Купелът беше снабден със сложен заключващ се механизъм, който отне цяла седмица на Харват да го поправи. И щом го накара да работи, разбра, че каменният олтар на църквата може да бъде наклонен под ъгъл от четирийсет и пет градуса, откривайки тясно вито стълбище, водещо към подземно помещение, което Скот с обич наричаше „моята крипта“.

Сега Харват се мушна през отвора и тръгна по стълбите, мислейки си колко му беше трудно да свали всички материали долу. Но си струваше. Тук той съхраняваше инструментите на своя занаят.

Криптата беше съоръжена със скрита вентилационна система, която осигуряващо постоянно приток на свеж въздух и изсмукващо влагата. Вътре имаше постоянна температура, осветление и електричество, което се осигуряващо от армейски акумулатори.

Харват натисна един ключ и правоъгълното помещение беше залято от флуоресцентна светлина. Покрай всяка от стените бяха наредени метални лавици, а в средата имаше маса от неръждаема стомана.

Скот Харват имаше много приятели, както в средите на специалните оперативни агенти, така и в общността на онези, които осигуряваха тайните служби на Америка с екипировката и принадлежностите, необходими за работата им.

Негов приятел, бивш морски тюлен и основател на водеща световна фирма за тактическо оборудване, „Блекхук Индъстрис“, се грижеше Харват да разполага с всеки течен нов продукт. Харват пък ги беше запознал с един талантлив млад лекар, изобретил нова бойна униформа с вграден турникет, която щеше да революционизира бойното облеклото на военните и специалните служби. „Блекхук“ не се бяха поколебали да разработят изобретението и сега в един от металните шкафове на Харват висяха няколко чифта панталони с турникет, които според повечето военни експерти бяха най-голямото нововъведение в армията от времето на ризницата.

След специалното облекло на „Блекхук“, експлозивите, комуникационната техника, апаратурата за нощно виждане, пистолетите и ножовете идваше ред на тежкото оборудване. До модерните карабини Берета, Бенели, Ремингтън и Мозберг имаше две антични пушки Робар RC50, а до тези произведения на изкуството висяха още по-тежки оръжия.

Като човек, направил многобройни предложения за промяна на дизайна на оръжията на „Хеклер & Кох“ още от времето, когато беше морски тюлен, Харват разполагаше с почти всички модели на автомати и автоматични пистолети, произведени от тази компания през последните двайсет години. Притежаваше и една вариация на страховитата карабина „Вайпър“ на M16 Клиник.

Но най-смъртоносното, най-ефективното и най-точно оръжие на Харват беше дошло от едно дискретно изискано ателие в Леандър, щата Тексас, на име „ЛаРю Тактикал“, което отпечатаваше върху всеки свой продукт мотото „Живей свободен или умри“.

Приятелят на Харват и съименник на кучето му, Булит Боб Хориган, го беше запознал с Марк Ла Рю и с колкото и смахната молба да се обърнеше към ателието, момчетата от „ЛаRю Тактикал“ винаги измисляха нещо по-добро от онова, което Харват беше поискал. Много хора се шегуваха, че Марк е вариант на Джеймс Бондовия агент Q^[2] и понеже беше горд тексасец, смятала, че кодовото му име трябва да бъде BB-Q^[3].

Харват протегна ръка и взе своята специално изработена тактическа пушка ЛаРю М4 с къса цев. Тя приличаше на обикновено бойно оръжие, но не беше нищо такова. Всъщност беше толкова точна, че с помощта на необходимата мощна оптика Харват можеше да улучи с нея 3-сантиметрова мишена от 600 метра разстояние.

Снабдено с мерник с червена точка СотрМ4, прибор за нощно виждане Xiphos NT и лазер FSL „Лейзърлайт“, това оръжие беше една от най-ценните му вещи. В чест на скандинавското кодово име на Харват, Марк Ла Рю беше гравирал с лазер върху магазина на пушката митологичния чук на Тор, норвежкият бог на гръмотевиците.

От пистолетите Харват избра един „Хеклер & Кох“ 45-и калибръ, модел „USP Тактикал“, и един 230-калибров Уинчестър SXT&P, заедно с муниции, резервни пълнители и два заглушителя „Гемтек“. Сетне разгъна една подложка за почистване върху металната маса и започна да чисти и смазва всяко от оръжиета, за да е сигурен, че ще бъдат в идеално състояние.

След като зареди няколко черни полимерни пълнителя модел „Макпул“ с двайсет и осем 77-калиброви куршума Блек Хилс Mk262, Харват прибра тактическата пушка, заглушителя и пълнителите в специален калъф, а всичко останало сложи в чанта „Блекхоук“ за носене през рамо. Накрая изгаси осветлението и излезе от криптата.

С помощта на специалния механизъм върна църковния олтар на мястото му, струпа цялото си снаряжение близо до входната врата и се върна в кухнята. Професор Никълс беше до печката и бъркаше яйца, а в това време Лоулър четеше написания на ръка списък.

— Това ли е? — попита Харват, когато влезе.

Лоулър бутна листа хартия към края на масата и свали очилата си.

— Това е — каза той.

— Искаш ли да закусиш преди да тръгнеш? — попита Никълс и дръпна чугунения тиган на Трейси от котлона.

— Разбира се — отвърна Харват, надявайки се, че няма да му се наложи да използва нито едно от нещата, които беше изbral.

По-добре да имаш необходимата екипировка и тя да не ти трябва беше една от любимите максими на Харват. Ако нещо се случеше, той искаше да е сигурен, че е подгoten.

[1] Вид кафеварка, популяризирана от французите, с която се прави силно кафе. — Б. пр. ↑

[2] Герой от романите на Ян Флеминг, който осигурява различни новаторски приспособления на Джеймс Бонд. — Б.пр. ↑

[3] Съкратено от барбекю, което се радва на най-голяма популярност в Тексас. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 57

Въпреки че беше събота, Харват не можа да намери веднага място за паркиране. Както в повечето университетски градчета, паркингите във Вирджинския университет се ползваха на принципа „който дойде първи, паркира“. В резултат на това спря доста далече от историческия факултет „Коркоран“.

Нямаше нищо против. След дългото шофиране, щеше да бъде добре да се поразтъпче. Освен това му беше приятно да бъде отново в университетско градче. Изненада се, че дори през уикенда имаше толкова много хора и всичко кипеше от живот.

След кратка разходка Харват пристигна пред една триетажна тухлена сграда, наречена Рандъл Хол. Кабинетът на Никълс беше на втория етаж и той използва ключовете на професора, за да влезе. Изненада се от това, което видя. Вместо в очаквания академичен стил, декорът беше много изискан. Мебелите бяха елегантни и съвременни. Маслени платна със старинни американски пейзажи се редуваха с изящни чернобели фотографии. Никълс очевидно не беше типичен представител на закостенялата академичната общност.

Над всичко доминираше впечатляващо писалище от тъмно дърво в стил Bauhaus^[1], поставено пред прозорците. Върху него се виждаше стилен бележник, а отпред имаше кожено кресло. Черен бакелитен телефон от 30-те години на миналия век стоеше до елегантен компютър „Епъл Макинтош“. Бюрото беше толкова лъскаво, че Харват даже виждаше отражението си в него.

На едната стена имаше дървени шкафове за папки, а другата открай докрай бе заета от лавици за книги. Тук бяха историческите текстове, които човек очаква да намери в кабинета на изследовател на Джеферсън, както и томове на водещи представители на Демократическата партия от последните няколко десетилетия. Посягайки към тях, Харват откри, че някои са подписани. Това беше впечатляваща колекция.

Намери двата тома на Джеферсън, които професорът беше поискал и ги пъхна в чантата си. В далечния ъгъл на стаята, точно както Никълс му беше казал, беше оставена синя спортна чанта марка „КИВА“, от която стърчеше тенис-ракета със стикер на университетския тенис клуб „Снайдър“ върху дръжката. Макар Никълс да твърдеше, че единствен той има ключове за кабинета, Харват беше притеснен, че скривалището за флаш-устройството, което професорът си беше изbral, е прекалено очевидно за евентуални крадци.

Дръпна ципа на главното отделение на чантата, извади чифт спортни гащета и тениска с образите на Клинтън и Ал Гор и под тях намери онова, което търсеше. Махна пластмасовия капак на кутията с топки за тенис и я обърна върху дланта си. Професорът несъмнено беше изbral доста находчиво скривалище. Харват вероятно никога нямаше да погледне там. Забеляза тънкия разрез върху повърхността на последната топка и го доразкъса с пръсти.

Флаш-устройството пасваше идеално вътре. Човек можеше дори да тупне топката, без да чуе никакъв подозрителен звук. Харват извади флашката и я пъхна в джоба си. Предстояха му още два часа каране, а преди това трябваше да мине през дома на Никълс, за да вземе дрехите му и някои други неща. Излизайки от кабинета на професора, той дръпна вратата след себе си и я заключи.

Навън Харват се отправи към централната част на кампуса, където беше паркирал спортния си автомобил. Тръгна по затревеното пространство, обградено от внушителна колонада, известно като Моравата. Непосредствено зад нея се издигаше Ротондата, архитектурното и интелектуално сърце на Вирджинския университет, проектирано от Джеферсън по модел на Пантеона в Рим.

Мисълта за Пантеона извика у Харват вълна от спомени. Последният път, когато го беше видял, едва не загина. В този момент го обзе странно чувство. Трябваше му съвсем кратко време, за да осъзнае, че то не е свързано с онзи епизод от преди много години в Италия, когато се беше изплъзнал от смъртта, а с мястото, където се намираше сега.

Харват усети как косата на тила му настръхва и бръкна в чантата си, търсейки дръжката на своя „Хеклер & Кох“.

Някой го следеше.

[1] Стил в изкуството от средата на 20 в., повлиян от индустриалното производство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 58

Убийството не беше нещо ново за Хамза Аяд и Рафик Саид. Като бивши служители на Саудитското разузнаване, те бяха запознати с всички тънкости на занаята. Освен че бяха много вещи в отнемането на живот, те бяха изключителни преследвачи, които можеха да се появяват и да изчезват, когато пожелаят. Или поне така стояха нещата в Близкия изток. В Съединените щати беше малко по-различно.

Макар двамата мъже да бяха със среден ръст и без отличителни белези, арабските им черти не им позволяваха да се изгубят сред тълпата от американци, дори в едно университетско градче с толкова разнородни обитатели. Нещо повече — те следяха професионалист, който инстинктивно проверяваше дали има опашка.

Неуспехът на Хамза и Рафик да убият Андрю Салям беше непростим пропуск. Салям трябваше да умре заедно с Нура Халифа. Единственото, което изкупваше вината на двамата саудитски агенти в очите на шейх Омар беше добрата им работа при подхвърлянето на фалшивите доказателства за връзката между младия мъж и Нура.

Понякога ставаха грешки, но на Хамза и Рафик не им се плащаше за това. Омар ги беше довел в Америка, очаквайки резултати. И той нямаше да остане доволен при пореден провал, което беше още една причина да успеят сега.

Наблюдението на Рандъл Хол и апартамента на професор Никълс в университетския град беше досадна работа, но Омар беше настоял за това. Операцията в Париж беше пълен провал и шейхът беше извън себе си от гняв.

Ал Дин, американският убиец на Омар, беше изпратил на шейха по електронната поща кадри на мъжа и жената, които бяха помогнали на Никълс, заснети от камери в Париж. Хамза и Рафик бяха получили недвусмислени указания от Омар какво се очаква да направят, ако срещнат Никълс или някого от помощниците му.

Хамза държеше Рандъл Хол под наблюдение, когато мъжът се появи. След като сравни неговата снимка с тази, която му беше дадена

от Омар, той се обади на Рафик и го инструктира да вземе колата и да тръгне към Рандъл Хол, колкото може по-бързо.

И двамата носеха оръжия, но те служеха единствено за самозащита. Дори заглушителите произвеждаха шум и можеха да привлекат нежелано внимание. Когато тези мъже убиваха, те го правеха отблизо и лично, с голи ръце или с различни тихи оръжия като ножове, игли, керамбити^[1] и други подръчни средства.

Походката и поведението на непознатия, който влезе в Рандъл Хол, бяха достатъчни за Хамза, за да заключи, че си имат работа с професионалист. Той беше в добра форма, пъргав, с предпазливи и бдителни очи. Дрехите, които носеше, не можеха да скрият страховитата му физика. С известна изненада Хамза разбра, че този човек не е лесен за убиване. Твърде много неща можеха да се объркат, а той не можеше да си позволи нов провал. Точно затова се обади на Рафик. Двамата заедно щяха да се справят с мъжа без проблем.

Или поне така смяташе до момента, в който той неочаквано излезе от сградата. Мъжът беше стоял вътре по-малко от десет минути. Докато вървеше на безопасно разстояние зад него, Хамза се свърза чрез своя предавател с Рафик, за да го информира за позицията си.

Облечен с джинси, туристически обувки и анорак върху памучната си риза от деним, Хамза носеше на гърба си и малка раница, за да се смеси по-добре с тълпата от студенти. След нападенията от 11 септември американците действително бяха станали по-подозрителни към мюсюлманите, но едновременно с това политическите им скрупули бяха пораснали до такава степен, че полицайтите в района на университета щяха доста да се подвоумят, преди да посмеят да спрат хора като Рафик и Хамза, от страх да не бъдат подведени под отговорност за професионална и лична дискриминация. В резултат на това двамата саудитски наемни убийци можеха свободно и безнаказано да се мотаят из кампуса на Вирджинския университет.

Проблемът им всъщност беше как да стигнат до целта си. Да отвлечеш някого от многолюдните улици на Рияд и Медина беше изключително сложно. В Америка това беше почти невъзможно. Трябваше или да натикат жертвата си в колата или да я отведат на някое изолирано място, където да я ликвидират.

Хамза обмисляше възможността да се приближи достатъчно близо, така че да може да използва ножа си, когато непознатият неочеквано се обърна.

[1] Извит нож, използван главно в Индонезия, Малайзия и Филипините. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 59

След като се обърна на два пъти, Харват започна да си мисли, че му се е сторило. Никой не го следеше. Когато беше на половин пряка разстояние от колата си, реши да се довери на интуицията си още веднъж.

С дистанционното на колата в едната си ръка, а с другата върху дръжката на пистолета, който беше в чантата му, Харват бързо започна да скъсява разстоянието до своя черен шевролет „Трейлблейзър“. Държеше под око двата тротоара и внимаваше за подозрителни коли. Огледа двата автомобила, които бяха паркирани пред и зад шевролета. Преструвайки се, че се кани да пресече улицата, той изведнъж се спря, натисна дистанционното за отключване, отвори рязко вратата и скочи вътре. Колкото може по-бързо пъхна ключа в стартера и запали двигателя. Очите му се стрелнаха от огледалата за обратно виждане към тротоарите от двете страни.

От дъното на улицата се зададе бял миниван и Харват задържа погледа си върху него, давайки леко назад в очакване да излезе от мястото, което заемаше. На около двайсетина метра зад минивана имаше син нисан, който вероятно беше намерил място за паркиране, защото колата бе спряла и десният й мигач примигваше.

Харват изчака миниванът да отмине, сетне нави волана и излезе бавно на улицата. Почти в същия момент синият нисан го бълсна странично, отпрати предницата обратно към освободеното място и заклеши вратата му. Нисък тъмнокож мъж с джинси и анорак се затича към шевролета, като в същото време едната му ръка се мушна под анорака.

Харват успя да се наведе, миг преди колата му да бъде обсипана с куршуми. Изстрелите идваха един по един и стрелецът вероятно беше шофьорът на нисана, който използваше някакъв полуавтоматичен пистолет. Тези типове се бяха подготвили като за лов на мечки. И щяха да съжаляват за това.

Харват се пресегна към задната седалка, щракна капака на чантата си, марка „Сторм“, и грабна своя усъвършенстван ЛаРю М4.

В това време мъжът с анорака вече беше извадил оръжието си и отпари откос към предното му стъкло. Харват вдигна автомата си и отвърна на огъня. Оръжието му, снабдено със заглушител, беше значително по-тихо от това на нападателите му.

Куршумите на Харват намериха целта и два откоса попаднаха в гърдите и главата на человека с анорака. Сетне завъртя автомата наляво. Мушна дулото през разбитото стъкло и без да обръща внимание на канонадата от изстрили, идваща от нисана, натисна спусъка. Когато и изстреля и последния куршум, пусна празния пълнител на земята и светкавично презареди с нов.

Надникна навън, търсейки някаква друга заплаха, изстреля още петнайсет куршума към колата на нападателите си и излезе през пасажерската врата.

Докато пълзеше към задницата на шевролета си, оглеждаше трескаво района. *Гледай и дишай, повтаряше си той. Гледай и дишай. Не позволявай да те хванат неподготвен.*

Оръжието му беше насочено напред, готово за стрелба, когато излезе иззад колата си и се приближи към синия нисан. Навсякъде около него крещяха и тичаха студенти, търсещи прикритие.

Когато се изравни с прозореца на шофьора, видя, че в главата и тялото му бяха попаднали множество куршуми и несъмнено беше мъртъв.

В далечината се чу накъсания вой на приближаващи се полицейски коли. Отвори вратата на нисана и измъкна на улицата трупа на шофьора. Претърси го, но не откри никакви документи. Предположи, че няма да намери такива и у партньора му, който лежеше мъртъв на тротоара.

Огледа се отново и този път видя някакъв малоумник да го снима с мобилния си телефон. Без да се замисля, вдигна оръжието си и го насочи към младежа.

— Хвърли го — нареди му Харват.

Ужасеният студент направи, каквото му беше казано, и побягна. Харват се наведе и взе телефона от земята. Воят на полицейските сирени се приближаваше. Нямаше много време.

Скочи във все още работещия нисан и даде назад, за да освободи пътя на колата си. Сетне, внимавайки да не остави никакви следи, претърси бързо нисана за нещо, което да му подскаже кои са били нападателите му — козирките против слънце, нишата до скоростната кутия, жабката. Всичко беше празно.

След като взе оръжието на убития, Харват изскочи от колата и използва конфискувания телефон, за да направи две бързи снимки на шофьора и на номера на колата. Снима и тялото на нападателя с анорака, който, както и очакваше, също не носеше документи, и хвърли оръжията на задната седалка на своя шевролет.

Взе два стари парцала, които държеше отзад, уви ги около предния и задния номер на колата си и скочи зад волана. Сетне гумите на шевролета изпищяха и Харват се отдалечи бързо от кампуса на Вирджинския университет.

ГЛАВА 60

ДЖАМИЯТА УМ АЛ КУРА ФОЛС ЧЪРЧ, ВИРДЖИНИЯ

— Какво прави той тук? — попита Абдул Уалид, влизайки в офиса на шейх Омар.

Матю Дод, със сериозно изподраскано лице, седеше на кушетката.

— *Ас саламу алейкум*, братко — отвърна той. Макар да носеше защитната жилетка на агентката на ЦРУ, когато беше пристрелян в апартамента си, гърдите го боляха ужасно. Беше му трудно да говори и да си поеме дълбоко дъх.

Уалид се поколеба за миг и сепаке каза:

— *Валейкум ас салам*.

— Операцията ни в Париж се провали — каза Омар. — Възникнаха и други проблеми.

Уалид хвърли бърз поглед на Дод. Не трябваше да чуе това точно сега. Беше прекарал предобеда във ФБР, където го бяха въртели на шиш заради Нура Халифа и Андрю Салям, и нервите му бяха опънати.

— Ти си виновен за всички проблеми — каза той на Дод.

— Замълчи — заповядда Омар и посочи стола на директора на ФАИВ. Шейхът не искаше нов скандал в офиса си. Дод вече го беше изкарал извън равновесие и кръвното му налягане току-що беше започнало да се нормализира. — Когато не става онова, което искаме, трябва да се научим да искаме онова, което става.

Още поговорки, помисли си Уалид.

— Махмуд — каза той, — ФБР знае всичко.

— Всичко? — Шейхът повдигна вежди. — Аз не мисля така. Те знаят само онова, което им е казал Андрю Салям, а Салям е лъжец и убиец.

— Но дори лъжците понякога казват истината — отвърна Уалид, контролирайки имама със своя поговорка. — Казвам ти, във ФБР вярват

на онова, което Салям им казва.

— Откъде знаеш?

— Видях го върху лицата им. Чух го в гласовете им, при всеки един от въпросите им. Те знаят какво правим. А за онова, което не знаят, се досещат и предположенията им са правилни!

— Успокой си — рече Омар. — Трябва да вярваме на онова, което виждаме, и да не обръщаме внимание на онова, което чуваме.

Уалид поклати гневно глава.

— Ние ги подценихме.

— Те нямат никакви доказателства. Американците няма да позволят мюсюлмански лов на вещици. Исламофобията не се толерира тук, както знаеш.

— Омар, чуй ме. Американците не ни вярват. Те се страхуват от нас. Още повече се страхуват от политически грешки и ние добре се възползвахме от това. Но не се заблуждавай, всичко си има граници и ние сме много близо до това да ги прескочим. Ако не сме крайно внимателни и бдителни, всичко ще се обърне срещу нас.

Шейхът се разсмя.

— Смяташ, че това е смешно? — попита Уалид.

Омар го погледна.

— Ти надценяваш тези хора. Те са мекушави и глупави. Причината за съществуването на политическата коректност и плурализма е, че те са твърде мързеливи, за да наложат на останалите онова, което някога е означавало да си американец. Тази нация умира и ние не сме проблемът — ние сме решението. Исламът — истинският неподправен ислам — е онова, което ще спаси Америка.

— След провала в Париж, може вече да няма истински ислам. Или поне не и такъв, какъвто го знаем.

— Операцията в Париж се провали, защото искахме да постигнем твърде много — каза Дод и погледна към Омар. — Това няма да се повтори.

Намекът беше ясен и според Уалид доста дързък. Дод обвиняваше Омар за случилото се в Париж.

— Спомена, че има и други проблеми — попита Уалид. — Какви други проблеми?

— ЦРУ локализира апартамента ми в Балтимор — отговори Дод вместо шейха.

— Как?

— Не знам. И няма значение. Важното е, че в резултат на това един от агентите им е мъртъв, а друг ранен. В Ленгли ще настъпи хаос.

— Според мен е важно кога точно се е случило това — коментира Уалид. — Информацията трябва да е дошла от Салям.

— Но Салям нямаше никаква представа кой е неговият вербовчик — намеси се Омар. — Той вярваше, че работи за ФБР.

— Абдул е прав — каза Дод, опитвайки се да намери обяснение.

— По някакъв начин властите са успели да направят връзка. Информацията вероятно е дошла от Салям.

— Трябва да изчезнеш отново — заяви Уалид. — Отиди където и да е. Просто се махни от страната и остани скрит.

Омар вдигна ръка.

— Още не. Не и преди работата да бъде свършена.

— Каква работа? Професорът, който помагаше на Марван Халифа? Антъни Никълс? — попита Уалид.

Шейхът кимна.

— Нека твоите способни саудитски агенти да се заемат с него. Не, почакай, забравих. Всъщност те са причината Салям да е все още жив.

Кръвното на Омар отново започна да се покачва. Сарказмът на Уалид беше излишен в този момент и тъкмо се канеше да го смъмри, когато телефонът на бюрото му иззвъня. Вдигна слушалката, слуша известно време и сетне затвори. Протегна ръка към дистанционното, за да включи телевизора и каза:

— Имало е престрелка във Вирджинския университет. При това сериозна. Очевидно е стигнало до медиите.

ГЛАВА 61

С липсващо предно стъкло и с дупки от куршуми от двете страни Харват знаеше, че няма да стигне много далече със своя трейлблейзър. След няколко минути каране забеляза един обрасъл с дървета път, който минаваше по периферията на огромния курорт „Боърхед Ин“. Свърна по него, навлезе дълбоко в гората и след известно време изключи двигателя. Крийки се зад дърветата, той заобиколи голф-игрището, докато стигна до хотела. Камериерите бяха изключително заети и Харват бързо откри онова, което му беше нужно.

Колона от коли с ключове в стартера очакваха да бъдат паркирани. Харват не обичаше да прави нещата по трудния начин, когато не се налагаше. Тръгна към едно зелено волво седан с вид на собственик, качи се, запали и се отдалечи от хотела.

Трябваха му няколко секунди, за да се ориентира и сене се отправи към мястото, където беше скрил шевролета.

Свали номерата от спортния си автомобил, прехвърли всичко, включително и оръжиета, в багажника на волвото и потегли предпазливо към вкъщи.

* * *

— Ще изпратя екип да прибере колата ти, а тази ще оставят на място, където лесно ще бъде намерена — каза Лоулър, докато Харват изваждаше нещата си от багажника на волвото. — Ще се свържа и с полицията във Вирджинския университет.

Харват бръкна в джоба си и свали картата от конфискувания телефон.

— Тук има снимки на двамата мъже, които застрелях — каза той, подавайки я на Гари. — Снимал съм и номера на колата им.

— Тя вероятно е била открадната, но за всеки случай ще я проверим. Трябва ли ти нещо друго, докато ме няма?

Харват поклати глава.

— Добре — каза Гари и се качи във волвото. — Ще поискам кола за теб и ще се върна до седем, така че ще имаш достатъчно време, за да стигнеш до Вашингтон.

Харват изпрати с поглед Лоулър, докато той се отдалечаваше от Бишъпс Гейт. Предстоящото му посещение в Белия дом беше последното нещо, за което имаше настроение. За последен път беше виждал Джек Рътлидж малко след като простреляха Трейси и нямаше никакво желание да го вижда отново. Идеята Никълс да остане да работи в уединение в „Бишъпс Гейт“ върху липсващите текстове от Корана беше на Харват. Но за тази цел той се нуждаеше от декодирация механизъм и другите документи на президента. И макар че Рътлидж можеше да ги даде и на Гари, той беше настоял Харват лично да дойде да ги вземе. Изглежда, че нямаше друг избор освен да застане лице в лице с Джек Рътлидж.

След като даде на Никълс флаш-устройството и другите неща, които беше взел от кабинета му във Вирджинския университет, Харват влезе в кухнята. Сложи си вода за кафе, но изведнъж се замисли и изключи котлоната.

Беше под голямо напрежение през последните няколко часа. Нервите му бяха опънати и се чувствуваше отпаднал. Нуждаеше се не от няколко чаши кафе, а от почивка.

Тръгна по стълбите към спалнята и без да погледне към снимката на нощното си шкафче, на която бяха двамата с Трейси, легна на леглото и затвори очи. Направи усилие да успокои ума си и да прогони всякакви мисли. Постепенно изключи съзнанието си и потъна в дълбок сън без сънища. Остана в това състояние няколко часа, докато го събуди звука от колата на Лоулър.

Макар тялото му да се противи, Харват се измъкна от леглото и влезе в банята. Взе си дълъг горещ душ, оставяйки водата де се плиска по врата и раменете му. След като се загря добре, включи студената вода до края и остана така колкото може по-дълго. Ефектът беше по-добър от двойно еспресо.

Сетне се избръсна, подсущи косата си и си избра костюм. Наистина беше неделя, но отиваше в Белия дом, за да се срещне с президента и трябваше да е подходящо облечен.

Малко по-късно долови аромат на кафе от кухнята. Лоулър отново правеше своята магия с френската преса.

— Някакви новини от Трейси? — попита Харват.

— Не — отвърна Лоулър и му подаде чаша. — Но двамата души, които си ликвидирал в университета, се оказа, че имат доста интересен произход.

— Като например?

— Очевидно са граждани на Саудитска Арабия с по няколко псевдонима. Има основание да се смята, че са работели за Саудитското разузнаване.

— За саудитците ли са работели? — Харват отпи от кафето си. — Или са били необвързани като Дод?

— Съдейки по интереса на принца към делата на президента, предполагаме, че са работели за саудитците — отговори Лоулър. — Допускам, че са държали под наблюдение кабинета и апартамента на Никълс, в случай че се появи. Не мисля, че са те проследили до Вирджинския университет. Те вече са били там.

— Сигурно — каза Харват.

Лоулър му подаде връзка с ключове за кола.

— Отвън има едно черно тако^[1]. Махнал съм Он-Стар^[2] оборудването и GPS-a.

— Благодаря.

Харват пъхна ключовете в джоба си, взе кафето си и влезе с него в църквата. След като отмести олтара, слезе в криптата и сложи на металната маса два пистолета, тактическата си пушка и няколко ръчни гранати.

Макар да не очакваше някакви проблеми по време на краткото си пътуване до Белия дом и обратно, не искаше да рискува.

За разлика от пътуването си до Вирджинския университет, този път щеше да носи в себе си изключително важна пратка и в никакъв случай нямаше да допусне тя да попадне в други ръце освен в тези на Антъни Никълс.

[1] Шевролет Тако на фирмата Джениръл Моторс. — Б.пр. ↑

[2] „ОнСтар“ е дъщерна компания на Дженирал Моторс, която осигурява комуникационно и навигационно оборудване за техните автомобили. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 62

БЕЛИЯТ ДОМ

Каролин Ленард посрещна Харват на входа за автомобили на кръстовището на 17-а улица и авеню „Пенсилвания“. Президентът беше наредил Харват да получи свободен достъп до кабинета му и да не бъде претърсан. Познавайки естеството на работата, която Харват бе вършил за президента, Ленард предположи, че той ще бъде въоръжен. Вероятно тежко въоръжен.

След като подвижните заграждения бяха спуснати, Ленард се качи при него в колата и му помогна да мине през останалите КПП-та. Паркираха на алеята между Държавния трезор и източното крило на Белия дом.

— Трябва ли да оставя стиковете си тук? — попита Харват, като се тупна по хълбока.

— Ако зависеше от мен — да, но президентът нареди да получиш пълен достъп. Така че, изборът е твой — отвърна тя и слезе от колата.

Харват предпочиташе винаги да има поне едно от оръжията си на разположение. Не че някой можеше да влезе с взлом в колата му в Белия дом и да вземе оборудването му, но известна доза параноя винаги помагаше на хората от неговия бранш да оцеляват. Реши да задържи пистолета, който носеше на кръста си.

Докато пресичаха улицата, Ленард съобщи по радиото, че идват. За Харват чувството да бъде отново в Белия дом беше странно. Беше прекарал много нощи тук, докато работеше за Сикрет сървис, и не за първи път му правеше впечатление колко тайнствено тиха може да бъде тази сграда — почти като църква.

Не срещнаха никакъв персонал, докато вървяха към главния асансьор и Ленард натисна копчето за третия етаж.

— Солариума? — позволи си да предположи Харват.

Жената поклати отрицателно глава в отговор.

Когато вратата на асансьора се отвори, звукът на удрящи се билиардни топки даде отговор на въпроса му. Ленард го поведе по централния коридор към игралната зала в южното крило на резиденцията.

Докато се приближаваха, Харват се вгледа в двамата агенти по сигурността — мъж и жена, които стояха на пост отпред. Не познаваше нито един от тях. Те го удостоиха със същия кратък изпитателен поглед, с който той беше посрещал гостите на Рътлидж, докато работеше тук. Знаеше, че те живеят според принципа: *Бъди учитив към всеки, но имай план как да го убиеш*. Харват до ден-днешен се ръководеше от това правило.

— Извинете ме, господин Президент — каза Ленард, след като почука на вратата на игралната зала. — Скот Харват е тук.

Рътлидж, с навити ръкави и без вратовръзка, оставил билиардната щека на масата „Брунсуик“ и каза:

— Най-после тук да дойде човек със собствено мнение. Как я караш, Скот?

— Добре съм, сър — отвърна Харват, пристъпвайки към президента, за да се ръкува с него.

— Би ли искал бира? — попита Рътлидж, след като Ленард излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Харват се потупа по хълбока, за да покаже, че носи оръжие.

— Грижиш се за талията си, значи? — пошегува се президентът и тръгна към един малък хладилник. — А какво ще кажеш за една диетична кола?

— Да, благодаря — отговори Харват.

Рътлидж взе кутия диетична кола за Харват и бутилка бира „Сейнт Паули Гърл“ за себе си и ги отвори. Подаде кутията на Харват и чукна бутилката си в нея.

— Наздраве.

— Наздраве — отвърна Харват.

— Знаеш ли, че президентът Линкълн е бил голям поклонник на билиarda? — попита президентът.

— Не, не знаех — отговори Харват, който един-два пъти беше играл билиard с Рътлидж по време на път, но никога в игралната зала на Белия дом.

— Наричал е билярда здравословна научна игра, която дава отмора на иначе уморения ум. Защо не вземеш една щека да поиграем малко.

Харват отпи от диетичната си кола, свали сакото си и си избра щека. След което спечели жребия да играе пръв. Решиха да играят на Осма топка^[1]. Харват отдавна беше научил, че ключът към успеха в билярда беше същият като в голфа. Всичко се свеждаше до плавен замах и прецизен удар.

Изтегляйки щеката силно назад, търсейки по-голяма ударна сила, той изстреля бялата топка силно напред. Чу се впечатляващ шум, когато началната топка срещна останалите, изпращайки три от тях в джобовете. След кратък оглед на ситуацията, Харват се почеса и отстъпи ред на президента.

— Отдавна очаквах тази среща — каза Рътлидж.

Харват се облегна на щеката си и отново отпи от колата. Макар да беше решил да остави лошото в миналото, във въздуха между тях тегнеше напрежение.

— Знам това, сър — отговори той.

— Скот, исках да ти кажа лично колко много съжалявам за случилото се. Ако знаех, че някаква опасност грози теб или хората, които обичаш, щях да те предупредя.

— Господин Президент... — започна Харват, но Рътлидж го спря.

— Аз сключих сделка с терористите — продължи той — и ти лично пострада от това. Макар че те да нарушиха споразумението, аз не ти съобщих за това и по този начин ти попречих да защитиш хората около себе си. Това беше грешка и аз поемам пълната отговорност за нея.

Ти неведнъж си доказвал своите качества пред правителството и страната си. Неведнъж съм казвал колко си ценен за нас и въпреки това, когато бях притиснат до стената, аз не потърсих помощта ти и те принудих да избираш между това да защитиш близките си и да бъдеш заклеймен като предател, за което съжалявам.

След телефонния разговор с президента от Париж, Харват не беше очаквал отново да говорят за това. Искреното извинение на Рътлидж говореше за силата на характера му, пред която Харват винаги се беше възхищавал.

Президентът заобиколи масата, приближи се към него и отново протегна ръка.

— Искам да я приемеш, само ако наистина приемаш извинението ми.

Харват не се нуждаеше от дълъг размисъл и нови аргументи. Решително и без колебание той стисна ръката на президента и му прости.

— Добре — каза Рътлидж, подготвяйки се за следващия си изстрел. — А сега, след като решихме този въпрос, мога да ти дам онова, за което си дошъл.

[1] Вид игра на билиард. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 63

Айдън Озбек седеше в дома си на изгасено осветление в компанията на бутилка „Мейкърс Марк“. Това беше един от най-лошите дни в живота му.

Огнестрелната рана на Расмусен беше по-сериозна, отколкото си мислеше. Без турникета към панталоните му щеше да изгуби твърде много кръв и имаше късмет, че все още е жив.

И след това Стефани Уитком. Гърлото ѝ беше прерязано от ухо до ухо. Когато я намери, тя беше вече мъртва и не можеше да направи нищо за нея. Тялото ѝ лежеше на задната седалка на пикапа му, завито с одеало, докато караше Расмусен към най-близката болница, зарязвайки го в студа на входа на Спешното отделение.

Расмусен щеше да направи същото, ако беше на негово място. По-добре беше само единият от тях да се компрометира и да се налага да обяснява как се е стигнало до огнестрелната рана. Освен това имаше опасност някой да открие тялото на Стефани Уитком в деналито.

Брус Селек, директорът на Националната секретна служба, изпадна в бяс, когато Озбек му се обади и му обясни защо трябва да се види с него в Ленгли, колкото може по-скоро. Когато му разказа какво се е случило, Селек едва не го разкъса на парчета. И заслужено. Озбек беше превишил правата си и последствията бяха ужасяващи. Един агент беше мъртъв, друг в болницата, а провалът на импровизираната операция здраво щеше да раздруса цялата агенция.

Всъщност провеждането на операции на територията на Съединените щати беше абсолютно забранено. Няма значение какъв беше залогът. Озбек се беше издънил както никога досега.

Агенцията трябваше да даде някакво обяснение на болницата за огнестрелната рана на Расмусен, за да избегне разследване, да потули по някакъв начин убийството на Уитком и да реши какво да прави с тялото ѝ. Тя все пак имаше семейство, приятели. Не можеше просто да

изчезне. Освен това ЦРУ не обичаше да си върши работата по този начин.

Селек сам разпита Озбек и след това изпрати „ненужния му задник“ у дома, заповядвайки му да не се връща на работа, докато Агенцията не реши какво да прави с него. И това като че ли не беше достатъчно, защото когато се прибра у дома, Озбек получи съобщение по гласовата си поща от ветеринарния лекар. Шелби най-накрая бе отстъпила пред болестта и си беше отишла. Озбек беше съкрушен.

Макар да нямаше какво да направи за кучето си, поне не искаше то да умре без него. Беше постъпил egoистично, оставяйки го да се мъчи толкова дълго. Трябваше да сложи край на страданията му още преди дни, ако не и преди седмици. И макар да знаеше, че е повърхностно в този момент да мисли за смъртта на кучето си, болката по него подсилваше кошмара от смъртта на Стефани.

Шокът от преживяното започваше да отслабва и той нямаше никакво намерение да се справя с вината за убийството ѝ сам. Точно затова бутилката „Мейкърс Марк“ стоеше на масата пред него. Вече беше преминал през първата фаза на скръбта — отричането. Мисълта „*Това не може да е вярно*“ пробяга многократно през ума му, докато караше тялото на Стефани Уитком към Вирджиния.

След това дойде фазата на гнева. А Озбек я владееше до съвършенство. Той имаше много гняв у себе си и не го пестеше. Насочваше го в грешна посока, знаеше това, и Селек едва не го фрасна в лицето, за да го накара да се гневи сам на себе си.

От гнева премина към третата фаза — пазаренето, но дори и сделката му с Бог имаше отмъстителен оттенък. Озбек Му предложи всичко, което искаше, стига да му даде възможност да си уреди сметките с Матю Дод. Докато пиеше третата си чаша, вече беше станал много красноречив, и разпалено убеждаваше Бог, точка по точка, защо трябва да му позволи да убие едно животно като Дод. В този момент звънна телефонът. Обаждаше се един от колегите му на име Биърд.

— Звучиш ужасно — каза Биърд. — Да не те събудих или нещо такова?

— Нещо такова — отвърна Озбек. — Какво има?

— Две неща. Сложихме „примки“ на имайл-акаунтите на Марван Халифа, както беше поискал, и току-що се натъкнахме на съобщение.

Озбек оставил чашата си.

— Входящо или изходящо?

— Изходящо.

— Значи е жив.

Биърд направи пауза.

— Това е второто нещо. Италианците са идентифицирали тялото на Халифа по стоматологичните данни, които им изпратихме. Той е мъртъв. Те са категорични в това.

— Тогава какъв е този имейл? — попита Озбек.

— Някой изглежда го използва, представяйки се за него.

— Как по-точно?

— Халифа очевидно е имал някаква среща в Конгресната библиотека, насрочена за понеделник. Онзи, който се представя като Халифа, е преместил срещата за утре в Анаполис.

— Сигурен ли си, че това не е имейл, който е бил написан по-рано и по някакъв начин изпращането му е било забавено?

— Абсолютно. През последния час е имало две размени на съобщения.

— С кого контактува той? — попита Озбек.

— Антъни Никълс.

Това трябва да е Дод, помисли си Озбек и стана толкова рязко, че едва не преобърна масата. Представя се за Халифа, за да може да стигне до Никълс.

— Знае ли някой друг за това?

— Не — отвърна Биърд. — Никой друг освен теб.

— Нека така да остане — нареди Озбек.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще видя — каза той. — Просто ми изпрати копия на всички съобщения.

— Веднага — отзова се Биърд.

Озбек затвори телефона и зави капачката на бутилката бърбън.

Неведоми са пътищата Божии, помисли си Озбек, но и мълниеносни. От Него би излязъл изключителен агент на ЦРУ.

ГЛАВА 64

Харват се върна в „Бишъпс Гейт“ и намери професора в кабинета си.

— Още ли не спиш? — попита той.

— Има много работа за вършене — отговори Никълс и кимна по посока на кафявия плик и меката брезентова чанта, които Харват носеше.

Харват се приближи до бюрото, сложи плика отгоре, отвори чантата и извади оттам красива дървена кутия, подобна на онази, в която беше съхраняван тома на „Дон Кихот“ в джамията Билал в Париж.

Беше изработена от същата твърда дървесина и върху нея бяха гравирани инициалите на Томас Джеферсън. Харват постави и нея на масата.

— Президентът каза, че знаеш как да я отвориш.

— Една от многото тайни на Джеферсън — отвърна Никълс и се зае внимателно с кутията, забелязвайки възхитения поглед, с който Харват я гледаше. — Истинско произведение на изкуството, нали?

— Така е — каза Харват.

— Запознат ли си с магическите кутии?

— Имах такива като момче — отговори той. — Баща ми и аз дори сами изработихме няколко. Но нищо подобно на тази.

— Какъв човек беше той? — попита професорът, отключвайки междувременно един от скритите механизми, след което се насочи към следващия.

Харват се усмихна.

— Корав като скала. Но аз и майка ми знаехме, че ни обича... много.

— Починал ли е?

— Преди много време — отвърна Харват. — Скоро след като завърших гимназия. Той беше инструктор на морската пехота. Загина при злополука по време на обучение.

Професорът вдигна поглед от кутията.

— Съжалявам.

— Аз също.

Секунди по-късно Никълс натисна инкрустираните инициали и отвори капака. Отвътре кутията беше общита с кадифе и в нея беше подобния на колело кодиращ механизъм на Томас Джейферсън.

Никълс го извади, постави го благоговейно на масата до този на „Дон Кихот“ и подаде кутията на Харват, за да я разгледа.

В продължение на няколко минути и двамата мъже мълчаха. Накрая Харват наруши мълчанието.

— Значи вече имаш всичко, което ти е нужно. Оттук нататък би трябвало да е вече просто — каза той, връщайки кутията на професора.

Никълс се засмя.

— Изминахме дълъг път, но съм научил, че нищо около Томас Джейферсън не е просто. Наричат го най-големият американски сфинкс и това е най-доброто определение за него, което някога съм чувал. Същият автор прави и находчивият коментар, че когато се гледаш в лицето на Джейферсън върху монетата от пет цента, той винаги гледа малко вляво. Факт, който лично мен като демократ ме изпълва с гордост.

Този път се засмя Харват. Макар обстоятелствата, при които се срещнаха далеч да не бяха идеални, той беше започнал да харесва професора.

— Нещо ново за Трейси? — попита Никълс.

Харват поклати глава.

— Нищо.

— Съжалявам, че въвлякох и двама ви в това.

— Нямаш вина. Важното сега е да разшифроваш кода на Сфинкса — каза Харват, усмихнат. — Ако той наистина се е натъкнал на липсващи текстове от Корана и тези текстове могат да помогнат на умерените мюсюлмани да реформират исляма, ние трябва да ги намерим.

— Като говорим за това — каза Никълс, — получих имейл от Марван Халифа.

Пак това име, помисли си Харват. Макар президентът да беше гарантирал за него, той си имаше своите съмнения.

— Какво иска този човек?

— Току-що се е върнал от Европа, където работеше по един проект. Трябваше да се срещнем в понеделник в Конгресната библиотека, за да обединим усилията си, но Марван смята, че е попаднал на нещо интересно в проучването си и иска да се срещнем още утре.

Харват стана неспокоен.

— Къде?

— Точно там е проблемът. Марван се беспокои, че някой го следи и не иска да дойде във Вашингтон. Не смее дори да се приbere в дома си. Отседнал е в някакъв хотел и иска да се срещнем някъде наблизо, защото познавал района и там се чувствал по-спокоен.

— Къде е това място?

— Анаполис.

Харват познаваше Анаполис доста добре.

— Къде по-точно?

— Съвсем в стила си — каза Никълс — и не без чувство за хумор, Марван избра място, богато със своя исторически символизъм.

ГЛАВА 65

АНАПОЛИС, МЕРИЛЕНД
неделя сутринта

Военноморската академия на Съединените щати се намира от другата страна на река Севърн срещу Флотския военен център на брега на залива Чесапийк. Наричана от някои Гребното училище, Кану U или Академията, тя беше учебното заведение, натоварено със задачата да подготвя офицери за Военноморския флот и Морската пехота. В нея се помещаваше и централата на футболния отбор на флота.

Макар Харват да беше завършил Южния калифорнийски университет, той на няколко пъти беше посещавал академията. На три пъти беше обядвал в Офицерския клуб и всеки път, когато идваше тук, тръгваше на изток по една застлана с тухли алея, за да се полюбува на най-стария военен паметник в Съединените щати.

Известен като монумента „Триполи“, той е издигнат през 1806 г. в памет на героите от първата война срещу берберските пирати. Издялан е в характерния за 17-и век алегоричен стил, от същия мрамор от местността Карера, използван някога от Микеланджело. Основната му забележителност е високата декоративна колона, идентична с една от колоните в римския Колизеум, от която стърчат носовете на вражески кораби, а най-отгоре е кацнал величественият американски орел. Върху квадратния пиедестал, на който е стъпила колоната, са изобразени глави с чалми на исламски пирати. Около статуята има сложна група от алегорични фигури: крилат ангел, символизиращ Славата, Историята е представена като жена, която пише нещо в скуча си, Търговията отдава почит на героите, защитили правото на Америка да търгува, необезпокоявана от мюсюлманските пирати в Средиземно море и накрая има девойка с две малки деца, която очевидно олицетворява Америка.

Върху паметника са гравирани имената на шестима почетени от Конгреса герои, които са показали голяма храброст край „бреговете на

Триполи“ срещу мюсюлманските пирати, преди „пашата“ на Триполи най-накрая да отстъпи.

Това беше вълнуващо произведение на изкуството в чест на храбрите американци, които първи са влезли в битка с исламските фундаменталисти. Преди да бъде преместен в академията, паметникът всъщност стоял пред Конгреса. Мнозина, в това число и Харват, смятаха, че той трябва да бъде върнат на предишното си място, за да напомня на избраните от нацията държавници за истинската същност на противника, пред когото Америка беше изправена днес, и за необходимостта политическите скрупули да не бъдат поставяни над принципите.

Макар да беше оптимист, Харват знаеше, че няма никакъв шанс монументът да бъде върнат обратно пред Конгреса. Всъщност имаше даже кампания, ръководена от високопоставен служител на Пентагона, мюсюлманин, на име Имад Рамадан, който настояваше той да бъде унищен, защото бил „обиден“ за мюсюлманите и най-вече за морящите мюсюлмани, служещи във Военноморския флот на Съединените щати.

Харват на два пъти беше срещал Рамадан, докато работеше в Белия дом, и го смяташе за глупак и негодник. Доколкото си спомняше, той бе роден някъде в Близкия изток, беше емигрирал в Америка, за да учи в колеж, след което прекарал две десетилетия във Военновъздушните сили преди да постъпи в Министерството на от branata. И макар постът му да предполагаше активна дейност в защита на сигурността на Съединените щати, единственото нещо, което, изглежда, го интересуваше, бяха мюсюлманите — било то в Америка или другаде.

Той беше дошъл в Белия дом като част от делегация на Пентагона, която трябваше да обсъди с президента няколко мюсюлмански програми. За щастие Рътлидж беше достатъчно благоразумен, за да се дистанцира от групата, която Рамадан се опита да събере в Овалния кабинет, за да бъдат направени възпоменателни снимки.

Подобно на много други исламски апологети, Рамадан като че ли постоянно беше обзет от гняв. След организираното от него уволнение на един специалист по исламския джихад към Министерството на от branata за това, че беше казал истината за ислама и за това как той

подклажда към насилие, призовът му за събаряне на паметника „Триполи“ звучеше абсолютно кухо. Много от хората, които бяха ангажирани във войната срещу терора, се питаха как този исламист в овча кожа успява да запази работата си, особено в място като Пентагона. Беше тръгнала дори шега, че ако зависеше от Рамадан, скоро никой няма да може да припари в правителствена сграда, без преди това да си измие краката.

Харват се опита да прогони раздразнението от ума си и погледна часовника си.

— Твойят приятел Марван закъснява.

— Ще дойде.

Застанал на добре оформлената площадка до паметника в близост до музея на академията, Харват се чувстваше като удобна мишена. Погледът му обхождаше прозорците, вратите и покривите, търсейки нещо необичайно, някаква опасност.

Офицерският клуб беше известен със своята късна неделна закуска и поради това, че времето беше изключително приятно, наоколо имаше много хора.

— Ще му дадем още десет минути — каза Харват. — Не повече.

Никълс кимна и продължи да следи лицата на хората, които минаваха покрай тях.

Изведнъж устройството в ухото на Харват изпукна.

— Внимание — каза Лоулър. — От юг към вас се приближава човек, който върви през моравата. Сини джинси, тъмни маратонки, черно яке с вдигната качулка и чанта, преметната през рамо.

Харват се извърна.

— Видях го — каза той. — Продължавай да го наблюдаваш.

— Прието. Оставам на линия.

Харват погледна към Никълс и каза:

— Застани зад мен. — Сетне бръкна под сакото си и извади пистолета си, като внимаваше да остане скрит.

Не му харесваше онова, което ставаше. Мъжът с якето беше скрил главата и лицето си под качулката и вместо да използва тухлената пътека, вървеше направо през моравата. Със сигурност този човек не беше професионалист, защото в противен случай не би се появил така показно. Въпреки това Харват беше нащрек.

Докато се приближаваше, непознатият свали бавно качулката си. Беше среден на ръст и без характерни белези. Косата му беше късо подстригана и носеше очила. Ако трябваше да отгатне възрастта му, Харват би предположил, че е някъде около трийсетте.

— Някой от вас случайно да е Антъни Никълс? — попита мъжът.

— Аз съм Антъни Никълс — отговори професорът преди Харват да успее да го спре.

В този момент мъжът бръкна в чантата, която носеше през рамо.

— Какво правиш? — попита отсечено Харват, притискайки пръст към спусъка на пистолета си.

Онзи го погледна учудено.

— Беше ми казано да дойда тук, да разбера кой е Антъни Никълс и да му предам един плик.

Държейки непознатия под око, Харват бързо огледа района. Тъкмо се канеше да попита кой го е изпратил, когато гласът на Лоулър експлодира в говорителя в ухото му.

— Скот! Внимавай!

ГЛАВА 66

Друг мъж изскочи от малка група хора, която вървеше покрай паметника, и Харват едва успя да прикрие Никълс, събаряйки го на земята, когато фигурата връхлетя мъжа с чантата.

Харват нямаше представа какво се случва. Знаеше само, че новият непознат беше възседнал гърдите на человека с чантата и беше притиснал дулото на пистолет Берета под брадичката му. Това го превръщаше в заплаха.

Инстинктът му на таен агент му подсказваше, че на всяка цена трябва да измъкне Никълс оттук, но в същото време се нуждаеше от отговори. Пренебрегвайки многообразните питания на Лоулър „какво по дяволите става там“, Харват извади пистолета изпод сакото си и го насочи към мъжа с Беретата.

— Хвърли оръжието — заповяда му той.

Онзи не му обърна внимание. Със свободната си ръка той извади стънат лист хартия от джоба си и го тръсна във въздуха, за да го отвори. От мястото, където беше, Харват видя, че това е някаква снимка. Непознатият с Беретата я сравни с лицето на мъжа, който беше под него.

— Кой по дяволите си ти? — попита той и огледа района, търсейки бог знае какво.

— Хвърли оръжието — повтори Харват заповедта си.

— Аз работя за куриерска агенция — каза, заеквайки, мъжът с чантата. — Беше ми казано да дойда тук и да предам един плик.

— Хвърли оръжието — потрети Харват и усети, че започва да губи търпение.

Мъжът освободи хватката си, при което пистолетът остана да виси само на показалеца му.

— Сложи го на земята — нареди Харват.

Непознатият се подчини.

— А сега слез от този човек.

При вида на извадените оръжия хората се бяха разбягали. Харват знаеше, че всеки момент полицията на Военноморската академия ще бъде тук.

— Не искаш ли да видиш какво има в чантата на този човек? — попита непознатият.

Харват се изненада от куражата му.

— Искам да слезеш от него и да застанеш на колене — заповядала му той. — Веднага. И си сложи ръцете зад тила.

— Аз съм приятел на Каролин Ленард — каза мъжът.

— Гари — каза Харват по радиото си. — Трябваши ми веднага тук.

— Идвам веднага — отговори Лоулър от скривалището си.

Харват насочи вниманието си към закачуления куриер.

Той действително искаше да види каква е пратката му за Никълс.

— Много бавно — каза той, насочвайки пистолета си към него, — отвори капака на чантата си.

Пощальонът направи каквото му беше казано.

— А сега — продължи Харват — дръж чантата пред себе си и изсипи съдържанието й на земята.

Когато нещата се разпилиха по тревата, най-вече лични вещи на пощальона, в първия момент беше трудно да се забележи малкия подплатен плик, върху който с черно мастило беше написано името на Никълс.

— Ето, това е всичко. Аз съм само куриер. Наистина! — каза той.

Харват му вярваше, но въпреки това го претърси и му заповядала да не мърда.

Сетне погледна другия мъж.

— Откъде познаваш Каролин Ленард?

— Аз съм онзи, който й съобщи, че Матю Дод е по следите ви.

— Знаеш ли кои сме ние?

— Скот Харват и Антъни Никълс — отговори мъжът. — Но всичко останало трябва да бъде обсъдено на друго място — добави той, докато воят на сирените се приближаваше все повече. — Не искам цял ден да бъда разпитван от ченгета.

— Къде си паркирал? — попита Харват.

— Наблизо — отвърна мъжът.

Няколко минути по-късно Харват и Никълс се качиха в неговия черен спортен пикап. Докато се отдалечаваха от бордюра, Харват извади своя „Блекбъри“. Държейки шофьора на мушка, той набра номера на Каролин Ленард.

— Каролин — каза Харват, когато чу гласа ѝ, — Скот е на телефона. Тук има един човек, който твърди, че ти е приятел. — Поглеждайки човека, той попита: — Как се казваш?

Непознатият се извърна, за да види дали полицията е по следите им, и отговори:

— Айдън Озбек. Работя за ЦРУ.

ГЛАВА 67

От една страна Харват се възхити от дързостта на този човек да ги използва като примамка, а от друга му се искаше да му разбие челюстта.

— Значи ти си знаел, че Марван Халифа е мъртъв, и че Дод най-вероятно е използвал имейла му и въпреки това си сметнал, че не е нужно да ни предупредиш? — попита Харват.

— Ако бях го направил, вие нямаше да дойдете на срещата — отвърна Озбек.

— Разбира се, че нямаше да дойдем! — възклика Никълс.

Харват не се нуждаеше от помощта на професора в този момент.

— Просто провери това флаш-устройство — каза той.

Те седяха в малко интернет кафене във Вирджиния. Ленард беше гарантирала за Озбек по телефона, но Харват настоя за очна ставка. Телефонът му нямаше камера и затова се наложи да използват учебкамерата на кафенето. Другата причина Харват да се спре на кафенето беше естеството на пратката за Никълс — мощно флаш-устройство.

— Казвам ти — рече Озбек, — всичко е било нагласено. В това число и появата на куриера. Смяташ ли, че приликата му с Дод е случайна?

Харват го погледна.

— Може би така е изглеждало от мястото, където си стоял ти, но аз лично видях един обикновен на вид невзрачен човек. Мисля, че не реагира по подходящ начин.

— Той е изпратил този човек, за да ни изкара от прикритието ни.

— Нас? — каза Харват. — Аз и без това стоях на открито.

— Може би е искал да види дали някой го следи и ако е така колко души са сметнали за нужно да изпратят срещу него. Всичко, което Дод прави, си има причина, довери ми се.

— Ако всичко това е вярно, ти очевидно си се хванал на въдицата му, нападайки онзи куриер, не е ли така? — попита Харват.

Озбек остави забележката му без коментар.

— Това флаш-устройство е капан — заяви той. — Знаеш го. Защо настояваш да го задържиш?

— Може би там има материали, които целят да ни убедят, че той наистина е Халифа.

— Защо му е нужно това? Ти сам каза, че в имейлите, които е изпратил на професор Никълс, той се е опитвал да научи доколко е напреднал в работата си. Казвам ти, това флаш-устройство ще ни донесе неприятности.

— Чуй ме — каза Харват, — на него наистина може да има някакъв вид Троянски кон, съгласен съм. Но точно затова използваме обществен компютър. Ако Дод наистина се надява да извлече някаква информация с този флаш-драйв, той няма да постигне нищо.

В този момент Никълс вдигна глава от монитора, пред който седеше, и каза:

— Всичко тук като че ли е на арабски. Не мога да прочета нищо.

— Може ли да видя аз? — попита Озбек.

Макар Харват да говореше свободно на арабски, той не четеше на този език толкова добре, колкото му се искаше.

— Заповядай.

Озбек прегледа няколко от файловете и попита:

— Каква е тази Голяма джамия в Сане?

— Това е проект, върху който Марван работеше в Йемен — отговори Никълс. — Става дума за сбор от документи, свитъци и парчета пергамент, за които се смяташе, че съдържат най-старите версии на Корана.

— Тук има също описание на дигитални снимки и разни други неща, за които се казва, че са били „архивирани“ и „съхранени“. По това ли е работил в Рим?

Никълс беше все още потресен от новината, че неговият приятел и колега е бил убит и гласът му трепереше, когато говореше за него:

— Той ми каза, че това е един от най-вълнуващите проекти, по които е работил, и непрекъснато повтаряше, че моментът е божествено предопределен. Неговото проучване беше много встравни от моето, но той беше убеден, че на определен етап двата проекта ще се сближат и находката от джамията в Сане ще придаде допълнителна достоверност на проекта, върху който работех аз.

— И върху какво точно работехте? — попита Озбек. — Разбирам защо един радикален исламист като Дод би искал да убие Марван Халифа, но защо вас? Защо му е да убива един специалист по Томас Джейферсън?

Никълс погледна Харват за потвърждение дали трябва да отговори на този въпрос.

— Не тук — каза Харват.

— Къде тогава? — попита Озбек.

— Ще видиш, когато стигнем. А междувременно искам всички тези документи да бъдат разпечатани преди да тръгнем оттук. Няма да позволя този флаш-драйв да се докосне до който и да е от компютрите ни.

ГЛАВА 68

Няколко часа по-късно Айдън Озбек реши да си отдъхне от купищата арабски документи, дошли от мистериозното флаш-устройство, и влезе в кухнята.

— Как върви? — попита Харват.

Той седеше на кухненската маса и преглеждаше информацията, която му беше донесъл Никълс. Съобщи му, че Лоулър най-накрая е изгладил нещата около инцидента в академията и вече е на път към „Бишъпс Гейт“. Освен това беше взел показания от куриера, но те като че ли не водеха наникъде.

Озбек взе една бира от хладилника и Харват му показва, че и той е направил същото преди малко. Знаеше, че Озбек се чувства ужасно за това, че един от подчинените му е убит, а друг е в болницата с тежка огнестрелна рана. Зелените барети бяха корави хора, но бяха също и човешки същества и държаха много на онези, които служеха редом с тях.

— Халифа определено е бил на път да стигне до нещо голямо — каза Озбек, говорейки за разпечатаните от флаш-устройството документи. Сетне седна до Харват на масата. — Проблемът е, че информацията е непълна. Той говори за части от някакъв ръкопис, но не става ясно какъв е източникът.

— Изненадан ли си? — попита Харват, отпивайки от бирата си.

— Въсъщност, не. Дали са ни толкова, колкото да събудят любопитството ни, но нищо повече.

— С други думи господин Дод и неговите приятели исламисти просто ни казват „майната ви“.

Озбек кимна и надигна бирата си.

— Като се има предвид, че Италианският държавен архив е изгорял до основи, копията на Халифа от находката в джамията Сана, вероятно са единствената оцеляла информация. Затова, ако Дод е стигнал до компютъра на Халифа, тя никога няма да види бял свят.

— Което прави работата на професора още по-важна. — Знаеш ли — рече Озбек, облягайки се назад и протягайки краката си, — цялата тази история около Джеферсън наистина е невероятна. Ако това е вярно, проучването на Халифа няма да има голямо значение. Да, то би било добро допълнение, но открытието, че Мохамед е бил убит от свои сподвижници заради липсващо от Корана откровение, само по себе си ще бъде достатъчно разтърсващо.

Харват беше съгласен с него:

— Ако бъде използвано по правилен начин, то може да отслаби позициите на фундаменталистите и да помогне на умерените мюсюлмани да вземат контрол над тяхната религия. Това може би ще бъде и краят на войната с терора.

Озбек кимна многозначително и отпи от бирата си.

— Колкото и объркваща и противоречива да намирам тази религия, аз съм работил с много добри мюсюлмани. Но откровено казано, не вярвам, че исламисткият тумор може да бъде отстранен без никаква голяма експлозия отвътре. Наистина се надявам професор Никълс да намери онова, което търси.

— Като говорим за това — рече Харват, взимайки няколко от страниците, които Никълс вече беше разшифровал, — мисля, че той е вече доста близо до успеха. Чувал ли си за мюсюлманския изобретател Ал Джазари?

ГЛАВА 69

Харват протегна ръка към полицата на камината, за да вземе кибрита. Щеше да бъде студена нощ. Ако не запалеше огън, кабинетът никога нямаше да се стопли, което беше едновременно и недостатъкът, и очарованието на това да живееш в историческа сграда.

След като пламъците в камината вече горяха, Харват седна близо до бюрото, на което работеше професорът, взе магическата кутия и попита:

— И сега, когато вече разшифрова бележките на Джферсън, какво е мястото на Ал Джазари във всичко това.

Никълс прегледа няколко листа върху бюрото си, докато намери онзи, който търсеше.

— Работата на Ал Джазари е била добре позната в исламския свят и откритията му са били желани от всички. Подобно на Леонардо да Винчи, за да се издържа, той е разчитал на покровителството на богати патрони и на комисионни.

Също като Леонардо, Ал Джазари е бил изцяло отаден на науката. Още от дванайсети век мюсюлмански учени и изследователи са знаели за многобройните грешки в Корана и за неправилните обяснения на Мохамед за човешкото тяло, земята, звездите и планетите, за които той твърдял, че идвали направо от Аллах. Имало е и сатанински строфи.

Харват знаеше за сатанинските строфи. В отчаян опит да се помири с племето си кураиш, Мохамед започнал да проповядва, че мохамеданите могат да се молят на трите езически богини на кураишите като на техни застъпници пред Аллах.

Но когато осъзнал какво е направил и как е изложил на риск своя монотеизъм, той се отрекъл от всичко и казал, че дяволът е сложил тези думи в устата му. Този рязък обрат още повече разгневил кураишите, а отдръпването на Мохамед от думите му било запомнено в историята и многократно тълкувано, в това число и от Салман Рушди.

— Някои смятат — продължи Никълс, — че подобно на Леонардо Ал Джазари е бил скептичен по отношение на непогрешимостта на вярата, схващане, което е било общоприето по негово време.

Предполага се, че когато Ал Джазари е научил историята за последното откровение на Мохамед и неговото изваждане от Корана, той е бил обсебен от идеята да го открие.

— И успял ли е? — попита Харват.

Никълс си пое дъх.

— Според онова, което е намерил Томас Джеферсън — да, успял е.

Харват даде възможност на професора да продължи.

— Известността на Ал Джазари му е осигурявала достъп до всеки и до всичко в мюсюлманския свят. Той пътувал надлъж и нашир и се срещал с исламски владетели, свещеници, придворни, търговци, пирати и голям брой учени.

По времето на Ал Джазари мнозина смятали историята за последното откровение на Мохамед по-скоро за мит; повече измислица, отколкото факт. Ако такова нещо наистина е съществувало, защо не е било извадено на светло?

Ал Джазари е смятал, че ако Мохамед действително е бил убит заради последното си откровение, в такъв случай в мюсюлманския свят има сили, които биха убили отново, за да го потулят. И ако тези сили успеели да сложат ръка на това откровение, те със сигурност щели да го унищожат.

Затова той започнал да се движи в средите на хората, които може би знаели за откровението и къде е било скрито — учените и образованите мюсюлмани от неговото време. И колкото повече търсел, толкова повече се убеждавал, че тайната не е изчезнала безследно.

Отнело му много години, много пътувания и много интриги, но Ал Джазари най-накрая го открил — оригиналното копие от последното откровение на Мохамед, продиктувано на главния му писар и подпечатано от самия пророк, малко преди да умре.

— Къде го е намерил? — попита Харват.

Никълс поклати глава.

— Все още не съм дешифрирал тази част от бележките на Джеферсън. Но от онова, което съм разчел, става ясно, че Ал Джазари

е бил толкова впечатлен от прочетеното, че се е погрижил откровението да бъде съхранено и да стигне до хората, които търсят истината. Мюсюлманската традиция е добре известна с наказанието, което налага на онези, които богохулстват срещу ислама или изменят на вярата.

— Смърт — отбеляза Харват.

— Именно. Има много обикновени хора и учени, както в мюсюлманската общност, така и извън нея, които чувстват, че ортодоксалният ислам на фундаменталистите не може да оцелее извън контекста на неговите арабски корени от седми век. Поставен редом до науката на двайсет и първи век, логиката и хуманистичната мисъл, той се разпада на съставните си части.

Те смятат, че точно затова исламът винаги се е основавал на смъртната заплаха. Усъмни се във вярата, кажи лоша дума или се отречи от нея и ще бъдеш убит. Именно тоталитарните методи на действие са заглушавали всякакви несъгласия и са предпазвали ислама от това да се налага да се защитава.

Не е чудно, че онези, които са знаели за последното откровение на Мохамед, са били толкова предпазливи, че да не го огласят.

— Но Ал Джазари го е направил — каза Харват, — така ли?

— Да — отвърна професорът. — Макар да не е било широко известно, Ал Джазари се е погрижил мюсюлманите, които са били готови да научат истината за своята религия и своя патриарх, да стигнат до нея. Било то и с цената на големи усилия.

— Предполагам, че на Джеферсън също му се е наложило да положи големи усилия.

— Съдейки по дневниците му — отговори Никълс, — задачата е била изключително трудна. Той обаче е имал на разположение едно от най-добрите оръжия в света — военноморската пехота на Съединените щати.

— „*Към бреговете на Триполи*“ — каза Харват, припомняйки си разговора им в Париж.

— Точно така — потвърди Никълс. — В дневника си Джеферсън разказва как през 1805 г. изпратил армейския офицер Уилям Итън заедно с контингент от морската пехота под командването на лейтенант Пресли О'Банън да нападнат Триполи и да свалят местния паша, който

бил обявил война на Съединените щати. Това била първата война, която Америка водила на чужда земя.

Итън привлякъл брата на пашата, Хамет — законният престолонаследник на Триполи, който бил изгнаник в Египет, да му помогне в извършването на една малка смяна на режима. Тяхната цел бил богатият и добре укрепен пристанищен град Дерна.

След едночасова тежка бомбардировка от американските кораби „Наутилус“, „Хорнет“ и „Аргус“, командовани от капитан Айзък Хъл, Хамет повел войниците си на югозапад, за да пресече пътя от Триполи, докато морската пехота и подкрепленията от наемници атакували пристанищната крепост.

Много от мюсюлманските войници в Дерна били ужасени от американските бойци и бързо отстъпили, изоставяйки своите оръдия и пушки, без да дадат нито един изстрел. В последвалия хаос и безредици по улиците един малък отряд от морски пехотинци се отделил от другарите си, поемайки на свръхсекретна мисия, възложена им лично от президента Джеферсън. Задачата им била да проникнат в двореца на губернатора. Възникнало обаче малко препятствие.

Въпреки възраженията на лейтенант О’Банън, след като подсигурили пътя към Триполи, Хамет и арабските му наемници също се насочили към двореца на губернатора. Морските пехотинци на О’Банън получили заповед да влязат в двореца и да го напуснат преди пристигането на хората на Хамет. Главната им цел била да открият една много важна вещ, поискана лично от президента.

— Нека да отгатна — каза Харват. — Тази много важна вещ е била свързана по някакъв начин с Ал Джазари.

Никълс кимна.

— Морските пехотинци водели ръкопашни боеве и престрелки през целия път към двореца. Също като другарите си, които се биели за пристанището, те проявили безпримерна храброст, която щяла да служи като образец за всяка една акция на морската пехота в бъдеще.

Час и петнайсет минути след началото на щурма лейтенант О’Банън издигнал американския флаг над крепостта. Това бил първият случай, когато звездите и ивиците се развели над бойници отвъд Атлантика. Скоро специалният отряд на О’Банън се върнал, след като успешно изпълнил мисията си.

Итън удържал града, отблъсквайки една контраатака, и искал да продължи към Триполи, но бил спрян от Джеферсън, който предпочитал вместо това да сключи мирен договор и да уреди освобождаването на американците, които били държани в плен в Триполи, по-специално екипажа на американския кораб „Филаделфия“, който бил заседнал в залива преди година и половина.

Макар Итън, също както и О’Банън и хората му, да се върнал у дома като герой, той до края на живота си имал зъб на Джеферсън за това, че му е попречил да си свърши работата докрай. Всъщност Итън никога не разбрал за тайната операция на специалния отряд от морски пехотинци и истинската причина за нападението над Дерна.

Интересна подробност е, че след тази победа принц Хамет връчил на лейтенант О’Банън ятаган, принадлежал години наред на неговите съплеменници мамелюците, като признание за неговата смелост и тази на хората му. Това е всъщност моделът на сабята, който морските пехотинци използват до ден-днешен.

Харват стана, оставил стапинната кутия на масата и отиде да хвърли още една цепеница в камината.

— Макар и като човек от флота — каза той, — трябва да призная, че морските пехотинци имат впечатляваща история. Странно е обаче, че никога не съм чувал за тайната операция в Дерна.

— Никой не е чувал — отвърна Никълс. — Дори и в Конгреса. Току-що разшифровах текста на Джеферсън, който се отнася за това. Следвайки заповедите му, морските пехотинци отнесли тази тайна в гроба си.

— А какво е станало с онази вещ, за която са били изпратени в двореца в Дерна?

Професорът махна с ръка над бележките си и каза:

— Точно това е мистерията, която трябва да разбулим.

ГЛАВА 70

— Сега знаем — каза Никълс, — че онова, което е било скрито в двореца на губернатора, е било създадено от Ал Джазари, по някакъв начин е било свързано с последното откровение на Мохамед и вероятно е било там още от времето, когато Сервантес е бил пленник в съседен Алжир. Знаем също, че морските пехотинци на О'Банън са успели да го намерят и да го отнесат на Томас Джеферсън. Нашата задача е да разберем какво точно е представлявал тайнственият предмет и какво е станало с него.

Никълс замълча, хвърли поглед към отрупаното с книги и документи писалище и добави:

— Предполагам, че отговорът е някъде там. Или поне се надявам.

Харват се усмихна.

— В такъв случай ти ще го намериш. А междувременно тази вечер смятам да готвя. Искаш ли да вечеряш с нас в кухнята или предпочиташ да хапнеш тук?

— Ще продължа да работя — отвърна професорът след кратко обмисляне.

— Добре, ще ти донеса вечерята тук.

— И малко кафе, ако може — каза Никълс, докато Харват излизаше.

* * *

Лоулър седеше на кухненската маса с Айдън Озбек, когато Харват влезе.

— Макар да нямам нищо против да разполагам с опитни хора — каза Гари, — тази операция се нуждае най-вече от адвокат.

— Трудно ли се оправи след престрелката в университета? — попита Харват, докато вадеше продукти от хладилника.

— В Париж беше по-тежко, но и тук не беше леко. Ченгетата бяха направо бесни.

— Някакви новини от Трейси?

— В стаята ѝ сега стои човек от посолството.

Харват оставил на плата марулята, която държеше, и се обърна.

— Защо? Какво не е наред?

— Всичко е наред. Просто французите са доста настойчиви в опитите си да я разпитат. Някои от тях смятат, че си е починала достатъчно и не виждат причина да не говори, при положение че болките са отслабнали. На докторите обаче това не им харесва. Те не искат да я излагат на никакво натоварване, докато не спрат напълно мозъчния оток. Френските власти станаха доста натрапчиви и затова лекарите се опитаха да ограничат достъпа им до стаята ѝ. След това французите заплашиха да я преместят от Американската болница в някоя друга, където ще им окажат повече съдействие. Докторите на Трейси се свързаха с посолството и сега с нея непрекъснато има човек, който отблъска атаките на местните власти и действа като буфер.

— Мислиш ли, че това ще свърши работа? — попита Харват, загрижен за Трейси.

— Засега върши.

Харват не желаеше да мисли за по-късно. Просто искаше Трейси да се върне у дома. Той намери портативния плейър Айпод, използван от него, преди Трейси да му купи по-големия и по-нов модел, който бе изоставил в хотелската стая в Париж, нагласи го на аудио-станция и го сложи близо до печката.

Трейси обичаше да слуша Канон в ре минор от Пахелбел, докато готвеше. Харват беше изкушен да го пусне сега, но знаеше, че той няма да оправи настроението му. Трябваше му нещо по-оптимистично.

Прехвърли списъка с изпълнители, спря се на Зап Банд и под звуците на един от техните хитове започна да готви, опитвайки се да забрави за кратко за проблемите си.

* * *

По-късно, когато вечерята приключи и всички чинии бяха измити и прибрани, Харват се погрижи за още нещо важно. След като

научи всичко, което можа за Матю Дод, той предложи да организират наблюдение. Лоулър и Озбек се съгласиха и Харват разпредели смените. Първи на пост щеше да бъде той. Сетне Озбек и накрая Лоулър.

След като всичко беше решено, Лоулър качи Озбек на горния етаж, за да му помогне да се настани, а Харват пое смяната си. Той дръпна плътно завесите в кабинета и позволи на Никълс да ползва само една малка нощна лампа.

Обиколи цялата къща и църквата, за да се убеди, че всички прозорци и врати са здраво затворени и заключени, и накрая включи алармата.

Имаше хиляда неща, които искаше да направи на лаптопа си, но това щеше да бъде за сметка на доброто наблюдение. Докато траеше смяната му, трябваше да стои нащрек в тъмната къща и да следи неотклонно какво става навън. Освен това светлината на лаптопа щеше да очертае силуета му, превръщайки го в добра мишена за нощен изстрел.

Затова Харват остана да седи в тъмното с карабината си LaRю M4 в скуга, мислейки си за всичко, което се беше случило.

В края на смяната си той събуди Озбек и му предаде щафетата. Запозна го с алармената система и провери какво прави Никълс. Професорът беше напреднал с няколко чаши от кафеника, който му беше сварил Лоулър и нямаше никакво намерение да приключва работа. *Явно на него не му влияе смяната на часовите пояси*, помисли си Харват, докато се качваше към спалнята си.

След като си изми зъбите под светлината на една слаба нощна лампа, той погледна за последен път през прозореца и си легна.

Нямаше никаква представа, че две очи в мрака се взираха право в него.

ГЛАВА 71

Макар да знаеше, че не може да бъде видян, Матю Дод стоеше като окаменял. Дори не дишаше. Притиснал монокъла за нощно виждане до окото си, той наблюдаваше Скот Харват, докато той се дръпна от прозореца и изчезна от погледа му.

Дод свали монокъла и погледна своя „Омега“. Бяха минали само няколко минути след поредния кръгъл час. Хората вътре очевидно стояха на пост на смени. Това беше добре. Той умееше да чака. Облегна се на едно дърво, извади от раницата си бутилка вода и отпи голяма гълтка.

Мислено се върна към разговора си с шейх Омар. Въпреки, че арабинът го беше уверен, че ще го остави да се справи с проблема, както намери за добре, той все пак се беше опитал да вземе нещата под свой контрол. Омар искаше Никълс мъртъв и ако това означаваше да бъдат убити хората, които го пазеха, или други цивилни, смяташе го за съвсем нормално. Деликатността и финеса му бяха непознати.

Дод се беше опитал да обясни, че ликвидирането на Никълс нямаше да реши проблема им. Джек Рътлидж просто щеше да намери друг човек, който да се заеме с работата. Онова, от което се нуждаеха, беше информация. Те всички знаеха слуховете за съдържанието на последното откровение на Мохамед. Знаеха също, че ако то бъде разкрито, истинският чист ислам ще спре да съществува.

Фокусът на усилията им сега трябваше да бъде върху онова, което знаеше Никълс и доколко близо беше до крайната си цел.

Убиецът знаеше от предварителните си проучвания, че без тома на „Дон Кихот“ Никълс нямаше никакъв шанс за успех. След това професорът се беше сдобил с него и въпреки всичките усилия на Дод, сега той го използваше, за да завърши работата си. Но от кореспонденцията си с Никълс, представяйки се за Халифа, Дод беше научил, че книгата не е донесла бързи отговори. Професорът все още не успяваше да нареди сложния пъзъл от елементи. И въпреки откровения тон в писмата му, Дод чувстваше, че Никълс не му казва

всичко, което знае. Точно тогава му хрумна идеята с флаш-устройството.

То беше заразено с усъвършенстван Троянски кон, който не можеше да бъде засечен по никакъв начин. Щом флашката се включеше в компютъра на професора, така наречената „ехо програма“ щеше веднага да се инсталира в него. И следващият път, когато Никълс влезеше в интернет, независимо от това дали флаш-устройството е свързано или не, съдържанието на компютъра му щеше да бъде компресирано и изпратено на Дод.

След това при всяко влизане на Никълс в интернет ехо програмата щеше да продължи да предава всякаква ценна информация като комбинации от клавиши, уеб-търсения, имейли и нови файлове. Освен това програмата щеше да осигури дистанционен достъп на наемния убиец до компютъра на професора и всякакви свързани към него периферии като уебкамери и микрофони.

За съжаление флаш-устройството беше активирано само веднъж в едно интернет кафене извън Анаполис. Той си обясни това с намесата на агента на ЦРУ, който преди два дни беше проникнал в жилището му.

Дод не се беше ограничил с това да изпрати куриер във Военноморската академия. Той също беше там, следейки какво се случва. Професорът работеше с двама души — човекът от Гранд Пале, когото Дод беше видял още веднъж в джамията „Билал“, и още един, по-възрастен мъж. Последният се беше опитал да наблюдава събитията от прикритие, но Дод го беше забелязал. По-късно го беше видял да показва документите си на полицайите от Военноморската академия и да заминава с една от техните коли, сядайки на предната седалка. Дод обаче нямаше никаква представа кой е той.

В един момент се беше намесил и агентът на ЦРУ. Дод не го видя до момента, в който той изскочи от една група хора, събаряйки куриера на земята, но през цялото време знаеше, че е някъде там, защото беше забелязал черното му денали.

Това бе същото денали, което беше спряло близо до апартамента му преди два дни — колата бе топла на пипане, а паважът отдолу беше мокър. Мъжът дори не си беше направил труда да смени номера на автомобила си. Вероятно беше предположил, че Дод не е видял колата му преди проникването им в сградата. Нямаше и как да знае, че

убиецът беше останал в района, наблюдавайки как качва ранения си колега на предната седалка и безжизненото тяло на жената отзад.

Това, че беше открил колата на агента от ЦРУ във Военноморската академия, беше неочекван късмет. Дод беше пристигнал с малък предавател, в случай че Никълс дойде с колата си. Но понеже тя така и не се появи, той прикрепи устройството към черното денали.

Дод се ръководеше от максимата на ЦРУ, че действието поражда информация. Планът му беше да изкара Никълс на открито, за да събере някакви сведения за него. Шансът му да успее да проследи професора до мястото, където беше отседнал, увенча стратегията му с успех. Сега оставаше само да избере правилното време, за да проникне в къщата.

ГЛАВА 72

Убиецът установи, че първата четиричасова смяна беше поета от мъжа от Гранд Пале и седне застъпи агентът на ЦРУ. Трети по ред щеше да бъде по-възрастният мъж. И точно тогава Дод щеше да пристъпи към действие.

Благодарение на табелката при входа на алеята към „Бишълс Гейт“ той веднага научи кой осигурява алармената система на малкото имение. Беше му необходим около час, за да се включи към телефонната линия и да създаде дигитален мост между къщата и охранителната компания чрез лаптопа си.

В края на втората смяна, Дод видя с устройството си за нощно виждане как агентът на ЦРУ беше сменен от по-възрастния мъж. Последният влезе в кухнята, сложи си кафе и започна да обикаля от стая в стая с никакъв вид тактическа карабина, очевидно за да се увери, че всичко е наред. Когато се върна в кухнята, той сложи оръжието си на масата и остана неподвижен.

Убиецът извади закуска „Пауър бар“^[1] от раницата си, отвори я и отхапа едно парче. Докато наблюдаваше мъжа в къщата, мислите му неусетно се понесоха към неговата мъртва съпруга и дете. Бяха го предупредили, че е по-хубаво да си спести разглеждането на полицейския архив за злополуката, но понеже не беше успял да присъства на погребенията им, Дод реши, че няма друг избор. Сега, когато мислеше за тях, виждаше единствено разкривената усукана грамада от метал, която преди беше тяхната кола, и окървавените безжизнени тела на двете любими същества, които означаваха повече за него от всичко друго на света.

Снимките от катастрофата се мярваха в ума му една след друга в една болезнена безкрайна последователност. Това беше всичко, което си спомняше, когато мислеше за тях. Вече не знаеше кои са били те и кой е бил той преди злополуката. Дори това му беше отнето.

Дод не искаше да мисли за тях сега и се застави да се фокусира върху нещо друго. Трябваше да се съредоточи върху това, което беше

дошъл да направи.

Половин час по-късно мъжът вътре стана отново и направи още една обиколка на къщата, след което се върна в кухнята. Дод продължи да го наблюдава неподвижно.

След още половин час процедурата беше повторена. Това беше достатъчно на наемния убиец. Сега той вече знаеше, че на всеки половин час възрастният мъж щеше да прави своята обиколка.

Изоставяйки укритието си, Дод запълзя към лаптопа си. Ахилесовата пeta на защитните системи на повечето домове беше алармата. Малко хора можеха да си позволят наистина непробиваема защита. Дори и най-вештите оперативни агенти бяха ограничени от своите бюджети и по принцип предпочитаха инсталациите на фирмите „Бринкс“ и ADT.

Дод беше пробивал едни от най-добрите системи за сигурност в света и макар тази да беше добра, тя не бе непреодолима. Активирайки няколко кодови поредици, той се втренчи внимателно в лаптопа си, наблюдавайки как алармата се изключва невидимо. Ако служител на алармената компания наблюдаваше системата в този момент или човек в къщата гледаше алармения панел, той нямаше да забележи нищо особено.

Убиецът беше проучил къщата достатъчно добре, за да знае, че периметърът беше подсигурен със сензори за движение, които работеха отделно от главната аларма. Ако бъдеха задействани, те вероятно щяха да активират някакво външно осветление и предупредителен звуков сигнал.

След като се върна в укритието си, Дод продължи да наблюдава къщата още няколко минути, за да се увери, че нищо не се е променило. След като се убеди, че няма никаква промяна, той извади две метални кутии от джобовете си и запристипва, ниско наведен напред.

Приближи се на известно разстояние от къщата, сетне се спря и завъртя бавно глава, опитвайки се даолови някаква следа от вятър.

Беше абсолютно тихо.

Погледна часовника си. Време беше. Отвори капачката на едната метална кутия и я обърна надолу, задържайки я така достатъчно дълго. След това направи същото и с другата.

Гъста мъгла, блокираща сензорите за движение и термалните датчици, започна да обгръща старата каменна сграда и площадката пред нея. Мъглите не бяха нещо необичайно в залива Чесапийк. Възползвайки се от това съвършено прикритие, убиецът се приближи безпрепятствено до входната врата. Извади комплект с шперцове и се зае с ключалките. Когато и последната беше отворена, той посегна към своя Валтер P99, снабден със заглушител, и се вмъкна в къщата.

Вътре миришеше на кафе и дървесен дим. Хвърли поглед на алармения панел и се усмихна. Всичко беше наред.

Погледна отново часовника си и застана неподвижно, опитвайки се да долови някакъв звук от човека, който беше на пост. Нищо. В този момент той вероятно беше в църквата или се връщаше обратно. След като се увери, че от горния етаж не идват никакви признания на живот, Дод влезе в кухнята, за да изчака появата на възрастния мъж.

Не се наложи да чака дълго. Когато той влезе, убиецът пристъпи към действие без никакви колебания.

[1] Вид протеинова закуска за хора с повишен енергиен разход.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 73

Харват се събуди от звука на дръжката на вратата, която нечия ръка завъртя бавно. Грабна пистолета си, скочи от леглото и се стрелна към стената до вратата. Притиснат до нея, Харват наблюдаваше как дръжката спря да се върти и вратата започна тихо да се отваря. Завъртайки се леко, той вдигна пистолета пред гърдите си, а лявата му ръка увисна във въздуха пред тялото му.

Когато мъжът се появи, Харват го сграбчи за ризата, притисна пистолета си до главата му и го завъртя на сто и осемдесет градуса. Той се бълсна в стената и главата му изкънтя от удара. В следващия момент изведнъж остьзна кой е този човек.

— Луд ли си? — каза Харват, пускайки Никълс. — Изрично те предупредих да не правиш такива неща. Можех да те убия.

Професорът беше замаян от удара, но преодоля усещането.

— Гари е повален — прошепна той уплашено.

Умът на Харват моментално превключи на режим опасност.

— Къде е той?

— В кухнята. По пода има кръв.

Харват тъкмо щеше да отговори, когато подът пред стаята изскърца. Вдигна пръст пред устните си и даде знак на Никълс да не мърда. Професорът кимна и се притисна до стената.

Дъските на пода отново изстенаха. Този пъти по-близо. Харват вдигна пистолета си и се приготви да стреля.

Частица от секундата по-късно Озбек вляета в стаята с вдигнат пистолет, готов за стрелба. Когато видя Харват, свали оръжието.

— Какво става, по дяволите? — попита той.

— Гари е повален в кухнята — отвърна Харват.

Озбек отстъпи назад, така че Харват да може да мине.

— Да вървим.

Харват нареди на Никълс да остане в стаята и да заключи вратата. Сетне той и Озбек се насочиха към стълбището.

В ума му се мярнаха образи от времето, когато слезе по същите тези стълби, за да намери Трейси цялата в кръв. Но трябаше да прогони тези спомени. В къщата имаше невидима заплаха и ако не се концентрираше, щеше да бъде убит.

Харват затръшна една метална врата в паметта си и се съсредоточи над онова, което трябаше да бъде направено.

Той и Озбек се прикриваха един друг, докато слизаха по стълбите. Във вестибюла Харват забеляза, че входната врата е открехната. Таблото на алармената система показваше, че е в изправност и в момента работи, което означаваше, че не си е свършила работата.

Даде знак на Озбек и двамата тръгнаха дебнешком по тесния коридор към кухнята. Още преди да влязат, Харват видя обувките на Лоулър и крачолите на панталоните му.

Много предпазливо, двамата мъже се промъкнаха в кухнята, проверявайки всяко възможно укритие, докато се убедиха, че всичко е чисто. След това Озбек осигури прикритие, докато Харват се спусна към Лоулър.

Под главата му върху пода се беше образувала локва кръв. Със свито гърло, Харват протегна ръка към Гари, надявайки се, че ще намери пулса му. За негово облекчение сърцето му все още биеше и когато наведе глава, чу дишането му.

Огледа лицето, главата и шията му за никаква огнестрелна рана, но такава нямаше. Грабна една кухненска кърпа от вратичката на фурната и я подложи внимателно под главата на Гари. Нищо повече не можеше да направи за приятеля си, докато не хванеше онзи, който му беше сторил това.

Изправяйки се, Харват видя тактическата карабина, която лежеше на кухненския плот. Пълнителят беше свален и сложен до нея, както и един куршум, който вероятно е бил в патронника. *Много странно.*

Харват взе патрона и пъхна пълнителя в задния си джоб, така че оръжието да не може да бъде използвано срещу тях.

Приближавайки се към кабинета, Харват разбра, че онзи, който беше проникнал в къщата, отдавна вече не беше тук. На бюрото, на което работеше Никълс, нямаше почти нищо. Всички книжа, лаптопа

му, бележките му, както и кутията на Джеферсън и шифровото колело бяха изчезнали.

Това беше достатъчно, за да се досети какво се е случило. Дод беше намерил къщата му. Единственият въпрос в този момент беше как?

Но отговорът трябваше да почака. Харват оставил Гари на грижите на Озбек и Никълс, грабна един фенер и тръгна навън. Откраднатите неща бяха безценни. Макар да беше сигурен, че Дод отдавна е изчезнал, все пак искаше да провери дали неволно не е оставил някаква следа. При такъв голям залог беше длъжен да направи поне това.

След като обходи района, намери едно място, където тревата и храстите бяха смачкани. Очевидно убиецът се беше крил тук, но не беше оставил нищо след себе си.

Проследи с поглед пътеката, по която вероятно беше дошъл, стигайки до мястото при главния път, откъдето беше блокирал алармената система на „Бишъпс Гейт“. Харват можеше да осигури специалист, който да снеме отпечатъци, но се съмняваше, че Дод е бил толкова невнимателен, че да намерят нещо. Освен това не беше нужно някой да му казва нещо, което вече знаеше. Матю Дод бе проникнал в дома му, това беше извън съмнение. По-скоро искаше да узнае къде е отишъл.

Харват продължи да оглежда района до пристигането на линейката за Гари, но не откри нищо. Дод сякаш се беше изпарил.

ГЛАВА 74

ДЖАМИЯТА УМ АЛ КУРА ФОЛС ЧЪРЧ, ЩАТА ВИРДЖИННИЯ

Дод се помъчи да обясни на шейх Омар, че професионалистите не убиват безразборно, а само когато е необходимо. Но усилията му отидоха напразно. Макар Омар да беше набожен и изключително интелигентен човек, на него му липсваше всяка възможност.

Той и Уалид мразеха неверниците повече от всичко друго. Не по-малко мразеха и мюсюлманите, които не следваха Корана в неговата чиста форма. Неверниците бяха смятани за *куффар*^[1] и заслужаваха да умрат.

Уалид беше по-прагматичен и разбираше опасностите, свързани с това да обикаляш из непозната тъмна къща и да се опитваш да убиеш всеки, който се намира там. Но нито един от двамата араби не бил способен да проумее защо Дод бе предпочел да удари своя противник по тила с дръжката на пистолета си, вместо да го застреля. Затова той изльга.

Шейх Омар седеше на бюрото си и въртеше дисковете на шифриращия механизъм на Томас Джеферсън, оставен върху тома на „Дон Кихот“.

— А другите в къщата? Те мъртви ли са?

— Времето, с което разполагах, не беше достатъчно, за да ги ликвидирам — отвърна убиецът.

Уалид спря да прелиства страниците на документите.

— И мал си цяла нощ.

— Дори да имах две нощи, пак щеше да бъде много проблематично.

Омар повдигна вежди.

— Защо?

— Които и да бяха тези мъже, няма съмнение, че са добре подгответи оперативни агенти.

— И какво от това? — прекъсна го Уалид.

— Едва ли бих могъл да ти обясня какво означава „ситуационен усет“ — повиши глас Дод.

— Те изобщо не са те очаквали. Ти сам каза това.

Убиецът никога не беше харесвал Абдул Уалид. Нищо не би го направило по-щастлив от възможността да смаже трахеята му.

— Да убиеш професионалист изисква голяма подготовка и много внимание, особено когато смяташ да го направиш на негова територия. Твърде много неща могат да се объркат, ако не си взел необходимите мерки.

— Значи сам признаваш, че това не е невъзможно — заяви Уалид въодушевено, сякаш беше взел някакво решително предимство в този спор.

Дод погледна към Омар.

— Сега ние имаме всичко. Те нямат нищо. Това беше моята задача и аз я изпълних.

— Не — възрази Уалид от дивана. — Твоята задача беше...

— Мълчи — заповядда Омар, вдигайки ръка. Сетне отмести поглед от колелото на Джеферсън към Дод. — Уповавай се на Бог, но си връзвай камилите.

Убиецът посрещна погледа му:

— Тоест?

— Тоест, ти не можеш да махнеш от главите им онова, което вече са научили. Не си въобразявай, че като си отнел материалите им, си отнел и волята им. Те ще продължат да се опитват.

Дод понечи да каже нещо, но Омар го спря.

— Откъде знаеш, че те изобщо се нуждаят от тези материали? Може би вече имат всичко необходимо, за да стигнат до последното откровение.

Не беше необходимо убиецът да поглежда към Уалид, за да разбере, че арабинът злорадства.

— Трябва да знаем — каза Омар, — при това без най-малка сянка на съмнение, че опасността е напълно неутрализирана.

— Какво искаш да бъде направено?

Подавайки му всичко, което беше взето от „Бишъпс Гейт“, шейхът каза:

— Трябва да разплетеш тази загадка и да направиш така, че последното откровение никога да не бъде открито.

Дод посегна към материалите, но миг преди да ги вземе, Омар дръпна леко ръката си и ги задържа.

— Погрижи се да няма повече грешки — добави той и му ги подаде.

[1] „Ренегат“, „неблагодарник“, (ар.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 75

— Обясни ми, защо Джеферсън просто не е казал какво е това нещо и къде е било скрито? — попита Озбек, докато пътуваха на юг към последния човек, който може би можеше да им помогне.

Никълс не отговори. Той беше в състояние на шок. В скута му беше папката, която беше взел в леглото си миналата нощ. В нея имаше два документа отпреди няколко века — всичко, което беше останало от проучването му. Единият приличаше на архитектурен план, а другият на схема на механично устройство. Написаното върху тях беше само отчасти декодирано. Ако професорът ги беше оставил в кабинета, те също щяха да изчезнат заедно с шифрирация механизъм и тома на „Дон Кихот“, което щеше да блокира работата им напълно.

— Моля? — отвърна Никълс.

— Защо Джеферсън просто не е казал всичко открито? Защо си е причинил всички тези главоболия?

— И мал е много врагове.

— Включително в Конгреса — добави Харват. — След края на мандата му тези хора отново са се опитали да се помирят с мюсюлманите, връщайки се към предишната политика с откупите.

— Каква беше последната фраза, която разшифрова? — попита Озбек.

Никълс отвори папката и се помъчи да се преобри с пристъпа на гадене, който се появяваше всеки път, когато се опитваше да чете в движение.

— Тя гласи, че последното откровение на пророка е скрито в писаря.

— *В писаря* — повтори Харват хладно от предната седалка. — Не *от писаря*?

Никълс сви рамене.

— Така излиза.

— И какво означава това? — попита Озбек. — Дали Джеферсън е искал да каже, че тайната е умряла с писаря на Мохамед?

— Без механизма и останалите ми бележки — отвърна професорът, — това може да означава всичко.

— А ти как го тълкуваш?

— С малкото информация, с която разполагаме, не мога да бъда сигурен в нищо.

— Но можем да бъдем сигурни — заяви Харват, — че на Дод няма да му е нужно много време, за да се досети къде отиваме. Сега те разполагат с всичко — с твоя компютър, бележките ти, шифриращото колело, всичко.

— С изключение на това, ако то въобще има някаква стойност — отвърна Никълс, повдигайки папката.

Но Харват вече не го слушаше. Мислеше си за Гари. Двамата с Озбек му бяха оказали първа помощ. Раните по главата бяха известни с това, че причиняваха голяма загуба на кръв, но въпреки това, Харват беше шокиран, когато видя, че приятелят му не е застрелян, а просто ударен. Не можеше да разбере защо Дод се беше смилил над Гари, при положение че беше убил толкова много хора досега.

Малко преди линейката да пристигне в „Бишъпс Гейт“, Гари дойде в съзнание. Така и не му мина през ум да благодари на късмета си, че е още жив. Беше прекалено бесен на себе си за това, че допуснал Дод да го издебне. Може и да не беше в първа младост, но беше много добър в професията си и Харват видя, че е смутен. Последното нещо, което Гари би искал, е да изглежда стар. В света на контратероризма агентите трябваше да притежават едновременно и ум, и физически способности. Всеки намек, че не си в добра форма, беше обезпокоителен и Гари го знаеше.

Минути след като дойде в съзнание, се опита да сложи нещата под контрол. Макар Озбек и Харват да предполагаха, че има фрактура на черепа, той ги отблъсна и се опита да се надигне. Гари нямаше равен на себе си при вземането на решения в трудни ситуации.

Той поиска пълен рапорт за случилото се. Харват знаеше, че е безсмислено да му се противопоставя. След като доби представа за картината и разбра пред какъв провал е направена операцията им, Гари започна да дава заповеди. Първата от тях беше Харват да не го придружава до болницата. Времето сега беше най-важно. Харват знаеше, че приятелят му е прав. Единственият въпрос беше каква да бъде следващата им стъпка.

След като най-накрая откриха проследяващото устройство в черното денали, Озбек предложи да нахлузят качулки на главите на шейх Омар и Абдул Уалид, да ги довлекат в къщата на Харват и да окажат натиск върху тях, докато кажат всичко, каквото знаят.

Харват трябваше да признае, че идеята му допадна, но те щяха да имат един-единствен шанс да се изправят срещу тези двама души. Затова оставил отвличането като План Б. Точно сега най-добрият възможен ход беше да изпреварят противниците си в търсениято на последното откровение на Мохамед. Ако насочеха вниманието си към Омар и Уалид, това несъмнено щеше да даде на Дод предимство във времето. И ако това се случеше и той стигнеше преди тях до целта, каквото и да им кажеха Омар и Уалид, то нямаше да има особено значение, ако Дод изчезнеше с откровението.

Харват задмина една бавно движеща се кола и настъпи здраво педала на газта.

ГЛАВА 76

Сюзън Фъргюсън, уредничката на музея на Томас Джеферсън в Монтичело, ги посрещна на около четвърт миля от имението на кръговата алея на Международния център за проучване на наследството на Джеферсън. Тя беше висока привлекателна брюнетка в началото на четирийсетте, облечена с вълнено сако, сини джинси и уоки-токи, закачено на кръста ѝ.

Когато професорът слезе от колата, двамата се прегърнаха като близки приятели.

— Радвам се да те видя, Антъни — каза Фъргюсън.

— Аз също, Сюзън — отвърна той. — Благодаря ти, че дойде в почивния си ден.

— Е, ти каза, че е спешно. — Гласът на Фъргюсън постепенно загъръхна, когато забеляза иззад Никълс да слизат двама добре сложени мъже. Те имаха излъчването на ченгета, войници или нещо подобно, което не можеше да определи. Въпреки че не видя никакви оръжия, имаше чувството, че са въоръжени. — Какво става тук? — попита Фъргюсън.

Никълс посочи придружителите си и каза:

— Сюзън, бих искал да ти представя Скот Харват и Айдън Озбек.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Харват.

Озбек остана встрани и само кимна леко.

Фъргюсън погледна Никълс, сякаш очакваше допълнително обяснение.

— Дълга история — каза той. — Може би да поговорим, докато вървим.

Жената се поколеба за момент, но после отстъпи. Докато вървяха по алеята, Никълс ѝ разказа кратката история, която беше репетирал с Харват в колата, за това как работел с много богат бизнесмен, който бил обсебен от идеята за сигурност. Когато наблизиха сградата на

библиотеката, жената вече не беше толкова напрегната заради мъжете, които придружаваха нейния приятел и колега.

Харват задържа вратата, докато всички влязоха вътре.

Главната сграда на библиотеката на Джеферсън представляваше внушителна двуетажна аркада с лъскави лавици от книги, извити греди с меки цветове на тавана, а в дъното имаше впечатляващ стъклен параван.

Фъргюсън посочи към една от масите в библиотеката и каза:

— Добре, да видим какво имате.

Никълс отвори папката, която носеше под мишница и извади двата пожълтели документа. Музейната уредничка дръпна един стол и посегна към очилата, които носеше в кутия в джоба си.

— Сигурни ли сте, че това са автентични документи на Джеферсън? — попита тя.

— Абсолютно — отвърна Никълс.

Фъргюсън продължи да ги разглежда.

— В това, което пише тук, няма никакъв смисъл.

— Текстът е кодиран.

— Успяхте ли да го разшифровате? — попита тя.

Професорът поклати глава.

— Само отчасти.

— Интересно. Много интересно. Откъде клиентът ти се е сдобил с тези неща?

— Той колекционира документи на Джеферсън от години — отвърна Никълс. — Притежава невероятни неща.

— Това е много хубаво — каза Фъргюсън, ставайки от стола. — Веднага се връщам.

— Къде отиваш?

— Ще донеса няколко справочника. Забелязах нещо познато в тези рисунки.

Уредничката се върна няколко минути по-късно с голяма купчина книги и още няколко неща, в това число и голяма лупа. Остави всичко на масата, взе лупата и продължи проучването си. Харват я наблюдаваше внимателно какво прави, а Озбек държеше под око вратата.

Фъргюсън си записа някакви неща в малко тефтерче, докато прелистваше справочниците. От време на време прекъсваше работата

си, за да попита нещо Никълс и отново се връща към документите.

Така продължи около половин час, докато накрая свали очилата си и ги сложи на масата. Никълс спря да крачи напред-назад и се приближи към нея.

— Е? Какво мислиш?

Прибирайки един кичур коса зад ухото си, Фъргюсън вдигна глава и го погледна.

— Тази първа група рисунки тук — тя посочи единия лист — прилича на схема на някакво механично устройство.

— И аз така си мислех. Имаш ли някаква идея какво е то?

Фъргюсън се усмихна.

— Когато става дума за Джeферсън, може да е какво ли не. Той постоянно е изобретявал разни неща. Почеркът и рисунките определено са негови, но нещата на първата страница ми се струват странини.

— В какъв смисъл? — попита професорът.

— Това е схема на механизъм с много уникални зъбни колелета. Никъде в документите на Джeферсън не съмвиждала такива неща. Освен това зъбните колелета обикновено са под някакъв корпус и не се виждат. Въпреки това тези колелета са сложно стилизираны и украсени. Прави ми също впечатление, че тази схема като че ли съдържа указания за освобождаване или регулиране на зъбните колелета. Това обяснява ли нещо?

Никълс поклати глава.

— Всъщност не.

— Има и нещо друго — каза Фъргюсън, подавайки на професора лупата. — Ако се вгледаш по- внимателно в това колело тук, ще видиш, че то е различно от другите над него.

— Така ли? — рече Никълс, взе лупата и погледна към посоченото място. — Мислех, че всички са еднакви.

Музейната уредничка поклати глава.

— Повечето от тях — да, но украсата на това тук е малко по-различна и самата му форма не е като на другите.

— Права си — отвърна професорът.

Харват, който беше слушал разговора, се приближи към масата.

— Може ли? — попита той.

Никълс му подаде лупата.

Допреди някојо часа Харват не беше виждал нито един от документите, а след последните събития в „Бишъпс Гейт“ и раняването на Гари не бе имал време да ги разгледа подробно и още по-малко с лупа.

Той остана надвесен над листа в продължение на няколко секунди, после се обърна към Озбек и му подаде лупата.

— Хвърли един поглед тук — каза Харват. — Какво мислиш? — попита той след малко, докато Озбек изучаваше рисунката и по-специално въпросното колело. — Не ти ли прилича на Басмала?

Сюзън Фъргюсън не знаеше кои са Харват и Озбек, но те определено не бяха просто бодигардове. Любопитството ѝ взе връх:

— Какво е Басмала?

— Всяка сура или глава в Корана, с изключение на деветата — обясни Харват, — започва с фразата „*В името на Аллах, Всемилостивия, Милосърдния*“. На арабски тази фраза е позната като Басмала и тя може да бъде представяна артистично по различни начини.

— И точно тя е изписана върху това колело?

Харват погледна към Озбек, който кимна.

— Казахте, че деветата глава на Корана не започва с думите „*В името на Аллах, Всемилостивия, Милосърдния*“. Защо? — попита Фъргюсън.

— Това е предпоследното известно откровение на Мохамед и то съдържа най-агресивните пасажи в Корана. По-миролюбивите откъси, които мюсюлманите цитират в потвърждение на това колко толерантна и сдържана е тяхната религия, идват от по-ранния пророчески период на Мохамед, но стиховете в девета сура ги отричат.

— Значи Джеферсън е скицирал комплект от зъбчани колелета с арабски надписи върху тях? — каза Фъргюсън, по-скоро на себе си.

— Знаеш ли дали Джеферсън е притежавал някакви арабски или исламски инструменти и предмети? — попита Никълс.

Фъргюсън поклати глава.

— Само Корана, който сега е в Конгресната библиотека.

— Попадала ли си на документ, който да казва, че той е получил нещо от морските пехотинци и по-специално от лейтенант Пресли О'Банън след Първата берберска война.

— Не, не съм.

— Знаеш ли Джеферсън да е казвал някъде нещо за изобретател от Златния век на ислама на име Ал Джазари.

Фъргюсън направи пауза.

— Но защо ми задавате всички тези въпроси?

Около масата настъпи мълчание.

— Ако не ми отговорите — продължи музейната уредничка, — няма да мога да направя нищо друго за вас.

Този път Харват погледна въпросително към Никълс. Той знаеше, че професорът познава Сюзън Фъргюсън отдавна, но искаше да разбере дали на нея може да се има доверие.

Когато професорът кимна, Харват започна да говори.

ГЛАВА 77

Скот каза на Сюзън Фъргюсън толкова, колкото се осмели и докато говореше, уредничката на Монтичело седеше като прикована. Когато свърши, тя несъмнено искаше да му зададе един милион въпроси, но си даде сметка, че моментът не е подходящ.

— Значи вие търсите някакво механично устройство със зъбчати колела, изработено от Ал Джазари и донесено на Джеферсън от морските пехотинци, които са участвали в битката при Дерна през 1805 г., така ли?

Всички кимнаха, след което музейната уредничка протегна ръка към другия документ.

— Разполагаме с още една група рисунки, които приличат на архитектурни чертежи — каза тя.

— Възможно ли е това да е дърводелска конструкция? — попита Харват.

— Определено е дърводелска конструкция.

— Изглежда ли ти познато? — намеси се Никълс.

Фъргюсън отново се надвеси над документа с лупата си.

— Монтичело е бил рай за дърводелеца. Джеферсън е проектирал всеки фриз, всеки корниз и всеки фронтон. Те са навсякъде.

— Но въпреки това не ти е познато?

Музейната уредничка отвори една книга, озаглавена *Les Edifices Antiques de Rome*^[1], на петдесета страница.

— Това е детайл от коринтския храм на Антоний и Faustina в Рим. Джеферсън е използвал този чертеж за фриза във вестибиюла.

Харват се вгледа в рисунката на Джеферсън и страницата от книгата, сложени една до друга.

— Те са почти идентични.

Фъргюсън кимна.

— Споменахте, че този исламски изобретател е бил прочут със своите часовници.

— Да — отвърна Харват. — Защо?

— Защото — отвърна Никълс — Големият часовник на Джеферсън се намира именно във вестибюла.

Фъргюсън го погледна.

— Той не е бил местен от Монтичело от монтирането му през 1805 г.

— Трябва да видим този часовник — каза Харват.

— Но той не е дело на исламския изобретател. Бил е направен от един майстор на часовници от Филаделфия на име Питър Спрък.

Никълс видя една книга за Монтичело на масата и я взе. Прелисти я и намери раздела, посветен на големия часовник.

— Часовникът действително е бил изработен от Спрък — отбеляза професорът, — но е бил проектиран от Джеферсън до последния детайл, включително размера на зъбчатите колелета и броя на зъбците им.

— Кога е бил изработен? — попита Харват Никълс потърси точната дата.

— 1792-ра. Три години след завръщането му от Париж.

Харват погледна отново към Сюзън Фъргюсън и повтори:

— Наистина трябва да видим този часовник.

Музейната уредничка хвърли поглед на часовника си.

— Монтичело отваря за посетители след половин час. Трябва да побързаме.

[1] Древните сгради на Рим (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 78

Въпреки че Специалната военноморска част, в която беше служил Харват, беше базирана във Вирджиния, той никога не беше ходил в Монтичело. Като дете го беше виждал на гърба на монетите от пет цента и банкнотите от два долара, които бяха в обръщение до средата на седемдесетте. Това имение беше важна част от американската история и Харват винаги беше съжалявал, че не е имал шанса да го посети.

Някога плантация от пет хиляди акра върху възвишение в покрайнините на град Шарлътсвил, Монтичело означаваше малка планина в превод от италиански. Проектирана изцяло от Томас Джеферсън, внушителната къща беше единственият частен дом в Съединените щати, признат за паметник на световното историческо наследство.

Сюзън Фъргюсън се беше обадила предварително на охраната, за да бъдат допуснати веднага до главната сграда.

Харват паркира максимално близо до нея и всички скочиха от колата. Под североизточния портик те за първи път зърнаха Големия часовник. Той беше монтиран над един полукръгъл френски прозорец.

Докато вървяха Фъргюсън обясни, че часовникът има две лица, това отвън показвало само часа, а другото във вестибиюла — часовете, минутите и секундите. Онова, което пропусна да спомене, обаче, беше, че часовникът се намира на пет метра височина.

Вниманието на Харват беше привлечено от стрелката на часовете. Върхът ѝ имаше формата на сърце, а обратният ѝ край — на полумесец. Не можеше да бъде сигурен дали това има нещо общо с исляма, но все пак тази особеност се набиваше на очи. Погледна към Никълс и видя, че професорът също е забелязал полумесеца.

— Ще ни трябва стълба — каза Харват, докато Никълс изучаваше часовника.

— Господин Джеферсън се е погрижил за това — каза Фъргюсън, след което извади връзка ключове от джоба си и отключи

френските врати.

Внушителният вестибюл беше на два етажа, с балкон, опасващ цялото вътрешно пространство. Подът беше боядисан в тревисто зелено, а интериорът напомняше за музей с неговите карти, еленови рога, картини, скелети, бюстове, вкаменелости и животински кожи, артефакти от бита на североамериканските индианци и разни други предмети, които Джеферсън беше харесвал.

Когато цялата група влезе, всички вдигнаха глави към вътрешното лице на Големия часовник, който беше монтиран в дървена кутия. Циферблатът му беше черен, а стрелките, цифрите и орнаментите — месингово златни. Върху него беше стъпил класически фронтон, а зад него имаше фриз подобен на този от рисунката на Никълс.

Система от подобни на гюлета тежести висяха на въжета и се движеха нагоре и надолу през дупки в дъното на часовника, измервайки точно времето, включително дните на седмицата, които бяха означени върху малки табелки, прикрепени към тежестите откъм южната страна на вестибиюла.

В ъгъла отляво Харват видя дървена стълба, която стигаше почти до тавана.

— Часовникът трябва да бъде навиван със специален ключ веднъж в седмицата — каза Фъргюсън. — Ние все още го правим по същия начин, но обикновено не използваме тази стълба, която е експонат.

Харват се вгледа в часовника и забеляза, че краят на стрелката на секундите също имаше формата на исламски полумесец.

Озбек помогна да пренесат стълбата и внимателно я подпряха на стената.

— Добре — каза уредничката. — Кой ще се качи да погледне по-отблизо?

Харват пристъпи напред и започна да се изкачва нагоре, докато Озбек придържаше стълбата. Когато се изравни с часовника, забеляза, че часовете са изписани с римски цифри, а минутите с арабски.

След кратък оглед Харват протегна ръка към капака.

— Моля ви, внимавайте — предупреди го Фъргюсън.

Отне му няколко минути, за да свали капака и когато беше готов, го подаде на Озбек, който го постави предпазливо на пода и отново

хвана стълбата.

Сега цялата вътрешна машинария на Големия часовник на Джеферсън беше изложена на показ.

— Виждаш ли зъбното колело? — попита Никълс. — Там ли е?

Имаше много зъбчани колелета, но нищо, което да прилича на онова от схемата. Харват погледна към музейната уредничка и попита:

— Има ли някакъв начин да спрем това нещо за минута?

Фъргюсън хвърли поглед на часовника, после погледна през прозореца към портика, където посетителите вече започваха да се събират.

— Сюзън? — повтори Харват. — Трябва да спра този часовник за минута.

Музейната уредничка си пое дълбоко въздух.

— Добре. Ще ви обясня как да го направите.

След като часовникът беше спрян, Харват вече можеше да протегне ръка и да разгледа по-добре механиката.

Но нямаше късмет. Той помоли Никълс да му подаде схемата и сравни всяко от зъбчани колелета с тези от рисунката.

След това поиска архитектурните рисунки и ги сравни с дървените декорации и фриза зад часовника. Имаше сходство, но не беше съвършено. *Като че ли бяха на прав път и въпреки това пропускаха нещо.*

— След две минути отваряме музея — каза Фъргюсън. — Виждате ли нещо изобщо?

— Нищо — отвърна Харват и подаде чертежите на Никълс.

С помощта на уредничката, той пусна часовника и сложи капака на мястото му. Сетне слезе по стълбата и я подпра на близката стена.

— Не разбирам — каза Никълс. — Надявах се да попаднем на някаква следа.

Харват взе архитектурната рисунка отново и погледна Фъргюсън.

— Може би тази диаграма е ключ към онова, което търсим. Ако тя е нарисувана от Джеферсън, вероятно е свързана с нещо, което е тук, нали така? Какво ще ни посъветвате да направим тогава? Да тръгнем от стая в стая? Знам, че има втори и трети етаж, които не са отворени за посетители. Може би да започнем от там.

— Или от къщата на тъкача — предложи Никълс.

— Там няма такива дървени декорации — отвърна Фъргюсън и прехапа бузата си, потъвайки в размисъл. Сетне взе уоки-токито от колана си, смени канала и заговори в него. — Джон, Сюзън е. Чуваш ли ме?

Секунда по-късно отговори мъжки глас.

— Слушам те, Сюзън.

— Пол Гилбъртсън на работа ли е днес?

— Кой е Пол Гилбъртсън? — попита Никълс.

Сюзън му даде знак да почака.

Малко по-късно се чу същият мъжки глас.

— Да. Днес ще развежда посетители на архитектурна обиколка.

— Би ли го помолил да се срещне с мен в главната сграда. Кажи му, че е спешно.

ГЛАВА 79

Пол Гилбъртсън беше едър мъж на около седемдесет години, подобен на дядо Коледа, с голяма брада и очила, които бяха окачени на врата му с шнур. Ръцете му бяха груби, а пръстите му приличаха на дебели парчета въже. От колана му висеше Ледърманов комплект^[1] в найлонов калъф. Работеше в Монтичело като музейен лектор.

Той взе листа с архитектурните скици от Никълс и си сложи очилата. Докато ги разглеждаше, издаваше особен съскащ звук с езика си. След като погледна листа от опаката му страна, Гилбъртсън каза:

— Дори и без да знам какво означават кодираните думи, това нещо несъмнено е дошло от ръцете на Джеферсън. Стилът на Паладио^[2] се долавя навсякъде. — И след това продължи да издава звуци с езика си.

Харват погледна Фъргюсън.

— Кой е Паладио?

— Андрея Паладио е архитект от Ренесанса. Джеферсън е бил напълно самоук в архитектурата и четирите трактата на Паладио са били негови настольни книги.

Няколко минути по-късно, като че ли воден от рисунките, Гилбъртсън се отдалечи. Останалите от групата бързо го последваха.

Влязоха в трапезарията, наблюдавайки Гилбъртсън, който изучаваше дограмата и дървените декорации около вратите и прозорците.

Междувременно Харват откри една остроумна въртяща се врата за сервиране. На пръв поглед беше съвсем обикновена, но беше без панти. Вместо това по средата имаше въртяща се ос, прикрепена към долната и горната част на вратата. Храната очевидно можеше да бъде поставена на рафтовете откъм гърба на вратата и след това тя да бъде завъртяна, така че чиниите да се озоват в трапезарията, без да се налага някой да я внася.

Харват тъкмо върна вратата в първоначалното ѝ положение, когато Гилбъртсън каза:

— Тази схема не е на врата, прозорец или дървен орнамент.

— А тогава на какво е? — попита Никълс.

Музейният лектор се отдалечи от прозореца и тръгна към близката стена.

— Примерно на нещо такова — отговори той.

— На камина? — намеси се Харват.

Мъжът кимна.

— Мисля, че това е скица на камина.

Никълс го погледна.

— Сигурен ли сте?

— За да бъда напълно сигурен — отвърна той, — ми трябва целия чертеж, а не само част от него. Но в такъв случай, всеки би могъл да каже какво е нарисувано на него.

— Защо смятате, че това е камина? — попита Харват.

— Това са скици на много особени сегменти, които изискват сложни сглобки — отговори Гилбъртън и даде знак на Харват да го последва. Сетне посочи с ръка. — Всъщност те ми напомниха ето за тази камина?

— Защо? — попита Харват.

— Вижте — каза лекторът и дръпна една дървена плоскост над камината, откривайки находчиво скрита ниша. Вътре имаше въже и макара.

— Какво е това? — каза Скот.

Гилбъртън се усмихна.

— Това е кухненски асансьор за вино. Всъщност има два такива от двете страни на камината. Джеферсън ги е проектиран сам. Точно под нас е винарната. Когато е трябвало още вино, един роб в избата е слагал бутилка в кутията и я е изпращал нагоре.

— Значи според вас тези рисунки представляват кухненски асансьор за камина?

— Струва ми се, че тук има нещо като приспособление за окачване на въже и макара, подобно на това в тази камина, но ми е трудно да кажа при една толкова частична скица — отбеляза лекторът.
— Ако трябва да гадая, бих казал, че това е напречен разрез на камина, която има някакво второ предназначение.

— Като стана дума за това — намеси се Никълс, — когато дойдохме тук, вие не се насочихте направо към камината. Преди това

разгледахте вратите, прозорците и тавана. Защо?

Гилбъртсън вдигна документа.

— Фризът, който Джеферсън е нарисувал тук, прилича на фриза в коринтския храм на Антоний и Faustina в Рим. Сюзън е била права да ви заведе първо във вестибюла. Но ето този малък детайл в дъното на страницата ме накара да си спомня за тази стая. Вижте фриза под тавана — продължи той, вдигайки ръка. — Джеферсън е използвал розетки и така наречената букрания^[3] или волски черепи.

Всички вдигнаха глава.

Харват първи погледна отново надолу към рисунката.

— Но този фриз е различен от рисунката. На нея е изобразено женско лице.

— А какво има до лицето?

Харват се вгледа по-отблизо.

— Лози?

— Цветя — поправи го Гилбъртсън. — Това е характерно за букраниума като орнамент. Волски черепи, украсени с цветни венци, са били често срещан мотив в римските олтари. Те са станали отново популярни в сградите от Ренесанса.

— Джеферсън използвал ли е някъде другаде букрания в Монтичело?

— Да. В неговата спалня и в салона — отвърна Гилбъртсън, — но не и с женски лица. Единственото място, където се появяват подобни лица, са на фриза в северозападната галерия. Той е бил направен по модел на фриза в римските бани на Диоклециан.

— Може ли да видя рисунката отново? — попита Сюзън Фъргюсън.

Гилбъртсън ѝ подаде листа.

Никълс се канеше да каже нещо, когато забеляза напрегнатото лице на колежката си, която се взираше в документа.

— Възможно е в Монтичело да е имало такъв орнамент — заяви Гилбъртсън, — но аз не знам за него. Може би е добре да поговорите с библиотекарите, които съхраняват архивите и писмата на Джеферсън. Ако те бъдат проучени внимателно...

В този момент Фъргюсън изведенъж го прекъсна.

— Не, Пол. Ти си прав. Този архитектурен мотив не е бил проектиран за Монтичело.

Лекторът се изненада от увереността на колежката си.

— Така ли?

— Да, Джеферсън го е нарисувал за другата си плантация — Поплар Форест^[4].

— Откъде знаеш?

— Няколко от фризовете и корнизи там са били направени по модел на древния фриз от римските бани на Диоклециан. На тях има човешки лица разделени от групи от по три малки колони, но на Джеферсън му хрумнала странната идея да включи и няколко волски черепа.

— А камините? — попита Харват.

— В Поплар Форест те са петнайсет — отбеляза Фъргюсън.

Харват се усмихна.

— Значи онова, което търсим, е там.

— Единственият проблем е — каза Гилбъртън, — че Поплар Форест е бил унищожен от пожар през 1845 г. Оцелели са единствено стените, колоните, комините и камините.

[1] Комплект инструменти на фирмата „Ледърман“, включващ клещи, ножове, отверка и други принадлежности. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за класицистичния стил на архитекта Андрея Паладио, 1508–1580 г., от когото Томас Джеферсън е бил повлиян. — Б.пр. ↑

[3] Ед.ч. от букраниум (лат.), волски череп. — Б.пр. ↑

[4] В превод „Тополова гора“ (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 80

Поплар Форест се намираше в окръг Бедфорд на югозапад от град Линчбърг, щата Вирджиния. Макар и да натискаше педала докрай, заради тежкия трафик на Харват му отне близо час да измине разстоянието от сто километра.

Докато пътуваха, Никълс ги запозна с онова, което знаеше за някогашната плантация.

— Джеферсън е наричал Поплар Форест „моят най-ценен имот“ и е започнал да строи къщата през 1806 г., скоро след Първата берберска война. Тя е била неговото убежище, където е можел да се отдае на любимите си занимания — размисъл, проучвания, четене. В салона, който е бил и негов кабинет, е имало шестстотин книги на различни езици на автори като Езоп, Омир, Платон, Вергилий, Шекспир и Молиер.

Къщата в Поплар Форест се смята за връх на архитектурния гений на Джеферсън. Опирачки се на принципите на Андрея Паладио, той построил тухлена постройка във формата на съвършен равностенен окtagон, в който прозира неговата страсть към математиката. Вътре къщата е била разделена на четири осмоъгълни стаи, обграждащи централна трапезария, която е била съвършен куб.

С тройните си прозорци, стигащи от пода до тавана, и със светлия си отвор на покрива, всяко кътче на къщата е било залято от светлина. И макар идеята на Джеферсън да е била да създаде обикновен провинциален дом, цялата къща, в това число и кухнята й, е по-скоро произведение на изкуството.

Обстоятелството, че имението Поплар Форест беше затворено в понеделник, нямаше да спре Харват да намери начин да влезе вътре, но Сюзън Фъргюсън вече се беше обадила на директора на музея Джонатан Мос, който се съгласи да дойде от Роанок и да ги посрещне там.

Завивайки вдясно по Бейтман Бридж Роуд на входа на Поплар Форест, Харват потегли по дълга алея и след около километър и

половина спряха пред къщата. Тяхната кола беше единствената там.

— Изглежда, че пристигнахме първи — каза Никълс. — Дали да не огледаме наоколо?

Тримата мъже слязоха от спортния автомобил и тръгнаха да се поразходят. Докато заобикаляха главната сграда и насокор реконструираното сервизно крило, професорът сподели с тях още някои допълнителни подробности, които знаеше за Поплар Форест. По-специално, описа им как имотът бързо се рушал до 1983 г., когато една организация с нестопанска цел го закупила заедно с прилежащите петстотин акра земя. През следващите двайсет и пет години тя усърдно проучила и възстановила имението в неговия първоначален вид.

След петнайсетминутна обиколка те чуха да се затваря вратата на кола. Директорът на Поплар Форест бе пристигнал. Следван от Никълс и Озбек, Харват се обрна и тръгна към мястото, където бяха паркирали.

Джонатан Мос бе най-мършавият човек, когото Харват беше виждал. Висок около метър и осемдесет, с тъмна коса и изпъкнала Адамова ябълка, мъжът беше на около петдесет години и напомни на Харват за героя на Уошингтън Ървинг Ичабод Крейн^[1].

Мос взе няколко пакета с документи от багажника на колата си, затвори капака и тръгна към северния портик, където Антъни Никълс го представи на придружителите си. След като се ръкуваха, Мос подаде по един пакет с информация за Поплар Форест на всеки от посетителите.

— Надявам се, че пътуването ви няма да се окаже загуба на време — каза той и ги поведе към чамовата входа врата, лакирана по такъв начин, че да имитира цвета и структурата на махагона, от който е била изработена по времето на Джеферсън. — Обяснили са ви, че къщата е била унищожена от пожар в началото на 19 в. Ние направихме чудесна реставрация, но не знам доколко това ще ви е от помощ. Всички дървени орнаменти, в това число и дървената облицовка на камините, са изгорели при пожара.

Мос отвори входната врата и след като всички влязоха, ги поведе по един тесен коридор към трапезарията в центъра на къщата.

Харват погледна нагоре към сноповете светлина, които влизаха през светлия отвор на тавана. Фризът с волски глави и човешки лица

действително беше тук, но не беше същият като този на техните архитектурни скици.

Професорът извади двата документа и ги сложи на масата, за да ги разгледа Мос. Междувременно Никълс му зададе същите въпроси, които беше отправил и към Сюзън Фъргюсън в Монтичело.

— Не знам какво да ви кажа за зъбчатите колелета — отговори Мос. — Тук имаме няколко механични устройства, проектирани от Джеферсън, като например полиграфа, с който е копирал писма, но нямаме нищо, което да предполага толкова сложна система от зъбчати колела.

— Някакви инструменти, часовници или други механизми от арабския свят? — попита Никълс.

— Не — каза директорът, поклащащи глава.

Мос продължи да отговаря отрицателно на въпросите, свързани с лейтенант О'Банън, Ал Джазари или Първата берберска война.

Също като Пол Гилбъртън, лекторът от Монтичело, Мос предположи, че някакъв отговор може да дойде от обширната кореспонденция на Джеферсън, състояща се от повече от двайсет хиляди писма.

Никълс обаче вече беше проучил кореспонденцията на Джеферсън без никакъв резултат. Освен това той бе имал достъп до неща, които Мос никога не беше виждал и никога нямаше да види. Ако действително имаше отговор на загадката, той трябваше да е тук.

— А какво мислите за архитектурните скици?

Мос завъртя листа пред себе си и след като го разглежда известно време, каза:

— Разбрах от Сюзън, че според нейният музеен лектор това е скица на част от камина, нали така?

— Точно така.

— При реставрацията ние възстановихме четири найсет от петнайсетте тухлени камини, които са тук.

— А защо не и петнайсетата?

— Тя беше единствената, която не се нуждаеше от ремонт.

— Къде е тя? — попита Харват.

Мос вдигна листа с архитектурната рисунка на Джеферсън и каза:

— В същата стая, в която е фризът с волските черепи и лицата на римската богиня на мъдростта и знанието Минерва. — Посочвайки с ръка вратата пред тях, той добави: — Салонът.

[1] Герой от разказа „Легенда за Слипи Холоу“ на Уошингтън Ървинг. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 81

Когато Мос ги въведе в помещението, което беше служило на Джеферсън като салон, библиотека и кабинет, първото нещо, което Харват забеляза, бяха волските черепи и лицата на Минерва, които опасваха пояса под тавана.

Разглеждайки старинните мебели, Скот попита:

— Какво е имало първоначално под тази стая?

— Винарска изба — отговори Мос.

Пол Гилбъртсън бе посочил на рисунката нещо, което приличаше на приспособление за окачане на въже и макара, подобно на кухненския асансьор на Джеферсън в Монтичело.

Същата скица ги беше насочила към Поплар Форест с нейния салон, разположен над винарска изба, и една единствена камина от времето на Джеферсън, която никога не е била ремонтирана.

Харват се питаше защо. Може би нейната конструкция е била различна от тази на другите. По-здрава и по-устойчива по някаква причина. Питаше се също дали тайната, която търсеха, действително беше скрита в някаква камина или камината беше просто вход към нея.

Първоначално Харват си мислеше, че архитектурната скица представлява нещо като схема на чудат механизъм, показваща как трябва да се работи с него, за да се отвори някаква скрита врата, зад която се съхранява тайната на Томас Джеферсън.

Мос посочи камината в източната стена на стаята и каза:

— Ето я.

Харват, Никълс и Озбек се приближиха към нея и започнаха да я разглеждат внимателно.

Професорът не беше особено въодушевен.

— Ако тук някога е имало нещо, отдавна вече го няма — заяви той.

— А може би все още си е тук — отвърна Харват, след което се обърна към Мос и попита: — В тази стая имало ли е кухненски асансьор, с който да се е доставяло вино направо от избата?

Директорът на Поплар Форест поклати глава.

— Боя се, че не.

— Виждали ли сте тук нещо като отвор в пода, през който да минава въже на макара или система от противотежести на някакъв часовник?

— Не, не съм. Целият под беше изграден наново и ако в него е имало някакви отвори, ние несъмнено щяхме да ги видим.

Харват отново се зае да изучава камината и по-специално онази част от нея, която се свързваше със стената.

— Какви мислиш? — попита Никълс.

— Мисля за кръщелния купел на една църква, която познавам — каза Харват, като в същото време подпра рамо на камината и я побутна.

— Какво общо има църквата с онова, което търсим? — попита Озбек.

Харват взе листа с архитектурната скица от професора и го сложи на полицата на камината.

— Пол Гилбъртсън от Монтичело каза, че според него това е напречен разрез на камина, нали така?

— Точно така.

— Е добре, ами ако е нещо повече от това? Защо не предположим, че подвижните дървени детайли тук са нещо като секретен ключ.

— Като при магическите кутии — каза Никълс с нотка на вълнение в гласа си.

— Какви магически кутии? — попита Озбек.

Професорът описа с ръце формата на малка кутия.

— Това са кутии, към които Джеферсън е имал особена слабост и интересното при тях е, че за да бъдат отворени, трябва да бъде задействана система от механизми в точно определен ред. Колелото с шифъра, което ползвахме, е било съхранявано в една от тях.

— А също и томът на „Дон Кихот“, който намерихме в Париж — добави Харват.

— И какво от това? — попита Озбек. — Очевидно тази камина не е оригинална.

— Всъщност, подменена е само външната облицовка, но не и огнището — каза Харват, посочвайки рисунката. — Гилбъртсън каза, че според него това е приспособление за окачане на въже и макара.

— Но тук не е имало кухненски асансьор.

— Нито отвори в пода — добави Никълс.

Харват ги погледна.

— Ами ако това не е схема на кухненски асансьор, а на нещо съвсем различно?

— Какво например?

— Ще ви кажа, когато отместим тази камина.

ГЛАВА 82

Очите на Мос изхвръкнаха като Адамовата му ябълка, когато Харват обясни какво иска да направят.

— Съжалявам — каза директорът, — но корпорацията, която е собственик на Поплар Форест, няма да разреши това.

Никълс извади портфейла от джоба си.

— А какво ще кажете, ако поема ангажимента всичко да си дойде на мястото след това?

— Съжалявам, професоре, но не можем просто да позволим една от камините ни да бъде изтръгната от стената.

— Готов съм също така да платя някакво обезщетение.

Мос сви замислено устни. Погледна листа с архитектурната скица в ръката на професора и попита:

— А какво ще каже за това?

— Какво имате предвид? — каза Никълс.

— Имайки предвид праяката му връзка с Поплар Форест, какви са шансовете този документ да бъде дарен за нашата колекция?

— Мисля, че бих могъл да убедя собственика му да ви го предостави за съхранение в дългосрочен план.

— А другият документ? — попита директорът. — С арабския текст?

— Всичко ще зависи от готовността ви да ни сътрудничите.

— Добре — отговори Мос. — Много е важно камината да бъде отделена от стената, колкото може по-деликатно. Приемате ли това условие?

— Разбира се.

— Ще ни трябват инструменти — каза Харват.

— Имаме достатъчно такива — отвърна Мос. — Последвайте ме.

Половин час след като Мос спря да се оплаква от щетите, които Харват и Озбек нанасяха на камината и мазилката, те я бяха отделили и облегнали на съседната стена.

Никълс и Харват стояха един до друг и разглеждаха зидарията на камината.

— Искам да видя схемата отново — каза Харват.

Професорът му подаде листа, докато Харват опипваше някаква дупка в една от тухлите, която беше запълнена е хоросан.

— Какво е според теб това?

Никълс сви рамене.

— Може би някакво приспособление за закрепване на камината.

— Не, камината се е държала ето за тези неща — каза Харват, посочвайки няколко куки в стената от двете страни на огнището.

Сетне тръгна към инструментите, които им беше предоставил Мос, взе една бормашина на батерии и й сложи тънка бургия за тухли.

— Идеята беше само да отместим камината — възрази Мос. — Не сме говорили да пробиваме дупки в зидарията.

Харват погледна към Озбек, който стоеше до Мос. Бившият войник от Специалните части сложи ръка на рамото на директора и каза:

— Нека да му позволим този малък експеримент.

След като стегна бургията, Харват притисна бормашината към запълненото с хоросан място.

Няколко минути по-късно станаха ясни две неща. Дупката нямаше нищо общо със закрепването на камината и освен това беше много дълбока.

Харват изпрати Озбек и Мос да намерят нещо дълго, което да пъхнат в отвора. Пет минути по-късно те се върнаха с гладка дъбова пръчка с диаметър около сантиметър и половина.

Скот вкара края ѝ в отвора и започна да я пъха навътре до момента, в който тя опря в нещо. Той хвана пръчката с две ръце и натисна по-силно, но нищо не се получи.

Озбек тръгна към кутията с инструменти, взе оттам чук и го подаде на Харват, който удари с него края на пръчката.

Сетне още веднъж и още веднъж, като всеки следващ път удряше все по силно.

— Какво точно се опитвате да...? — започна Мос, но Никълс му даде знак да почака.

Харват замахна отново с чука и нанесе много силен удар.

Пръчката не издържа и се разби на трески, но се случи и още нещо — чу се slab звук от стържене на тухла в тухла и миг по-късно задната стена на огнището се завъртя върху някаква невидима централна ос по същия начин като въртящата се врата за сервиране в трапезарията на Монтичело.

ГЛАВА 83

— Оригиналната камина вероятно е била свързана с някаква система от въжета, която е изгоряла при пожара — каза Никълс.

— Останала е дупката, но понеже зидарите не са знаели какво е предназначението ѝ, са я запълнили — коментира Харват, сетне приклекна и се мушна в огнището.

Подвижната тухлена стена беше доста тежка и трябваше сила, за да се завърти още малко. Харват извади фенерчето за нощи операции от джоба си и насочи светлината към нишата зад огнището. Точно в средата ѝ имаше стар, очукан, капитански сандък.

Харват го хвани за една от дръжките и го измъкна навън. Докато чистеше праха и саждите, забеляза гравираните отстрани букви — *КАПИТАН АЙЗЪКХЪЛ, ВОЕННОМОРСКИ ФЛОТ НА СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ*. Хъл беше командвал американския боен кораб „Аргус“, взел участие в историческата атака на град Дерна по време на Първата берберска война.

Сандъкът не беше заключен и когато Никълс, Озбек и Мос се скуччиха зад гърба на Харват, той внимателно повдигна капака. Вътре имаше предмет горе-долу с размера и формата на кутия за шапки е връх по средата. Беше увит в нещо като импрегниран брезент или корабно платно.

Харват протегна ръка и го взе. На пипане беше твърд и много тежък. Притеснен, че капакът на стария капитански сандък може да не издържи тежестта му, той го пренесе на писалището в салона и го разви.

Онова, което се откри пред погледа им беше изумително. Върху съвършено кръгъл метален цилиндър с височина около трийсет сантиметра имаше десетсантиметрова статуетка. Тя изобразяваше писар, седнал по турски с кръстосани крака, с брада, тюрбан, мантия и перо в протегнатата си дясна ръка. Малката фигурка беше покрита с някакъв емайл и изглеждаше почти като жива.

В кръг около писаря бяха гравирани цифри, които може би бяха часовете на деня. Всички стояха като онемели.

Мос беше първият, който успя да продума нещо:

— Ал Джазари.

— Това часовник ли е? — попита Озбек.

— Така изглежда — отвърна Харват, изучавайки устройството.

Разгледа го от всеки възможен ъгъл, но не видя как може да стигне до вътрешния му механизъм или да го включи. Сетне побутна леко писаря и откри, че фигурата е подвижна и се накланя назад под ъгъл от четирийсет и пет градуса, но не беше ясно с каква цел.

Опита се да завърти статуетката, но това не доведе до нищо. Сетне я натисна надолу като капачка на шишенце с хапчета. В следващия момент се чу изщракване и горната част на часовника се повдигна. Харват подаде фенерчето на Никълс, след което махна капака и надникна вътре.

Елегантната майсторска изработка беше смяваща. Харват не можеше да повярва, че гледа нещо, което е било проектирано, изработено и сглобено преди повече от осемстотин години.

— Как работи? — попита Мос.

— Вероятно механизъмът е бил задвижван с вода — отговори Никълс. — Или поне що се отнася до функцията му като часовник.

— Но нещо ми подсказва, че предназначението на това устройство далеч не е само да показва колко е часът — отбеляза Харват и бръкна в кухината под капака, напипвайки нещо като малък джоб.

С върховете на пръстите си извади оттам елегантно зъбно колело, идентично с онова от механичната схема. Приближавайки светлината към него, Харват видя познатите знаци на Басмала.

Без да се налага да го подсещат, Никълс взе листа с рисунката и го сложи на писалището до устройството.

Харват си пое дълбоко въздух и си напомни да не бърза. Трябваше да действа много предпазливо, за да не повреди уреда, да запомни всяка своя стъпка и да се върне към изходното положение, ако нещо се обърка.

Искаше му се Трейси сега да е до него. Въпреки онова, което й се беше случило в Ирак, тя беше изключително добър специалист по обезвреждане на експлозиви и уменията ѝ в тази област щяха да им

бъдат много полезни в сегашната ситуация. Ръцете на Харват не бяха пригодени за такава работа. Въпреки това не му се искаше някой друг от присъстващите да се заеме с това, което правеше в момента.

Никълс държеше фенера, без да мърда, докато Харват се опитваше да намести зъбчатите колелета, както Джеферсън беше показал на схемата. Нямаше никаква представа от какъв метал или сплав са отлети, но бяха абсолютно чисти и без никаква следа от ръжда по тях, макар да бяха минали векове от изработването им. Отне му двайсет минути и когато най-накрая постави колелото Басмала на мястото му, въздъхна дълбоко. Облекчението му обаче не трая дълго.

Веднага щом колелото щракна, идвайки на мястото си, уредът потрепна. Целият вътрешен механизъм, който беше стъпил върху миниатюрни колена, пропадна с половин сантиметър надолу. Едно от острите като бръснач колела се вряза в левия палец на Харват. Той изруга и дръпна рязко ръката си, която веднага започна да кърви.

— Добре ли си? — попита Никълс.

— Добре съм — отвърна Харват, като в същото време измъкна ризата от панталоните си и я притисна към палеца си, за да спре кървенето.

Озбек тръгна към кутията с инструменти и подхвърли на Харват тубичка Крейзи Глу^[1].

— Ето — каза той, — използвай това.

Харват разви капачката със зъби, изстиска част от съдържанието на тубичката върху раната си и я притисна с пръсти.

Погледна отново към уреда и забеляза, че една скрита вратичка се беше отворила в страничната част на корпуса, което вероятно бе станало при падането на механизма надолу. И сега от нея се показваше малка дръжка, подобна на лостчетата в детските играчки, от които изскачаха смешни човечета.

— Мисля, че знам как можем да включим това нещо — каза Харват.

[1] Вид бурзосъхнещо лепило. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 84

Докато Харват въртеше малката дръжка, всички гледаха как писарят кръжи и се плъзга върху горната част на цилиндъра. Движението беше изумително плавно и елегантно, но никой нямаше представа каква е целта му.

— Колко знаци има в арабската азбука? — попита Никълс, изваждайки лист хартия от папката си.

— Двайсет и осем, що се отнася до основните букви — отвърна Озбек. — Защо?

— Това може да е някакъв код. Може би Скот върти дръжката прекалено бързо. Да опитаме по-бавно и да видим какво прави писарят, когато се изравни със знаците на часовете.

— Но те са само двайсет и четири.

— И все пак да опитаме — настоя професорът.

Харват започна да върти дръжката по-бавно.

Всеки път, когато Никълс решеше, че писарят сочи към определено число, той го записваше. Но на Харват все повече му се струваше, че тук не ставаше дума за числа.

Докато напъхваше ризата в панталоните си, забеляза кръвта по нея и му хрумна нещо. Извърна се към Никълс и каза:

— Подай ми този лист за малко.

След като го взе, Харват посегна към своя пакет с информация за Поплар Форест и разпръсна съдържанието му върху бюрото. Наведе се ниско до устройството и нареди няколко брошури върху цилиндъра, така че да дойдат точно под перото на писаря. Сложи най-отгоре листа на Никълс, дръпна статуетката леко назад и със зъби засъхналото лепило от кожата си.

След като намокри перото с кръв, Харват пусна писаря в нормално положение, така че върхът на перото да се притисне в листа, и отново започна да върти дръжката. Миг по-късно върху листа започнаха да се появяват арабски букви.

— Боже мой — възклика Никълс.

— Искаш да кажеш Аллах, нали? — пошегува се Озбек и потупа Харват по гърба. — Добра работа.

Харват се усмихна. Поглеждайки към Джонатан Мос, той попита:

— Имате ли някъде тук мастило?

Мос беше толкова смаян, че трябваше да мине известно време, преди да разбере какво го питат.

— Да, имаме — каза той накрая. — Ще отида да го донеса.

След като излезе, Харват отново притисна края на ризата си към кървящия палец.

— Знаеш ли — отбеляза Озбек, — Садам Хюсеин е имал цял един Коран, написан със собствената му кръв. Така че не се оплаквай. Освен това се предполага, че тюлените са корави момчета.

Харват промърмори добродушно „Майната ти“, докато отваряше със зъби капачката на Крейзи Глу, за да залепи отново раната си.

— Не мога да повярвам — каза Никълс, докато се взираше в древния часовник със статуетката.

— Ще се наложи да повярваш — отвърна Харват, докато измъкваше листа изпод перото на писаря, след което отвори капачето и отново надникна вътре. — Когато Мос се върне, ще задвижим устройството отново и така ще се сдобием с целия текст от началото до края.

— Искаше ми се Марван да е тук, за да види това.

— Знам — каза Харват и сложи ръка на рамото на професора, докато стояха и се любуваха на машината, която несъмнено щеше да промени много неща.

* * *

Пет минути по-късно директорът на Поплар Форест се върна в стаята. Първото нещо, което Харват забеляза, беше, че ръцете му са празни, и че на лицето му е изписан такъв ужас, сякаш го преследва самият дявол. Тъкмо щеше да го попита какво не е наред, когато видя, че зад него има някой.

В следващия момент на вратата се появи хълцащата Сюзън Фъргюсън и самият Матю Дод, който беше опрял оръжие в главата ѝ.

Харват и Озбек извадиха пистолетите си.

— Спокойно, господа — каза Дод с усмивка. — А сега сложете оръжието си на пода и го ритнете към мен.

Виждайки колебанието им, Дод отмести леко дулото на пистолета си и простреля Джонатан Мос в лявото рамо.

Директорът на Поплар Форест изкрещя в агония.

— Оръжията на пода и ги ритнете към мен — извика Дод.

Харват и Озбек неохотно се подчиниха. Ако имаха и най-малък шанс да прострелят наемния убиец, те щяха да се възползват от него, но Дод умело се беше прикрил зад Сюзън Фъргюсън и рамката на вратата.

— Добре — каза Дод, след това се обърна към Мос: — Отиди и ги вземи.

Мъжът плачеше и бързо изпадаше в състояние на шок. С дясната си ръка притискаше рамото си, което бе прогизнало от кръв.

Дод повтори заповедта си и за да подсили ефекта от нея стреля още веднъж близо до краката на Мос. Директорът тръгна препъвайки се към оръжията и ги взе. Наведен с глава към пода, той подаде на Дод пистолетите един по един.

— А сега иди да донесеш часовника — нареди убиецът — и всички документи, които са на бюрото.

Харват стоеше непосредствено пред старинното устройство, обърнат с гръб към бюрото. Докато Мос се приближаваше, Дод даде знак на Харват с две резки движения на оръжието си да се отдръпне встрани.

Скот знаеше, че не е разумно да провокира Дод. Затова кимна на Никълс да отстъпи вляво към Озбек и след това го последва.

— Донеси го тук — подкани Дод директора, който се мъчеше да вдигне никак устройството, след като бе затворил капака му.

Обгръщайки го със здравата си ръка, Мос притисна часовника на Ал Джазари до гърдите си, събра документите от бюрото и запристигва бавно към убиеца. Когато стигна при него, Дод му даде знак да застане зад гърба му. След това погледна към Харват и Озбек.

— Получих това, за което дойдох — каза той. — Дали някой ще умре днес, зависи от вас.

— Все още не сме си уредили сметките — отвърна Озбек. — Ни най-малко.

— А искаш ли да ги уредим веднага? — попита убиецът, насочвайки пистолета си към главата на агента.

Никълс понечи да каже нещо, но в този момент Харват го настъпи, за да го накара да мълчи.

— Мърдай — каза Дод, опирајки пистолета в главата на Сюзън Фъргюсън, след което започна да се изтегля от стаята заднешком.

— Какво ще правиш с тях? — попита Харват, говорейки за двамата заложници. — Не е нужно да ги взимаш с теб.

— Не е нужно — отвърна Дод, — но ще ги взема.

— Мъжът се нуждае от медицинска помощ.

Убиецът се втренчи в Харват.

— Той ще оживее, ако никой не ни преследва.

— Никой няма да те преследва — каза Харват.

Стягайки хватката си около Сюзън Фъргюсън, Дод даде знак на Мос да върви и бавно излезе от стаята.

Скоро след като го изгубиха от поглед, те чуха входната врата да се затръшва и Озбек каза:

— Хайде, да вървим.

— Той има двама заложници — отговори Харват.

— Да, но не можем просто да го оставим да си отиде с устройството.

— То няма да му свърши никаква работа.

— Какво искаш да кажеш? — попита Озбек. — Достатъчно е само да сложи лист хартия, да натопи перото и да завърти дръжката.

— Уредът няма да работи без това нещо — отвърна Харват и вдигна ръката си, в която държеше зъбното колело Басмала.

Беше разкървавил върховете на пръстите си, измъквайки на сляпо колелото от машината, докато вниманието на Дод беше насочено към прибирането на оръжията от пода.

— Но той все още държи Сюзън и Джонатан — възрази Никълс.

— Той ще ги убие.

— Не мисля, че ще го направи — отвърна Харват, който за пореден път използваше ризата си, за да спре кървенето.

— Защо? Защото не уби Гари ли? — каза Озбек гневно.

Харват го погледна.

— Точно затова. Щом пощади Гари, Мос и Фъргюсън имат много по-голям шанс да оцелеят и ти знаеш това. Аз също искам да пипнем

този човек, но нека да бъде разумни.

— Глупости! В момента губим ценно време.

Харват знаеше, че Озбек е изгубил човек от екипа си, а друг беше в болницата по вина на Дод, но ако загинеха и други хора, това нямаше да поправи нещата.

— Чуй ме, знам, че искаш да накараши Дод да си плати за това, което е направил, но не позволявай на гнева да замъгли ума ти.

Озбек знаеше, че Харват е прав, но това още повече го вбеси. Той грабна чука от земята и го запрати към огнището.

Никълс тъкмо отново се канеше да възрази нещо, когато чуха входната врата да се отваря и след това Джонатан Мос да вика за помощ.

Всички вкупом се втурнаха натам и видяха Мос да лежи на прага окървавен.

— Нуждая се от лекар — извика той.

— Какво стана? — попита Харват. — Къде отидоха?

— Не знам. Мъжът ми каза да се обърна и след това те просто изчезнаха!

Озбек протегна ръка към Мос.

— Дай ми ключовете на колата си.

— Айдън, недей! — заповядда му Харват, но беше твърде късно.

Озбек измъкна ключовете от вътрешния джоб на Мос и хукна към паркинга.

Беше излишно да се опитва да го спре. Вместо това Харват подаде на Никълс мобилния телефон на Мос и му каза да набере 911, а в това време той разкъса ризата на мъжа, за да прецени каква е раната и да направи импровизирана превръзка, така че да забави загубата на кръв до идването на линейката.

Секунди по-късно отново се появи Озбек.

— Твоята кола и тази на Мос са извън строя — каза той на Харват. — Всички гуми са нарязани.

ГЛАВА 85

ВАШИНГТОН
два дни по-късно

Харват прецени, че е най-добре да стои далече от Бишъп Гейт, докато не бъде инсталирана много по-надеждна система за сигурност. Върна се само веднъж, за да вземе някои неща и след това се настани в дома на Гари Лоулър във Феърфакс.

Макар Гари все още да беше в интензивното отделение с фрактура на черепа, той изиска от Харват пълен устен и писмен рапорт, който Харват знаеше, че ще бъде предоставен на президента. Затова не се учуди, когато получи обаждане от Рътлидж, който го повика да дойде в Белия дом, колкото може по-скоро.

Надяваше се да не чуе никакви лоши новини или ако имаше такива, те да не са свързани с Трейси. Но от опит знаеше, че когато президентът те вика спешно при себе си, причината не е, че си спечелил от лотарията.

Каролин Ленард го посрещна на Югозападния вход, преведе го през охраната и го поведе към Западното крило.

— Това е второто ти посещение за по-малко от седмица — каза тя, докато вървяха. — Означава ли това, че занапред ще те виждаме по-често тук?

— Може би — отвърна Харват и за първи път от много време насам беше склонен да приеме тази идея.

В Овалния кабинет Ленард размени няколко думи със секретарката на Джек Рътлидж и след това почука на вратата. Когато президентът отговори, тя въведе Харват и затвори вратата след него.

Рътлидж стана иззад бюрото си и посрещна госта в средата на стаята.

— Благодаря, че дойде, Скот — каза той, докато се ръкуваха.

Президентът посочи към диваните. След като се настаниха, каза:

— Доста неприятни неща се случиха през последните няколко дни.

Президентът очевидно беше загрижен да не се обтегнат отново отношенията им и умишлено омаловажаваше тежестта на случилото се. Но макар Харват да не беше поискал сам назначението си, той го беше приел и следователно отговорността беше негова.

— Простете, сър, но „неприятни неща“ е слабо казано. Аз се провалих и поднасям извиненията си.

Рътлидж се наведе към масичката за кафе и посегна към една кожена папка.

— Прочетох рапорта ти. У теб ли е колелото Басмала?

Харват извади един плик от джоба на сакото си и му го подаде.

Президентът отвори плика, взе зъбното колело и го вдигна, за да го разгледа.

— Невероятно. И това нещо през цялото време е било в Поплар Форест.

— Съжалявам, че така и не разбрахме какво е било последното откровение — каза Харват.

Рътлидж остави зъбчатия метален предмет на масата.

— Заради личния характер на дневника на Джеферсън, Антъни Никълс никога не е имал пълен достъп до него. Но мога да ти кажа, че проучванията на Джеферсън са го накарали да вярва, че последното откровение на Мохамед е било единственото, което е дошло директно от Бог, а не чрез архангел Гавраил. Накратко, ако може да се вярва на това, на Мохамед му е било казано, че войната и завоеванията не са отговорът. Той е получил заповед да остави меча и да живее мирно с хората от другите вери. Джеферсън коментира, че случаят е подобен на духовния прелом, през който е преминал Павел, въпреки че Мохамед не се е отказал от исляма заради християнството. Той просто е оставил меча си и е насырчил и последователите си да направят същото.

Харват беше шокиран от чутото.

— Доста знаменателно откровение — каза президентът. — Нали?

— Така е. И имайки предвид, че голяма част от приходите в мюсюлманския свят са идвали от грабежи, плячкосване и изтръгване на пари от християни и евреи, които са откупували правото да запазят вярата си, това откровение е щяло да лиши ислямистите от един

значителен източник на постъпления. Икономиката им вероятно е щяла да изпадне в колапс. Нищо чудно, че собствените му хора се решили да го убият.

— Е, без колелото Басмала часовникът на Ал Джазари не може да прави нищо друго, освен да показва времето — отбеляза президентът. — Ако вече не е бил унищожен.

— А Махмуд Омар и Абдул Уалид? Няма ли някакъв начин да бъдат притиснати?

— Айдън Озбек е добър агент — отвърна Рътлидж, — но напоследък действаше отвъд границите на закона. Не можем да използваме нищо от онова, което той има срещу тях.

На Харват не му беше особено приятно онова, което каза в отговор, но чувстваше, че тази възможност не може да бъде подмината:

— Нямах предвид да играем с тях по правилата на феърплея.

— Разбирам — каза президентът. — И съм съгласен. Въпросните двама господа са под непрекъснато наблюдение, както и хората им в Саудитска Арабия, но имаме основание да смятаме, че устройството на Ал Джазари не е у тях.

— Което означава, че е все още у Дод.

— Ще стигнем и до Дод след малко — каза президентът. — Що се отнася до двамата мъртви саудитци от Вирджинския университет, за които престолонаследникът ще трябва да отговоря, благодарение на ДНК-пробата от тяхната кола и някои допълнителни улики от Мемориала на Джеферсън, ние ги свързахме с убийството на Нура Халифа и опита за убийство над Андрю Салям, както вече е класифициран този случай.

Между другото, господин Салям беше освободен вчера вечерта и продължава да сътрудничи на ФБР и полицията на Вашингтон.

Харват вече знаеше, че Сюзън Фъргюсън е прекарала вечерта със запушена уста и с белезници в една крайпътна тоалетна, преди да бъде открита в покрайнините на Вашингтон, и затова насочи вниманието си другаде:

— Какво е състоянието на колегата на Озбек, Расмусен?

— Ще се оправи. Вероятно ще излезе от болницата до края на седмицата.

— А какво ще стане с Озбек.

Президентът не отговори веднага.

— Както споменах, той е добър агент, но под негово командване в неразрешена операция е загинал човек. От това, което ми беше казано, разбрах, че той е ценен кадър, който ще бъде жалко да загубим и споделих тези мои виждания е директора на ЦРУ.

— Значи той е все още в ЦРУ? Не е бил уволнен.

— Не, не е уволнен. Официално е в неплатен отпуск, за да бъдат разгледани действията му. Неофициално, продължава да следи Омар и Уалид. Но ако искаш вместо това да поговорим за Трейси?

Това беше темата, от която Харват се боеше. Знаеше, че тя неминуемо ще бъде засегната и беше обзет от опасения.

— Французите играят твърдо — каза Рътлидж. — Даже безцеремонно. И да ти кажа откровено, и ние вероятно бихме се държали по същия начин на тяхно място.

Наясно са, че знаем повече отколкото казваме. Единственият начин да ги накараме да ни сътрудничат, е да им предложим някаква компенсация. Те няма да ни предадат Трейси, ако не получат нещо с равна или по-голяма стойност.

— Като какво например? — попита Харват.

— Като например Матю Дод.

— Но ние дори не знаем къде е той.

— Това няма да е задълго — отвърна президентът.

Харват се наведе леко напред. Това бе първата добра новина от дни насам.

— Току-що научихме, че Дод е използвал сателитен телефон, за да се свърже с Омар. Действал е умно. Разговорът е бил съвсем кратък, за да не бъде проследен.

— Но сте го проследили? — попита Харват. — Нали така?

— Знаем, че обаждането е дошло извън Съединените щати.

— И това ли е всичко?

Президентът вдигна ръка, давайки му знак, че иска да уточни нещо.

— Министерството на от branата разполага с нова сателитна програма, която започнахме да използваме в Ирак и Афганистан, за проследяване на важни цели, които правят кратки сателитни съобщения по телефона. Министърът на от branата е ангажирал най-

добрите си хора. Ако Дод използва отново телефона си, ние ще можем да го локализираме, колкото и кратко да е обаждането му.

— Какво трябва да направя аз? — попита Харват.

— На летище „Андрюс“ има самолет, готов за полет. Когато разберем къде е Дод, искам ти да се заемеш с това. Упълномощавам те да направиш всичко, каквото е нужно, за да си възвърнем устройството на Ал Джазари. И когато това стане, ще финализираме преговорите около размяната на Трейси. Въпроси?

Харват поклати глава и стана. Президентът го спря, малко преди да стигне вратата.

— Между другото в рапорта ти пише, че преди Дод да вземе устройството, ти си успял да произведеш малък текст с него.

— Да, сър — отвърна Харват. — Само една дума.

— И коя беше тя?

— Мир — каза Харват, поглеждайки президента от другия край на Овалния кабинет.

ГЛАВА 86

ВЪРДЖИН ГОРДА БРИТАНСКИ ВИРДЖИНСКИ ОСТРОВИ

Близо до Норт Саунд на малкия остров Върджин Горда се намира една от най-добре пазените тайни на света. Достъпен само по море, яхтклубът Битър Енд е последният преден пост преди откритите води на Атлантика.

Там Матю Дод и съпругата му Лиза бяха прекарали своя меден месец и точно на това място Дод беше изbral да се върне. Той беше кацнал на летището на Тортола Бийф и седне бе изминал пеша разстоянието до залива Трелис, където го чакаше предварително наета лодка. Въпреки че можеше да вземе бързия ферибот до Битър Енд, Дод не искаше да се смесва е хората. Трябваше да бъде сам.

След напускането на Поплар Форест, беше стигнал до едно мъчително заключение. Точно както бе изиграл Андрю Салям, така и самият той беше изигран. Занимаваше се с глупаци, с хора, които не бяха способни да отстояват целите на ислама. Цялата религия беше подкопана от манияци, които се стремяха към исламско господство на всяка цена. Те не бяха достойни за клетвата, която Дод им беше дал, нито за позицията си на представители на истинската мюсюлманска вяра в Америка. Те се домогваха до власт зад маската на ислама, вместо заради самия ислам. Те бяха вероотстъпници.

Дод започваше да вярва, че в този гигантски сблъсък нямаше „правилна“ страна, на която да застане. Имаше само правилни действия.

Убиецът се регистрира на receptionта, носейки само една раница, прехвърлена през рамото му. Вилата на високия бряг с изглед към прозрачните сини карипски води беше същата, каквато я помнеше.

Нищо не се беше променило. Докато разопаковаше багажа си, Дод си мислеше за по-хубавите години от живота си.

Спомняше си колко много Лиза обичаше да се гмурка, как лицето ѝ грееше, докато гледаше пъстрите екзотични риби на кея на Битър Енд. Усмихна се, връщайки се към разходките сред цветните корали край брега.

След като се съблече, обу банските си и тръгна бавно по плажа. През последните няколко години беше имало много пясък в живота му — в косата, в очите, в храната, в оръжията му, но не и между пръстите на краката, където беше истинското му място. Приятно беше да чувства как топлината се разлива по тялото му.

Дод вървеше по мокрия пясък, оставяйки вълните да се плискат в краката му. Сетне бавно навлезе в топлата морска вода, докато тя стигна до кръста му. След като погледна часовника си, той се гмурна под повърхността и започна да плува. Носеше се напред е дълги силни движения в продължение на половин час. Когато стъпи отново на брега, беше леко задъхан, а пулсът му учестен. Умът му обаче бе ясен и чист.

Изчисти краката си пред вилата, отвори вратата с мрежа против комари и влезе. Събу банските си и си взе горещ душ. Сетне вчеса косата си назад, уви хавлиена кърпа около кръста си, взе раницата си и една чаша и излезе на верандата, която опасваше къщата. Сложи всичко на масата, седна и включи сателитния си телефон. Докато чакаше сигнал, отвори една от бутилките ром „Арундел“, които бе купил на летището в Тортола и си сипа три пръста в чашата. Той и Лиза бяха изпили най-малко две такива бутилки по време на медения си месец.

Кафявата течност пареше, докато се стичаше надолу, и макар да не беше пил от години, вкусът и усещането бяха приятни и познати като завръщане у дома.

Неговият Коран не трябваше да стои точно до бутилка с алкохол. Знаеше това, точно както знаеше, че не трябва да започва да пие отново. Алкохолът само беше задълбочил тъмнината и отчаянието от загубата на съпругата и сина му, но тъй или иначе бутилката вече беше отворена.

Беше се молил е цялото си сърце за напътствие, но такова никога не дойде. След като се сдоби с устройството на Ал Джазари, той

надникна дълбоко в сърцето си и си състави план за действие.

Погледна чашата в ръката си и се засмя. Макар далеч да не беше мекушав, в този момент определено не беше и образец за самодисциплина.

Исламът *действително* беше отговорът за Америка. Вярваше в това повече от всичко друго. Само нямаше представа как трябва да стане промяната. Въпреки това знаеше, че Омар с неговите човеконенавистни джамии и Уалид със смехотворната му и корумпирана Фондация за американско-ислямски връзки стояха на пътя ѝ и компрометираха истинския ислам в Америка. Тези двама мъже не бяха част от решението. Те будеха отвращение и несъмнено бяха част от проблема.

Дод си сипа още една напитка. Отпиваше бавно от нея, докато гледаше как часовникът му отброява минутите.

В определеното време, вдигна сателитния телефон и набра личния номер на шейх Омар. Шейхът отговори след първото позвъняване.

— Ти ли си Мажд? — попита той.

— Аз съм — каза убиецът.

— Слава на Аллаха. Много се тревожехме за теб след последното ти обаждане. Тогава почти нямахме време да говорим. Намерили го? Изобретението на Ал Джазари?

— Да.

— *Аллах Акбар!*^[1], братко, *Аллах Акбар!* — Шейхът беше вън от себе си от радост. — Делото на Аллах и нашето дело са спасени. *Аллах Акбар!*

— На бюрото си ли си? — попита Дод.

— Разбира се, че съм на бюрото си. Нали се обади по личната ми линия.

— А Абдул с теб ли е?

— Седи точно до мен — отговори Омар. — Точно както беше поискал. Кога ще донесеш устройството?

Дод нямаше намерение да стои на телефона по-дълго, отколкото беше нужно.

— Стойте там и не мърдайте — каза той. — Ще се обадя отново след трийсет секунди.

Омар, макар и разочарован от прекъсването, уважи необходимостта от сигурност. Нещо повече, той беше толкова доволен от своя наемен убиец, че каквото и да беше поискал Дод в този момент, шейхът с радост би откликнал.

— Разбирам — каза Омар. — Ще бъдем тук и ще чакаме. *Аллах А кбар! Аллах А кбар!*

Дод затвори, докато думите „Бог е велик“ все още ехтяха в ушите му. Като човек на думата, той почти веднага започна да набира цифрите, но това не беше номерът на личната линия на шейха. Това беше номерът на един мобилен телефон, свързан с импровизирано експлозивно устройство, скрито зад бюрото на Омар.

[1] Бог е велик (араб.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 87

ЯХТКЛУБ „БИТЪР ЕНД“
следващата вечер

Докато светлината на деня постепенно гаснеше Скот Харват наблюдаваше Матю Дод да пресушава последните няколко капки от бутилката и да влиза, залитайки във вилата си.

След като го беше видял да се напива до вцепенение, Скот реши, че шансовете му са добри. Това не означаваше, че убиецът вече не е опасен, но несъмнено рефлексите му и усетът му за ситуация щяха да бъдат притъпени.

Харват прибра бинокъла и грабна водоустойчивата си чанта, доволен, че е настъпил моментът за действие. Макар да беше наел голяма яхта за операцията, дългият му престой в задушното помещение под палубата не отговаряше на представата му за съвършения карибски излет.

Той, разбира се, беше тук по работа, а не за забавление. Но не можеше да не отчете предимствата, които имаше една луксозна яхта пред гъмжащите от змии, скорпиони и насекоми скривалища, които му се беше налагало да обитава по време на службата си.

Мракът вече се спускаше, когато Харват излезе навън и си пое дълбоко въздух. Вечерният бриз галеше приятно тялото му, което беше плувнало в пот. Той бързо се изми със сладка вода и хвърли екипировката си в надувната лодка „Зодиак“, която беше вързана за борда на яхтата.

След като развърза въжето, Скот запали двигателя и се понесе към брега. Лодката му едва ли щеше да направи впечатление, защото тя беше една от многото, които се носеха по дълбоките води на пристанището към Битър Енд, където скоро щяха да започнат вечерните коктейли и забавления.

Харват изтегли лодката на брега, така че да не се вижда от вилата на Дод и взе от нея непромокаемата чанта и една малка плажна кърпа.

40-калибровият Глог 23 със заглушител, който беше взел за тази операция, беше само за краен случай. Планът му беше да използва водоустойчив електрошоков пистолет „Тийзър“, разработен специално за морските пехотинци, и силен наркотик, с който да упои Дод, докато го закара на яхтата. След това щеше да излезе в открито море и да започне разпита.

Докато се приближаваше към вилата, Харват се спря и се ослуша, опитвайки се да разбере какво става там. Последният път, когато зърна Дод, бившият агент на ЦРУ се беше върнал на верандата с още една бутилка.

Продължавай, приятелю, помисли си Харват. Така само правиш нещата по-лесни.

Вилите бяха построени върху дървени подпори над земята и от всяка страна на верандите имаше стълбища. Взимайки предвид мястото, което си беше изbral Дод с изглед към пристанището, Харват реши да се качи по стълбите откъм южната страна и след това да го удари изтозад по главата.

Харват се спря пред стълбите и се ослуша отново. Чу се звън на стъкло, докато Дод си сипваше поредната напитка и след това нищо. Скрил пистолета си под плажната кърпа, Скот се заизкачва безшумно по избелелите от слънцето стъпала.

Когато стъпи на верандата, се притисна към стената и продължи да се придвижва напред в това положение. Стигна до първия прозорец, където прозрачното перде се полюшваше от вятъра. Надникна вътре и през отворената врата отсреща видя силуeta на Дод, който се очертаваше на фона на бледото сияние от пристанището. Беше с гръб към него. Сега беше моментът да действа.

Харват се мушна под прозореца и мина от другата му страна. На ъгъла на вилата се ослуша и тъй като не чу никакъв подозрителен звук, вдигна пистолета си и пристъпи напред, озовавайки се точно зад Дод.

В същия момент убиецът скочи от стола си, но реакцията му нямаше нищо общо с Харват.

ГЛАВА 88

За огромна изненада на Харват в другия край на верандата стоеше един от най-високопоставените служители на Министерството на от branата, Имад Рамадан, който държеше в ръката си пистолет ЗИГ Зауер със заглушител.

Той беше средно висок, оплещивал мъж на около петдесетина години, с подобно на каца туловище, гъста побеляла козя брадичка и тъмни очи.

— Доста си се отдалечил от Вашингтон, Имад — каза Харват, насочил своя Glock, готов за стрелба.

Чувайки глас отзад, Дод се завъртя рязко и едва не се строполи на земята. Успя да се подпре на масата пред себе си, но беше толкова пиян, че продължи да се олюлява.

— Който и да си ти — каза Рамадан, — това не е твоя работа.

— Защо? Да не би да е работа на Министерството на от branата? — попита Харват и се прицели в главата му. Поразително беше до какви високи правителствени нива бяха достигнали исламистите и колко голямо влияние имаха. Но въпреки това Харват нямаше да се поколебае да го убие, ако се наложи. Възможно беше даже Военноморският флот да му даде медал за това. — Нека да отгатна — продължи Харват, когато Рамадан не отговори. — От Министерството на от branата нямат никаква представа, че си тук. По някакъв начин ти си се добрал до класифицираната информация за местонахождението на господин Дод. И какво обясни на министъра на от branата? Че си в отпуск по болест?

— Млъквай — каза Рамадан.

След съмнителните му постижения като исламски апологет и активист, чиято вярност към ислама беше над всичко, сега Рамадан можеше да бъде наречен и *предател*. На Харват му се искаше да го удушси с голи ръце.

Погледна към Дод. Той продължаваше да се олюлява леко.

— Какво стана с устройството, което ни отне в Поплар Форест?

Дод мълча известно време и накрая изфъфли:

- Погрижил съм се за него.
- Какво означава това? — попита Рамадан заповеднически.
- Направих каквото беше правилно.
- Правилно за кого?
- За моята религия.
- Твоята религия! — възклика Рамадан. — За какво говориш?
- Какво направи с устройството? — намеси се Харват, макар да знаеше, че това не е най-добрият начин за водене на разпит. — Къде е то?
- Кой го е грижа? — промърмори Дод.

Повече хора, отколкото можеш си представиши, помисли си Харват, но моментът не беше подходящ за спорове. Онова, което му трябваше сега, бяха отговори и затова смени посоката на разговора:

— А томът на „Дон Кихот“ и останали неща, които взе от дома ми?

— Всички тези неща вече ги няма.

Точно от това се страхуваше президентът, а в интерес на истината и Харват. Дод и неговите екстремистки съучастници нямаха никаква причина да задържат материалите, които бяха толкова опасни за тях. Въпреки това Харват трябваше да е абсолютно сигурен, че убиецът казва истината, и за тази цел той трябваше да е изцяло в ръцете му, на някое тихо място, за предпочтитане в открито море на борда яхтата му. Но преди това трябваше да си разчисти сметките с Рамадан.

— Сложи оръжието на земята, Имад — заповядда той. — Веднага!

Служителят на Пентагона не му обърна внимание и се обърна към Дод:

— Знаеш ли, че шейх Омар и Абдул Уалид бяха убити вчера при експлозия?

— Да — смотолеви Дод с изцъклен поглед.

— Така си и мислех — отвърна Рамадан и стисна по-здраво дръжката на пистолета си.

— Имад, няма да повтарям повече — каза Харват. — Свали оръжието си или аз ще сваля теб.

Рамадан отново не му обърна внимание и продължи да разпитва Дод, като този път използва мюсюлманското му име:

— Мажд — каза той по-меко, сякаш говореше на дете, — унищожено ли е наистина устройството на Ал Джазари?

Харват забеляза, че Дод започна да се олюолява още по-силно. Устните му се мърдаха, но не се чуваше никакъв звук. Въпреки че олюоляването му до голяма степен се дължеше на изпития алкохол, в този случай имаше и друга причина.

Много мюсюлмани се поклащат напред-назад по време на молитва. Скот многократно беше виждал това в джамии, а същото движение правеха и атентаторите-самоубийци малко преди да се взривят.

Харват погледна към Рамадан:

— Откъде знаеш за устройството на Ал Джазари? Каква общо имаш с това?

— Нима си мислиш, че шейх Омар и Абдул Уалид са били сами. Тук става дума за нещо много по-голямо, отколкото можеш да си представиш.

Харват не се и съмняваше в това, но вниманието му беше привлечено от очите на Рамадан. Изразът им беше станал порешителен. Той щеше да убие Дод, дори ако това означаваше сам да бъде убит. Харват долови промяната и разбра, че трябва да действа.

И тъкмо когато пръстът му засили натиска върху спусъка, Дод залитна още веднъж назад и след това експлодира в серия от светковични движения. Той преобърна дървената маса пред себе си и се хвърли към Рамадан, който едва успя да отправи изстрел преди Дод и масата да се стоварят върху него.

Харват също стреля, но беше твърде късно. Дод беше мъртъв. Куршумът на Рамадан бе минал през носа му, излизайки през тила. Изстрелът на Харват беше също толкова точен. Безжизненото тяло на Имад Рамадан лежеше на верандата, докато потъмнелите дъски на пода ставаха ярко червени от кръвта му.

ГЛАВА 89

СЕН МАРТЕН

Харват плава по-малко от ден от Битър Енд до Сен Мартен — най-близкото островно владение на Франция. По пътя той се свърза с президента и му докладва за всичко, което се беше случило. Двамата обсъдиха какъв да бъде курсът им на действие оттук нататък. Устройството на Ал Джазари и обещанието, което то носеше, бяха завинаги загубени, но въпреки това те трябваше да продължат напред.

Макар Рътлидж да не каза открито, че иска тялото на Рамадан да изчезне, Харват можеше да се досети. Президентът не искаше малкото време, което оставаше до края на мандата му да мине под знака на един грандиозен скандал. Служителят на Пентагона бе предател и сега беше мъртъв. От гледна точна на президента и Харват, справедливостта беше възтържествувала.

Скот си помисли, че Имад Рамадан съвсем заслужено беше последвал устройството на Ал Джазари във вълните на Атлантика, макар да се съмняваше, че механизъмът е бил разкъсан от кариските акули.

* * *

Когато Харват пристигна в Сен Мартен, френският представител на Дирекцията за териториално наблюдение, позната като ДТН, (отделът за контратероризъм на Френската национална полиция), с голямо разочарование посрещна новината, че Харват им носи единствено мъртвото тяло на Дод.

След бомбения атентат в Париж и убийството на трима полицаи французите съвсем основателно бяха в свирепо настроение. Агентът на ДТН, доста напрегнат мъж горе-долу на възрастта на Харват, попита язвително как според него биха могли да изправят на съд един

труп. Харват прояви разбиране към гнева му и сдържа своя, за да не обтегне отношенията им.

Той знаеше, че нещата не изглеждат добре. Мъртвите не говорят и от гледна точка на французите американците просто бяха ликвидирали бившия си оперативен агент, преди да им го предадат. Агентът на ДТН имаше основание да бъде подозрителен.

Гневът на французина продължи да расте. Той заяви, че според него този развой обезсилва споразумението им и намекна, че се колебае дали да не задържи самия Харват. Не се посвени дори да му каже, че е въоръжен. Харват също беше въоръжен, но запази това за себе си.

Вместо това му предложи единственото друго нещо, което имаха. Благодарение на източници на ЦРУ, които той не можеш да разкрие, бяха успели да се сдобият със списък на мюсюлманските екстремисти, с които Дод беше организирал бомбения атентат в Париж. Харват подозираше, че тази информация бе дошла в резултат от неофициалната операция на Айдън Озбек.

Агентът на ДТН попита дали неговата агенция ще може да ползва ексклузивно този списък или с други думи дали ще могат да си припишат заслугата за залавянето на хората в него, разчитайки на пълна дискретност от страна на ЦРУ. Харват го увери, че приема това условие. Но оставаше още един проблем.

Французинът, който беше на яхтата на Харват, имаше задачата лично да телефонира на президента на Франция, веднага щом Дод е в ръцете му. Обстоятелството, че Дод беше мъртъв, и на всичко отгоре беше ликвидиран от американците, нямаше да се приеме добре. Най-голямото му притеснение беше, че френският президент не обичаше лошите си вестоносци.

Харват бръкна под леглото, на което лежеше трупа на Дод, и извади оттам пистолета на Имад Рамадан. Подаде го на агента на ДТН и каза:

— Ако не бях действал бързо, щях и аз да бъда мъртъв.

След това замълча.

Агентът на френското разузнаване сложи нещата на везните.

— Ще трябва да направя няколко телефонни обаждания — каза накрая той, — но мисля, че може би ще се споразумеем.

Харват виждаше как французинът трескаво обмисля нещата, прехвърляйки на ум списъка с хората, които щеше да покани на церемонията по връчването му на ордена на Почетния легион.

Срещнаха се четирийсет и пет минути по-късно на брега, където Харват помогна на френския агент да натовари трупа в багажника на колата си. Мъжът се канеше да потегли, когато Харват задържа вратата на автомобила е ръка и каза:

— Има още едно нещо, което трябва да уредим.

— Тя е — каза Харват по телефона, когато Трейси Хейстингс слезе от колата на френския агент и тръгна по кея. Това беше втората доставка, която агентът на ДТН направи през този ден.

След като благодари на президента, Харват прекъсна връзката и прибра кодирания си сателитен телефон.

Сетне скочи на кея и закрачи бързо към нея. Въпреки всичко, което се беше случило, на лицето й имаше усмивка, която накара сърцето му да се разтупти. Тя все още беше най-красивата жена, която беше виждал.

Загърбвайки благоприличието, Харват се затича. Когато се срещнаха по средата на кея, те се прегърнаха толкова силно, че той се уплаши да не я остави без въздух.

— Никога повече не ме оставяй така — каза Харват.

Трейси протегна ръце и обгърна лицето му с длани.

— Обичам те — прошепна тя.

— Аз също те обичам — отвърна той. — Но никога повече...

Трейси го целуна преди да успее да завърши изречението си.

Най-накрая Харват я освободи от префъдките си и попита:

— Как си? Добре ли си? Как мина полетът?

— Полетът мина добре — отвърна Трейси. — Аз съм добре.

Проблемът с мозъчния оток отмина. Трябва само да отшумят последствията от стреса.

Харват се усмихна и отново я прегърна.

— Как би ти се отразило едно плаване по море?

— Как можеш да задаваш такъв въпрос на един офицер от американския военноморски флот?

— Аз съм особено взискателен към екипажа си — отбеляза Харват. — Плавам само с най-добрите.

Трейси се усмихна заговорнически и погледна първо през едното си рамо, после през другото.

— Май не виждам отзад опашка от желаещи?

— Всъщност — каза Харват, — останалата част от екипажа е вече на борда.

— *Останалата част от екипажа?*

Харват се извърна към яхтата, пъхна два пръста в устата си и изсвири. В следващия миг Булит излетя като светкавица на палубата и започна да лае.

— Имаме две седмици до деня, в който трябва да се явя пред президента във Вашингтон — каза той. — Къде искаш да отидем?

— Не ме е грижа — отвърна Трейси и хвана брадичката му, за да подчертава думите си. — *Стига да сме единствените хора там.*

ЕПИЛОГ

ВАШИНГТОН

Андрю Салям и кучето му влязоха вкъщи и той потърси в килера стария парцал, с който бършеше лапите на домашния си любимец, защото навън валеше. След като калта беше почистена, той събу маратонките си и последва кучето в кухнята, където му напълни една купа с храна и друга с прясна вода.

Взе и за себе си бутилка минерална вода от хладилника, разви капачката и изпи половината на една дълга гълтка. Хубаво беше да си е у дома, особено сега, когато животът му се нормализираше.

От ФБР му бяха предложили да работи за тях, но Салям като че ли не беше готов за това. Или поне не точно сега.

Взе дистанционното, включи телевизора и избра един от новинарските кабелни канали. Някакъв политически експерт говореше монотонно за „необходимата промяна“ и за предстоящите президентски избори. Салям изобщо не се заслуша. Просто му беше приятно да чува звука на телевизора.

Взе бутилката и седна на масата в кухнята. Върху нея имаше купчина с писма, която ставаше по-висока с всеки следващ ден. Поголямата част от тях бяха реклами и обяви, но вероятно имаше и сметки, а той обичаше да ureжда задълженията си навреме.

Докато преглеждаше пощата си, вниманието му беше привлечено от един необикновен плик. Подателят беше изпратил писмото от хотел, за който никога не беше чувал, и на него имаше клеймо от Британските вирджински острови.

Салям отвори внимателно плика и извади отвътре лист хартия. Точно в средата му с тиксо беше залепен секретен ключ от сейф и под него имаше бележка. Почеркът му беше познат и когато прочете думите, за миг сърцето му спря да бие.

Андрю, знам, че ще направиш каквото е нужно с това нещо.

Матю Дод (известен още като Шон Райли)

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Идеята за този роман има, така да се каже, много родители. Тя се роди отчасти от прочита на една статия на Тоби Лестър в „Атлантик Мънти“, озаглавена „Какво е Коранът?“ Открих я, докато правех проучване за друг роман и я запазих за всеки случай. Попадайки на една друга статия от Джералд У. Гаулд, озаглавена „Америка и берберските пирати: Международна война срещу необичаен враг“, се замислих дали не бих могъл да комбинирам историческите сведения за Корана със сблъсъка на Томас Джеферсън с берберските пирати, за да напиша трилър, който би звучал актуално в наши дни.

Така се стигна до появата на художествено произведение, което много солидно стъпва на исторически факти. Същевременно си позволих някои творчески волности, които ще се опитам да изброя тук.

Описаното тук откровение на Мохамед и съхраняването му от Ал Джазари е продукт на моето въображение. Версията, че Мохамед е бил убит от един от приближените си, залегнала във фабулата на тази книга, е също мое творение (макар да съществуват сведения, че Мохамед действително е бил убит). Концепцията за аброгацията и всичко друго, което се отнася до Корана в този роман, почива на истината.

Шифърът, намерен от Джеферсън в първото издание на „Дон Кихот“, е фикционален. Серрантес обаче действително е бил пленник на берберите и много от преживяванията му в мюсюлманските затвори на Алжир намират отражение в произведенията му.

Томас Джеферсън действително е имал жилище в картезианския манастир в Париж, докато е бил министър на Съединените щати във Франция, като през същия период е изобретил своя шифров механизъм.

От петнайсетте камини в Поплар Форест една действително е останала неремонтирана, но тя се намира в стаята, използвана от внучките на Джеферсън, а не в библиотеката му. Детайлите по

фризовете в Поплар Форест са вярно представени със съвсем малки изключения, направени заради целите на този роман.

Оръжията, апаратурата и екипировката, използвана от Скот Харват, Айдън Озбек и останалите агенти, включително революционното ново облекло с интегрирана турникетна система са вярно и точно описани.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.